JENNY HAN

YOUNG

BESTSELLER NEW YORK TIMES

Nu e vară în lipsa ta

De la autoarea bestsellerului
Tuturor băieților pe care i-am iubit,
care a stat la baza filmului realizat de Netflix

AL DOILEA VOLUM DIN
SERIA VARA

TREI

FICTION CONNECTION

JENNY HAN

YOUNG

BESTSELLER NEW YORK TIMES

Nu e vară în lipsa ta

De la autoarea bestsellerului
Tuturor băieților pe care i-am iubit,
care a stat la baza filmului realizat de Netflix

AL DOILEA VOLUM DIN
SERIA VARA

TREI

FICTION CONNECTION

JENNY HAN

YOUNG

BESTSELLER NEW YORK TIMES

Nu e vară în lipsa ta

De la autoarea bestsellerului
Tuturor băieților pe care i-am iubit,
care a stat la baza filmului realizat de Netflix

AL DOILEA VOLUM DIN
SERIA VARA

TREI

FICTION CONNECTION

JENNY HAN

YOUNG

BESTSELLER NEW YORK TIMES

Nu e vară în lipsa ta

De la autoarea bestsellerului
Tuturor băieților pe care i-am iubit,
care a stat la baza filmului realizat de Netflix

AL DOILEA VOLUM DIN
SERIA VARA

TREI

FICTION CONNECTION

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE

Magdalena Mărculescu

Jenny Han

Nu e vară în lipsa ta

Traducere din limba engleză și note de
Cornelia Marinescu

3
TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Ştefan Iancu

Design copertă: Lucy Ruth Cummins

Foto copertă: © 2010/Michael Frost

Director producţie:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Răzvan Nasea

Corectură:

Irina Botezatu

Rodica Crețu

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: It's Not Summer Without You

Autor: Jenny Han

Copyright © 2010 by Jenny Han.

Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC and Livia Stoia Literary Agency.

Copyright © Editura Trei, 2021 pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1025-4

ISBN (epub): 978-606-40-1302-6

J + S pe veci

Mulțumiri

Recunoștința mea deplină față de Emily van Beek, Holly McGhee și Elena Mechlin, de la Pippin Properties, precum și față de Emily Meehan și Julia Maguire de la S&S. Le mulțumesc și primelor mele cititoare — Caroline, Lisa, Emmy, Julie și Siobhan. Sunt cu adevărat norocoasă pentru că vă cunosc.

Capitolul unu

2 iulie

Era o zi fierbinte la Cousins. Stăteam întinsă lângă piscină, cu o revistă pe față. Mama juca solitaire pe veranda din față, Susannah era înăuntru și trebăluia prin bucătărie. Probabil că avea să apară și ea în curând, cu un pahar de ceai cu gheață și o carte pe care să mi-o dea mie să o citesc. Ceva romantic.

Conrad, Jeremiah și Steven făcuseră surfing toată dimineața. Fusese furtună cu o noapte înainte. Primii care s-au întors acasă au fost Conrad și Jeremiah. I-am auzit chiar mai înainte de a-i vedea. Au urcat scările, hăhăindu-se despre cum își pierduse Steven șortul în urma unui val mai puternic. Conrad a venit la mine, mi-a luat de pe față revista transpirată și a zâmbit.

— Ai cuvinte pe obraji.

— Și ce zic? am spus, mijind ochii spre el.

— Nu-mi dau seama. Stai să văd.

S-a lăsat pe vine lângă mine și mi-a privit fața în felul acela serios al lui. S-a aplecat și m-a sărutat. Avea buzele reci și sărate, de la apa de mare.

— Băi, luați-vă o cameră, a zis Jeremiah, dar știam că glumește.

Venind din spate, mi-a făcut cu ochiul, l-a luat pe Conrad pe sus și l-a aruncat în piscină.

Pe urmă s-a aruncat şi el, răcnind:

— Haide, Belly!

Aşa că am sărit şi eu, bineînţeles. Apa era perfectă. Ca întotdeauna, Cousins era unicul loc unde voiam să fiu.

— Alo? Ai auzit ceva din ce am spus?

Am deschis ochii. Taylor pocnea din degete în dreptul feţei mele.

— Scuze. Ce ziceai?

Nu eram la Cousins. Conrad şi cu mine nu mai eram împreună şi Susannah era moartă. Nimic nu avea să mai fie vreodată la fel. Trecuseră — Câte zile trecuseră? Câte zile, exact? — două luni de când murise Susannah şi mie tot nu îmi venea să cred. Nu puteam să cred. Când moare cineva drag, nu ţi se pare că ar fi ceva real. E ca şi cum i s-ar întâmpla altcuiva. E viaţa altuia. Eu nu m-am descurcat niciodată prea bine cu noţiunile abstracte. Ce înseamnă când cineva a dispărut cu adevărat şi definitiv?

Uneori închideam ochii şi îmi repetam în minte, iar şi iar: Nu e adevărat, nu e real, asta nu se întâmplă cu adevărat. Asta nu era viaţa mea. Dar era; acum asta era viaţa mea. De după.

Eram în curtea din spate a lui Marcy Yoo. Băieţii se prosteau în piscină, iar noi, fetele, stăteam întinse pe prosoape de plajă, aliniate toate în şir. Cu Marcy eram prietenă, dar restul, Katie şi Evelyn şi celelalte fete, erau mai degrabă prietenele lui Taylor.

Afară se făcuseră deja treizeci de grade şi abia dacă trecuse de amiază. Avea să fie caniculă. Stăteam pe burtă şi simţeam cum sudoarea mi se adună în scobitura spatelui. Nu mai aveam mult şi făceam insolaţie. Era abia a doua zi din iulie şi eu număram deja zilele până la terminarea verii.

— Am întrebat, a repetat Taylor, cu ce ai de gând să te îmbraci la petrecerea lui Justin?

Îşi pusese prosopul chiar lângă al meu, aşa că părea că stăm amândouă pe un singur prosop mare.

— Habar n-am, i-am răspuns, întorcându-mă spre ea.

Pe nas i se adunaseră mici broboane de sudoare. Aşa era Taylor, întotdeauna transpira mai întâi pe nas.

— Eu, zice Taylor, o să-mi iau rochia aia nouă, de vară, pe care mi-am cumpărat-o cu mama de la magazinul din mall.

Am închis iar ochii. Purtam ochelari de soare, aşa că oricum nu avea cum să îşi dea seama dacă ţin ochii deschişi sau închişi.

— Care rochie?

— Ştii tu, aia cu bulinuţe, care se leagă după gât. Ţi-am arătat-o, gen, acum două zile.

A scos un oftat scurt de nerăbdare.

— A, da, am spus, deşi tot nu îmi aminteam şi ştiam că Taylor îşi dă seama de asta.

Am vrut să mai spun ceva, ceva drăguţ despre rochie, dar am simţit deodată cum de ceafă mi se lipeşte ceva rece ca gheaţa. Am ţipat. Ghemuit lângă mine, Cory Wheeler, în mână cu o doză aburită de Cola, râdea să se prăpădească.

M-am ridicat în capul oaselor, m-am şters pe gât şi i-am aruncat o privire tăioasă. Că tare mă mai săturasem de ziua aia. Nu voiam decât să mă duc acasă.

— Ce rahat faci, Cory?

Continua să râdă şi asta m-a enervat şi mai rău.

— Doamne, că infantil mai eşti!

— Măi, păreai aşa de încinsă, a protestat el. Încercam să te răcoresc.

Nu i-am răspuns, doar am rămas cu mâna la ceafă. Mi se încleştase rău maxilarul şi simţeam aţintite asupra mea privirile tuturor celorlalte fete. Atunci zâmbetul lui Cory s-a cam evaporat şi l-am auzit cum spune:

— Scuze. Vrei tu Cola asta?

Am clătinat din cap, el a ridicat din umeri şi s-a retras înapoi la piscină. M-am uitat la Katie şi la Evelyn, care făcuseră nişte feţe de genul care-i problema cu ea, şi m-am simţit jenată. Să fii răutăcioasă cu Cory era ca şi cum te-ai fi purtat urât cu un pui de ciobănesc german. Pur şi simplu nu avea sens. Am încercat să-i prind privirea lui Cory, dar era prea târziu, nu s-a mai uitat la mine.

— A fost doar o glumă, Belly, mi-a şoptit Taylor.

M-am întins iar pe prosop, de astă dată cu faţa în sus. Am inspirat profund şi pe urmă am răsuflat încet. Muzica de la staţia iPod a lui Marcy îmi dădea dureri de cap. Era prea tare. Şi chiar îmi era sete. Trebuia să fi luat Cola aia de la Cory.

Aplecată deasupra mea, Taylor mi-a ridicat ochelarii, ca să îmi vadă ochii.

— Te-ai supărat? a zis, fixându-mă cu privirea.

— Nu, am răspuns şi mi-am şters transpiraţia de pe frunte cu braţul. Doar că e prea cald aici, afară.

— Nu te supăra. Cory nu poate să se poarte altfel decât ca un idiot în preajma ta. Te place.

— Nu mă place.

M-am întors cu capul în altă parte. Dar era adevărat că mă plăcea oarecum, iar eu ştiam. Doar că mi-aş fi dorit să nu mă fi plăcut.

— Mă rog, e în limbă după tine. Şi eu continui să cred că ar trebui să-i dai o şansă. Ţi-ar mai lua gândul de la ştii-tu-cine.

I-am evitat privirea și Taylor a continuat:

— Ce-ai zice să-ți împletesc părul în spic de grâu pentru petrecerea de diseară? Aș putea să-ți fac partea din față și să ți-o prind într-o parte, ca data trecută.

— Bine.

— Cu ce ai de gând să te îmbraci?

— Nu știu exact.

— Păi, trebuie să arăți drăguț, pentru că toată lumea o să fie acolo. Vin eu mai devreme la tine și putem să ne pregătim împreună.

Din clasa a opta, la fiecare 1 iulie Justin Ettelbrick dădea o petrecere monstru de ziua lui. În iulie eu eram deja la Cousins Beach, la mii de kilometri distanță de casă, de școală și de prietenii de la școală. Nici măcar o dată nu mă deranjase că am ratat-o, nici chiar când Taylor îmi povestise despre mașina de vată de zahăr pe care părinții lui Justin au închiriat-o într-un an sau despre artificiile scumpe pe care le lansaseră deasupra lacului, la miezul nopții.

Era prima vară când eram acasă pentru petrecerea lui Justin și era prima vară când nu mă întorceam la Cousins. Și asta mă deranja. Din cauza asta jeleam. Îmi imaginasem că aveam să fiu la Cousins în toate verile vieții mele. Casa de vacanță era singurul loc unde voiam să fiu. Singurul loc unde voisem vreodată să fiu.

— Dar vii, nu?

— Da, doar ți-am zis că vin.

— Știu, dar… a zis Taylor, strâmbând din nas, apoi vocea i s-a frânt: Nu contează.

Știam că Taylor aștepta ca lucrurile să revină la normal, să fie ca mai înainte. Dar nu mai putea fi niciodată ca înainte. Eu nu voi mai fi niciodată cea dinainte.

Odată aşa crezusem. Credeam că, dacă voiam cu toată tăria, dacă îmi doream suficient de mult, totul avea să se rezolve. Destinul, cum spunea Susannah. Şi ce-mi doream era Conrad. Pe el mi-l doream la fiecare zi de naştere, cu fiecare stea căzătoare, cu fiecare geană pierdută. Fiecare bănuţ aruncat într-o fântână era destinat celui pe care îl iubeam. Credeam că întotdeauna va fi aşa.

Taylor voia ca eu să îl uit pe Conrad, să mi-l şterg pur şi simplu din minte şi din amintiri. Îmi tot zicea chestii de genul „Toată lumea trebuie să treacă peste prima dragoste, e un rit de trecere“. Dar Conrad nu era doar prima mea iubire. Nu era un rit de trecere. Era cu mult mai mult de atât. El şi Jeremiah şi Susannah erau familia mea. În amintirea mea, ei trei vor fi mereu legaţi, uniţi pe veci. Nu putea exista unul fără ceilalţi.

Să-l uit pe Conrad, să mi-l scot de la inimă, pretinzând că nu a fost niciodată acolo, ar fi fost ca şi cum aş fi făcut la fel şi cu Susannah. Şi asta nu puteam.

Capitolul doi

De obicei în săptămâna din iunie când se termina şcoala ne puneam bagajele în maşină să plecăm direct la Cousins. Cu o zi înainte, mama se ducea la Costco şi cumpăra bidoane cu suc de mere şi cutii mari de biscuiţi granola, creme de protecţie solară şi cereale integrale. Când mă milogeam să ia şi Lucky Charms sau Cap'n Crunch, mama zicea: „Nu-ţi face griji, Beck o să aibă destule cereale care să-ţi carieze dinţii". Avea desigur dreptate. Susannah — Beck, cum îi spunea mama — iubea cerealele pentru copii, la fel ca mine. La casa noastră de vacanţă mâncam o mulţime de cereale. Nici măcar nu apucau să se învechească. Într-o vară, băieţii au mâncat cereale la mic dejun, la prânz şi la cină. Lui Steven, fratele meu, îi plăceau cele de la Frosted Flakes, lui Jeremiah, Cap'n Crunch, şi lui Conrad, Corn Pops. Jeremiah şi Conrad erau băieţii lui Beck şi adorau cerealele. Eu, una, mâncam orice rămânea, cu zahăr pe deasupra.

Mergeam la Cousins de când mă ştiam pe lume. Nu ratasem nicio vară, nici măcar una. Aproape şaptesprezece ani în care m-am jucat de-a prinselea cu băieţii, în care am sperat şi mi-am dorit ca într-o bună zi să fiu destul de mare să mă primească în gaşca lor. Gaşca de vară a băieţilor. Reuşisem, în sfârşit, iar acum era prea târziu. La piscină, în ultima seară de vară, ne-am promis că vom reveni mereu. E înspăimântător cât de uşor sunt călcate promisiunile. Cât ai zice peşte.

Vara trecută, după ce m-am întors acasă, am aşteptat. August a trecut, a venit septembrie, a început şcoala, dar eu am continuat să aştept. Nu era ca şi cum eu şi Conrad ne făcuserăm vreo promisiune. Nu se punea problema ca şi cum ar fi fost iubitul meu. Nu făcuserăm altceva decât să ne sărutăm. El urma să plece la facultate şi acolo ar fi dat de sute de alte fete. Fete care nu aveau oră obligatorie de întors acasă, care erau toate mai drăguţe şi mai deştepte decât mine, toate misterioase şi nou-nouţe, într-un fel cum eu nu aş putea niciodată să fiu.

Mă gândeam constant la el — ce însemnase totul, ce eram noi acum unul pentru celălalt. Pentru că nu ne mai puteam întoarce la cum fuseserăm înainte. Eu, una, știam că nu mai pot. Ceea ce se întâmplase între noi — între mine și Conrad, între mine și Jeremiah — schimbase totul. Așa că, atunci când august a trecut și am ajuns în septembrie, iar telefonul tot nu a sunat, tot ce am putut face a fost să mă gândesc la felul cum mă privise el în acea ultimă seară și am știut că încă mai exista speranță. Știam că nu fusese totul doar o închipuire de-ale mele. Nu se putea să fi fost astfel.

După spusele mamei, Conrad se mutase cu totul la cămin, avea un coleg de cameră enervant, din New Jersey, și Susannah era îngrijorată că nu avea destulă mâncare. Mama îmi relatase toate acestea ca din întâmplare, degajată, așa încât să nu îmi rănească orgoliul. Nu am forțat-o niciodată să îmi dea mai multe informații. Treaba e că știam că o să mă sune. O știam. Tot ce trebuia să fac era să aștept.

Apelul a venit în a doua săptămână din septembrie, la trei săptămâni de când îl văzusem ultima oară. Mâncam înghețată de căpșuni în living și mă băteam cu Steven pe telecomandă. Era într-o seară de luni, la ora nouă, oră de maximă audiență pentru programele la televizor. A sunat telefonul și nici eu, nici Steven nu am făcut vreun gest să punem mâna pe el. Oricare dintre noi s-ar fi ridicat pierdea lupta pentru televizor.

A răspuns mama, din birou. A adus telefonul în living și a zis, făcând cu ochiul:

— Belly, pe tine te caută. E Conrad.

Am început să vibrez din toată ființa mea. Auzeam oceanul în urechi. Talazurile, vuietul, în timpane. Eram euforică. Era minunat. Așteptasem și acum îmi primeam răsplata! Să am dreptate, să fiu răbdătoare nu îmi aduseseră niciodată o senzație așa de plăcută.

Steven a fost cel care m-a scos din reverie. S-a încruntat și m-a întrebat:

— De ce să te sune Conrad pe tine?

L-am ignorat și am luat telefonul de la mama. M-am îndepărtat de Steven, de

telecomandă, de înghețata mea care se topea. Nimic din toate acestea nu mai conta.

L-am lăsat pe Conrad să aștepte până ce am ajuns la scară și abia atunci am spus:

— Bună.

Am încercat să mă abțin, să nu zâmbesc; știam că și-ar fi dat seama prin telefon.

— Bună. Ce mai faci?

— Nu mare lucru.

— Ghici ce, colegul meu de cameră sforăie chiar mai tare ca tine.

A doua seară a sunat iar și pe urmă și în seara următoare. Am stat de vorbă ore în șir, de fiecare dată. La început, Steven se mira când suna telefonul și nu era pentru el, ci pentru mine.

— De ce te tot sună Conrad? voise să știe.

— Tu de ce crezi? Mă place. Și eu îl plac.

Steven era gata, gata să se înece. A clătinat din cap și a zis:

— Și-a pierdut mințile.

— E chiar așa de imposibil să mă simpatizeze Conrad Fisher? l-am întrebat, încrucișându-mi sfidător brațele peste piept.

— Da, a răspuns Steven, fără să mai aibă nevoie de timp de gândire. E chiar așa de imposibil.

Sinceră să fiu, așa era.

Era ca un vis. Ireal. După toate suspinele, după dorul și dorința mea de ani și ani de–a rândul, veri întregi, el mă suna pe mine. Îi plăcea să stea de vorbă cu

mine. Îl făceam să râdă, chiar şi când nu voia. Înţelegeam prin ce trecea, probabil, pentru că şi eu treceam cumva prin aceleaşi încercări. Puţini oameni pe lumea asta o iubeau pe Susannah aşa cum o iubeam noi. Credeam că e suficient.

Deveniserăm ceva unul pentru celălalt. Ceva care nu fusese niciodată definit cu exactitate, dar care era ceva. Era cu adevărat ceva.

De câteva ori a făcut cu maşina drumul de trei ore şi jumătate de la şcoală la mine acasă. Odată a petrecut noaptea la noi, pentru că se făcuse prea târziu şi mama nu l-a lăsat să plece înapoi. Conrad rămăsese în camera de oaspeţi şi eu stătusem trează în patul meu, ore întregi, gândindu-mă cum doarme el la doar câţiva metri depărtare, chiar în casa mea, şi nu în alta.

Dacă Steven n-ar fi bântuit pe lângă noi, ca un soi de molimă, ştiu că ar fi încercat măcar să mă sărute. Cu fratele meu în preajmă era însă cam imposibil. Conrad şi cu mine ne uitam la televizor, pe canapea, şi Steven se proptea imediat între noi. Discuta cu Conrad despre chestii pe care eu nu le ştiam sau de care nu eram interesată — fotbal, de exemplu. Odată, după cină, l-am întrebat pe Conrad dacă nu voia să meargă să luăm îngheţată de la Brusters şi Steven s-a băgat imediat în vorbă:

— Nu am nimic împotrivă.

M-am uitat strâmb la el, dar Steven nu a făcut decât să-mi rânjească în nas. Atunci Conrad m-a luat de mână, chiar de faţă cu Steven.

— Haideţi să mergem cu toţii, a spus.

Aşa că am mers toţi, chiar şi mama. Nu mi-a venit să cred că mergeam la o întâlnire, cu mama şi cu fratele meu pe bancheta din spate.

Toate acestea însă au făcut şi mai dulce acea uluitoare seară de decembrie. Conrad şi cu mine ne-am întors împreună la Cousins, doar noi doi. Serile perfecte sunt atât de rare, dar seara aceea chiar aşa a fost. Perfectă adică. A fost genul de seară pentru care merită să aştepţi.

Mă bucur că am avut acea seară împreună.

Pentru că în mai s-a terminat totul.

Capitolul trei

Am plecat devreme de la Marcy. I-am zis lui Taylor că mă duc să mă odihnesc pentru petrecerea de la Justin, din seara aceea. Era parțial adevărat. Voiam într-adevăr să mă odihnesc, dar nu îmi păsa de petrecere. De cum am ajuns acasă, mi-am pus pe mine tricoul imens cu Cousins, am umplut o sticlă de apă cu suc de struguri și gheață pisată și m-am uitat la televizor până când m-a luat durerea de cap.

Era o liniște tihnită, binecuvântată. Se auzeau doar zgomotul televizorului și cel al aerului condiționat, care pornea și se oprea. Steven își luase o slujbă la Best Buy pe timpul verii. Strângea bani pentru un televizor cu ecran plat și diagonala de o sută treizeci de centimetri, pe care urma să îl ia cu el la facultate, în toamnă. Mama era acasă, dar își petrecuse toată ziua închisă la ea în birou, să recupereze din treburile cu care era în urmă, din câte spusese.

Am înțeles-o. În locul ei, și eu aș fi vrut să fiu singură.

Taylor a apărut pe la șase, înarmată cu supergeanta ei roz de machiaj, de la Victoria's Secret. A intrat în living și m-a văzut întinsă pe canapea cu tricoul meu cu Cousins.

— Belly, a zis, încruntându-se, nici măcar duș n-ai făcut încă?

— Am făcut duș azi-dimineață, i-am spus, fără să mă ridic.

— Mda, și ai zăcut în soare toată ziua.

M-a apucat de brațe și am lăsat-o să mă ridice în capul oaselor.

— Hai, du-te mai repede la duș.

Am mers în urma ei până la etaj și Taylor a intrat la mine în cameră în timp

ce eu m-am dus în baia de pe hol. Am făcut cel mai rapid duș din viața mea. Lăsată de capul ei, Taylor, care era o băgăcioasă, avea să-și vâre nasul peste tot prin camera mea, de parcă ar fi fost a ei.

Când am ieșit din duș, Taylor stătea pe jos la mine în cameră, în fața oglinzii. Își dădea cu bronz pe obraji și omogeniza fardul.

— Vrei să te machiez și pe tine?

— Nu, mersi, am spus. Închide ochii cât mă îmbrac, bine?

A dat ochii peste cap și pe urmă i-a închis.

— Belly, ești așa de pudică!

— Nu-mi pasă, i-am zis, în timp ce îmi puneam chiloții și sutienul. Pe urmă mi-am tras iar pe mine tricoul cu Cousins. Gata, acum poți să te uiți.

Taylor a deschis ochii și s-a holbat în oglindă, să își aplice rimelul.

— Aș putea să-ți dau cu ojă, s-a oferit. Am trei culori noi.

— Neee, n-are rost.

Am ridicat mâinile să îi arăt unghiile. Erau roase până în carne.

Taylor a făcut o strâmbătură și a zis:

— Mă rog, cu ce te îmbraci?

— Cu asta, i-am răspuns, ascunzându-mi un zâmbet și arătând spre tricoul Cousins.

Îl purtasem atât, că era ciuruit în jurul gâtului, iar materialul devenise moale ca o păturică. Aș fi vrut să îl pot purta la petrecere.

— Foarte nostim, a spus Taylor.

A mers în genunchi până în dreptul dulapului meu. S-a ridicat în picioare și a

început să scotocească prin el, dând la o parte umerașele, ca și cum n-ar fi știut deja pe dinafară fiecare articol de îmbrăcăminte pe care îl aveam. De obicei nu mă deranja, dar în această zi eram cam iritată și totul mă deranja.

— Nu-ți mai bate capul, i-am zis. O să-mi iau pantalonii scurți cu franjuri și un maiou.

— Belly, lumea se îmbracă elegant la petrecerile date de Justin. Tu n-ai fost până acum, așa că n-ai de unde să știi, dar nu poți să te îmbraci doar cu șortul tău ăla vechi.

Mi-a scos din dulap rochia albă de vară. Ultima dată când o purtasem fusese vara trecută, la petrecerea aceea cu Cam. Susannah îmi spusese că rochia mă punea în valoare ca o ramă de tablou.

M-am ridicat, i-am luat rochia din mână lui Taylor și am pus-o la loc în dulap.

— E pătată. O să găsesc altceva.

Taylor s-a așezat la loc în fața oglinzii.

— Păi, atunci ia-ți rochia aia neagră cu floricele. Îți face sânii să arate grozav.

— Nu e comodă. E prea strâmtă.

— Te rooog?

Am oftat, am scos-o de pe umeraș și mi-am pus-o pe mine. Uneori e mai ușor să îi cedezi pur și simplu lui Taylor. Suntem prietene de când eram mici, cele mai bune prietene. E așa de mult de când suntem cele mai bune prietene, că a devenit mai degrabă o obișnuință, genul de prietenie care nici nu mai e o alegere.

— Vezi, arată sexy.

S-a apropiat să îmi tragă fermoarul.

— Ei, acum hai să vorbim despre planul nostru de bătaie.

— Ce plan de bătaie?

— Cred că tu și Cory Wheeler ar trebui să vă sărutați la petrecere.

— Taylor…

— Ascultă-mă până la capăt, zice și ridică o mână. Cory e superamabil, iar în plus e și superdrăguț. Dacă și-ar lucra puțin corpul și s-ar pune în formă, ar putea să arate sexy ca un model.

— Cum să nu, am zis și am pufnit.

— Ei, e cel puțin la fel de drăguț pe cât C.

Taylor nu îi mai spunea pe nume. Acum era doar „știi-tu-cine“ sau „C“.

— Taylor, încetează să mă mai împingi de la spate. Nu pot să-l uit doar pentru că așa vrei tu.

— Da’ nu poți să încerci măcar? s-a lingușit ea pe lângă mine. Cory ar putea să fie consolarea ta. Nu l-ar deranja.

— Dacă mai aduci o dată vorba despre Cory, nu mai vin la petrecere.

Vorbeam serios. De fapt, chiar speram ca ea să îl pomenească iar, ca să am o scuză să nu mai merg.

— Bine, bine, a zis, cu ochii holbați. Scuze. Nu mai scot o vorbă.

Pe urmă și-a luat geanta de machiaj și s-a așezat pe marginea patului meu, în timp ce eu m-am pus jos, la picioarele ei. A scos un pieptăn și mi-a împărțit părul în șuvițe. Mi l-a împletit repede, cu mișcări iuți și sigure ale degetelor, și când a terminat mi-a prins codița în creștetul capului, într-o parte. Niciuna din noi nu a vorbit cât timp ea și-a văzut de împletit, iar apoi a spus:

— Îmi place cum îți stă părul așa. Pari amerindiană, ca o prințesă cherokee sau așa ceva.

Am început să râd, dar pe urmă m-am oprit singură. Taylor mi-a surprins

privirea în oglindă şi a zis:

— Să ştii că e în regulă dacă râzi. Nu e interzis să te distrezi.

— Ştiu, i-am răspuns, fără să fiu convinsă.

Înainte să plecăm m-am oprit la mama în birou. Stătea la masa de lucru plină de dosare şi de maldăre de hârtii. Susannah o numise pe mama executoarea ei testamentară şi asta implica o mulţime de documente de completat, probabil. Mama vorbea mult la telefon cu avocatul lui Susannah, despre toate aspectele. Voia ca totul să fie perfect în ce privea ultimele dorinţe ale lui Beck.

Susannah lăsase ceva bani de facultate pentru mine şi pentru Steven. Mai lăsase şi ceva bijuterii pentru mine. O brăţară cu safire, pe care nu mă imaginam purtând-o vreodată. Un colier cu diamante pentru ziua nunţii mele — chiar aşa scrisese. Cercei de opal şi un inel cu opal. Astea erau preferatele mele.

— Mami?

— Da? a zis şi a ridicat ochii la mine.

— Ai mâncat de seară?

Ştiam că nu. Nu se mişcase din birou de când ajunsesem eu acasă.

— Nu mi-e foame. Dacă nu mai e nimic de mâncare în frigider, poţi să comanzi o pizza, dacă vrei.

— Pot să-ţi fac eu un sandvici, i-am propus.

Trecusem pe la magazin la începutul săptămânii. Eu şi Steven făceam cu schimbul. Mă îndoiesc că mama îşi dăduse măcar seama că era weekendul de 4 iulie.

— Nu, nu-i nevoie. O să merg eu mai târziu să-mi pregătesc ceva.

— Bine, i-am zis, ezitând. Taylor şi cu mine mergem la o petrecere. N-o să întârzii prea mult.

Pe de-o parte speram ca mama să îmi spună să rămân acasă. Pe cealaltă, voiam să-i propun să rămân acasă cu ea, să văd dacă nu vrea poate să se uite la un film pe canalul TCM, să îi pregătesc nişte pop-corn.

Mama se întorsese deja la hârtiile ei. Cu capătul ros al pixului în gură, mi-a spus:

— Foarte bine. Să ai grijă.

Am închis uşa în urma mea.

Taylor mă aştepta în bucătărie, scria mesaje pe telefon.

— Hai să plecăm odată.

— Stai aşa, mai am doar un singur lucru de făcut.

M-am dus la frigider şi am scos ce trebuie pentru un sandvici cu carne de curcan. Muştar, brânză, pâine albă.

— Belly, o să fie de mâncare la petrecere. Nu mânca asta acum.

— E pentru mama.

Am pregătit sandviciul, l-am pus pe o farfurie acoperită cu folie şi l-am lăsat pe blatul din bucătărie, la vedere.

Petrecerea lui Justin a fost exact aşa cum îmi spusese Taylor că va fi. Jumătate din clasa noastră era acolo şi părinţii lui Justin nu se zăreau pe nicăieri. Curtea era luminată cu lămpi tip torţă, iar boxele vibrau vizibil, aşa de tare era muzica. Fetele deja dansau.

Adusese un butoi cât toate zilele şi o ladă frigorifică roşie. Justin se ocupa de grătar, învârtea fripturile şi cârnaţii. Purta un şorţ pe care scria „Sărută

bucătarul“.

— De parcă s-ar pupa cineva cu el, a pufnit Taylor.

Taylor se dăduse la Justin pe la începutul anului, înainte să se fixeze pe iubitul ei actual, Davis. Ea şi Justin ieşiseră împreună de câteva ori, înainte ca el să-i dea papucii pentru o tipă din ultimul an.

Uitasem să mă dau cu spray de protecţie şi ţânţarii mă mâncau de vie. Mă tot aplecam să mă scarpin pe picioare şi chiar îmi părea bine că o fac. Îmi părea bine că am ceva de făcut. Îmi era teamă să nu dau din întâmplare cu ochii de Cory, care pierdea vremea lângă piscină.

Lumea bea bere din pahare roşii de plastic. Taylor a adus pentru amândouă cocktailuri cu vin. Al meu era un Fuzzy Navel. Era dulceag şi avea gust de chimicale. Am luat două guri şi pe urmă l-am aruncat.

Taylor l-a zărit atunci pe Davis lângă masa de ping-pong cu bere, şi-a dus degetul la buze şi m-a luat de mână. Ne-am apropiat de el pe la spate şi Taylor şi-a strecurat braţele în jurul taliei lui.

— Te-am prins!

Davis s-a întors şi s-au sărutat, de parcă nu tocmai se văzuseră în urmă cu câteva ore. Am rămas aşa un minut, ţinându-mi stingheră poşeta şi privind în toate direcţiile, numai la ei, nu. Îl chema Ben Davis, de fapt, dar toată lumea îi spunea Davis. Era chiar frumuşel; avea gropiţe în obraji şi ochii verzi ca sticla adusă de mare. Era scund şi, la început, Taylor declarase că ăsta era un impediment, însă acum spunea că nu o mai deranjează chiar aşa de tare. Uram să merg la şcoală împreună cu ei, pentru că tot drumul se ţineau de mână, în timp ce eu stăteam pe bancheta din spate, ca un copil. Se despărţeau definitiv cel puţin o dată pe lună şi erau împreună doar din aprilie. În cursul uneia dintre perioadele de despărţire, Davis o sunase plângând, încercând să se împace cu ea, iar Taylor îl pusese pe speaker. Mă simţisem vinovată că ascultam fără să ştie, dar în acelaşi timp fusesem invidioasă şi oarecum uluită că îi păsa aşa de mult, destul cât să plângă.

— Pete se duce să se uşureze, a spus Davis, încolăcindu-şi braţul pe după

talia lui Taylor. Vrei să-mi fii tu parteneră până se întoarce?

Taylor s-a uitat la mine şi a clătinat din cap.

— Nu pot s-o las pe Belly, a zis şi s-a desprins din îmbrăţişarea lui.

— Taylor, am zis, aruncându-i o uitătură. Nu trebuie să faci pe dădaca pentru mine. Ar trebui să joci.

— Eşti sigură?

— Sigur că sunt sigură.

M-am îndepărtat, înainte ca ea să mai poată comenta ceva. I-am spus bună lui Marcy, lui Frankie, cu care mă întâlneam în autobuz când eram în generală, lui Alice, care fusese prietena mea cea mai bună la grădiniţă, lui Simon, cu care eram împreună în albumul anual. Pe cei mai mulţi dintre copiii aceştia îi ştiam de o viaţă, dar cu toate astea niciodată nu îmi fusese mai dor de Cousins.

Am văzut-o pe Taylor cu coada ochiului vorbind cu Cory şi am tăiat-o de acolo înainte să mă poată chema la ei. Am luat un suc şi mi-am făcut drum până la trambulină. Încă nu era nimeni pe ea, aşa că mi-am scos şlapii şi am urcat. M-am întins fix la mijloc, atentă să îmi strâng rochia pe lângă mine. Răsăriseră stelele, mici picături de diamant strălucind pe cer. Mi-am băut Cola, am râgâit de câteva ori şi m-am uitat în jur să văd dacă nu m-a auzit careva. Nu, toată lumea intrase în casă. Pe urmă am încercat să număr stelele, ceea ce e aproape la fel de caraghios ca număratul firelor de nisip, dar am făcut-o, pentru că în felul acesta aveam ceva de făcut. Mă întrebam când o să pot pleca pe furiş acasă. Venisem cu maşina mea, iar pe Taylor putea să o ducă Davis acasă. Pe urmă m-am întrebat dacă n-ar fi părut ciudat dacă luam la pachet câţiva hotdogi, pentru mai târziu.

Nu mă gândisem prea mult la Susannah în ultimele două ore, cel puţin. Poate că Taylor avea dreptate, poate că era bine pentru mine să fiu la petrecere. Dacă îmi tot doream să fiu la Cousins, dacă tot priveam înapoi, aveam să fiu pe veci blestemată.

Mă gândeam la toate acestea, când Cory Wheeler s-a urcat pe trambulină şi s-a apropiat de mijloc, acolo unde eram eu. S-a întins fix lângă mine.

— Bună, Conklin, a zis.

De când ne vorbeam eu şi Cory pe numele de familie? De nicicând. Dar apoi i-am răspuns:

— Salut, Wheeler.

Am încercat să nu mă uit la el. Am încercat să mă concentrez pe număratul stelelor, şi nu pe cât de aproape de mine era Cory.

— Te distrezi? m-a întrebat, proptindu-se într-un cot.

— Sigur.

Începea să mă doară stomacul. Feritul din calea lui Cory îmi provoca un ulcer.

— Ai văzut vreo stea căzătoare?

— Încă nu.

Cory mirosea a apă de colonie, a bere şi a transpiraţie şi, destul de straniu, nu era o combinaţie rea. Greierii se auzeau tare şi petrecerea părea foarte departe.

— Deci, Conklin…

— Ce e?

— Te mai vezi cu tipul ăla pe care l-ai adus la bal? Ăla cu sprâncenele împreunate?

Nu m-am putut abţine. Am zâmbit.

— Conrad nu are sprâncenele împreunate. Şi nu. Ne-am… ăăă… despărţit.

Era unul din momentele acelea de răscruce, gen. Seara putea să se transforme în orice. Dacă mă aplecam doar puțin spre stânga, puteam să îl sărut. Puteam să închid ochii și să mă pierd în brațele lui Cory Wheeler. Puteam să continui să uit. Să mă prefac.

Cory era drăguț și amabil, dar, chiar și așa, nu era Conrad. Nici pe departe. Cory era un tip simplu, ca o tunsoare periuță, doar linii drepte și totul în aceeași direcție. Conrad, nu. Conrad putea să mă întoarcă pe dos cu totul cu o singură privire, cu un surâs.

Cory și-a întins mâna și mi-a mângâiat brațul, în joacă.

— Deci, Conklin… poate noi…

M-am ridicat și am zis primul lucru care mi-a venit în cap.

— Dă-te, trebuie să fac pipi. Ne vedem mai târziu, Cory!

Am coborât cum, necum de pe trambulină, cât am putut mai repede, mi-am găsit șlapii și am luat-o înapoi spre casă. Am zărit-o pe Taylor la piscină și m-am dus ață la ea.

— Trebuie să vorbim, i-am șuierat.

Am apucat-o de mână și am tras-o lângă masa cu gustări.

— Acum cinci minute, gen, Cory Wheeler aproape că m-a invitat la o întâlnire.

— Și? Ce i-ai zis?

Lui Taylor îi sclipeau ochii și eu uram aerul ei arogant, ca și cum totul ar fi mers conform planului.

— I-am zis că trebuie să mă duc la budă.

— Belly! Mișcă-ți fundul înapoi pe trambulina aia și sărută-te cu el!

— Nu vrei să încetezi, Taylor? Ți-am zis că nu mă interesează Cory. Te-am

văzut mai devreme că vorbeai cu el. Tu l-ai pus să-mi ceară o întâlnire?

A ridicat uşor din umeri.

— Păi… te place de la începutul anului şi a tras de timp cât s-a putut ca să te invite în oraş. E posibil să-l fi împins uşor în direcţia bună. Arătaţi aşa de drăgălaş amândoi acolo, pe trambulină, împreună.

— Chiar aş vrea să n-o fi făcut, i-am zis, clătinând din cap.

— Încercam doar să te fac să-ţi iei gândul de la chestii!

— Ei, n-am nevoie de asta.

— Ba ai mare nevoie.

Preţ de câteva minute am rămas cu privirile aţintite una la cealaltă. Erau zile, ca şi cea de azi, când voiam să-i sucesc gâtul. Era aşa de autoritară tot timpul. Mă cam săturasem ca Taylor să mă împingă ba încoace, ba încolo, să mă îmbrace ca pe una dintre păpuşile ei mai zdrenţăroase şi mai puţin norocoase. Aşa stătuseră întotdeauna lucrurile între noi.

Chestia era însă că aveam în sfârşit o scuză serioasă ca să plec şi eram uşurată.

— Cred că o să plec acasă, i-am zis.

— Ce tot spui acolo? Abia am ajuns.

— Pur şi simplu nu am chef să stau aici, OK?

Cred că şi ea se săturase de mine, pentru că a spus:

— Belly, chestia asta e cam fumată. De luni întregi eşti mereu posacă. Nu e sănătos… Mama e de părere că ar trebui să ieşi cu cineva.

Am fixat-o cu privirea.

— Ce? Ai vorbit cu maică-ta despre mine? Spune-i mamei tale să-şi păstreze

sfaturile de psihiatru pentru Ellen.

— Nu pot să cred că îmi spui asta, a zis Taylor, icnind.

După părerea mamei lui Taylor, Ellen, pisica lor, suferea de tulburări afective sezoniere. O ţinuseră pe antidepresive toată iarna şi, pentru că în primăvară avea încă toane, au trimis-o la un îmblânzitor de pisici. Nu ajutase la nimic. După părerea mea, Ellen era doar rea, pur şi simplu. Am tras aer în piept.

— Te-am auzit luni în şir lamentându-te despre Ellen şi pe urmă moare Susannah şi tu vrei ca eu să mă giugiulesc cu Cory şi să joc ping-pong cu bere şi să nu mă mai gândesc la ea? Ei bine, scuză-mă, dar nu pot.

Taylor s-a uitat repede în jur, înainte de a se apleca mai aproape de mine.

— Belly, nu te purta ca şi cum Susannah este singurul motiv pentru care eşti tristă. Eşti tristă şi din cauza lui Conrad. Şi o ştii şi tu.

Nu-mi venea să cred că îmi spunea asta. Mă ustura. Mă ustura pentru că era adevărat. Dar era o lovitură sub centură. Tata obişnuia să spună despre Taylor că e nestăpânită. Aşa era. Dar, de bine de rău, Taylor Jewel era o parte din mine şi eu eram o parte din ea. Nu tocmai cu răutate, i-am spus:

— Nu putem fi toţi ca tine, Taylor.

— Poţi să încerci, mi-a sugerat, zâmbind puţin. Ascultă, îmi pare rău de chestia cu Cory. Nu vreau decât să fii fericită.

— Ştiu.

Şi-a petrecut braţul în jurul meu şi am lăsat-o.

— O să vezi, va fi o vară nemaipomenită.

— Nemaipomenită, am repetat şi eu, ca un ecou.

Nu voiam nimic nemaipomenit. Tot ce voiam era să rezist. Să merg mai departe. Dacă reuşeam să trec de vară, următoarea avea să fie mai uşoară. Trebuia să fie aşa.

Așa că am mai rămas o vreme. M-am așezat pe verandă cu Davis și Taylor și m-am uitat cum Cory flirta cu o fată dintr-a zecea. Am mâncat un hotdog. Pe urmă am plecat acasă.

Acasă sandviciul era încă pe blat, cu folia de plastic neatinsă. L-am pus în frigider și am urcat. Lumina din dormitorul mamei era aprinsă, dar n-am intrat să îi spun noapte bună. M-am dus direct la mine în cameră și m-am întors la tricoul meu mare cu Cousins, mi-am despletit codița, m-am spălat pe dinți și pe față. Pe urmă m-am vârât sub așternut și am rămas întinsă, cu ochii deschiși, gândindu-mă. Deci așa arată viața acum, mi-am zis. Fără Susannah, fără băieți.

Trecuseră două luni. Supraviețuisem lunii iunie. Pot să fac asta, m-am gândit. Pot să merg la cinema cu Taylor și cu Davis, pot să înot în piscina lui Marcy, poate chiar să ies în oraș cu Cory Wheeler. Dacă fac toate acestea, va fi în ordine. Poate că îmi va fi mai ușor dacă o să îmi îngădui să uit cât de bine erau toate odinioară.

În seara aceea însă, când am adormit, am visat-o pe Susannah și casa de vacanță, și chiar și în somn știam exact cât de bine fusese odată. Cât de firesc era. Și, indiferent ce faci sau cât de mult te străduiești, nu te poți împiedica să visezi.

Capitolul patru

Jeremiah

Să îţi vezi tatăl plângând chiar te face să o iei razna. Poate că nu în cazul anumitor oameni. Poate că unii au taţi care nu au o problemă cu plânsul şi care nu-şi reprimă emoţiile. Cu tata însă nu e cazul. Nu e genul plângăcios şi sigur nici pe noi nu ne-a încurajat niciodată să plângem. La spital totuşi, şi pe urmă la capelă, a plâns ca un copilaş pierdut de mamă.

Mama a murit dimineaţa, devreme. Totul s-a petrecut atât de repede, încât am avut nevoie de ceva timp ca să îmi dau seama că se întâmpla cu adevărat. Nu te prinzi imediat. Dar mai târziu, în seara aceea, în prima noapte fără ea, acasă nu am rămas decât eu şi Conrad. Era prima dată după multe zile când eram singuri.

Casa era aşa de tăcută. Tata era la capelă, cu Laurel. Rudele erau la un hotel. Nu eram acolo decât eu şi Con. Toată ziua lumea intrase şi ieşise din casă şi acum eram doar noi.

Stăteam la masa din bucătărie. Oamenii ne trimiseseră tot felul de lucruri. Coşuri cu fructe, platouri cu sandviciuri, o prăjitură de cafea. O cutie mare de tablă cu fursecuri cu unt de la Costco. Am rupt o bucată din prăjitura de cafea şi mi-am îndesat-o în gură. Era fadă. Am mai rupt o bucată şi am mâncat-o şi pe aceea.

— Vrei şi tu? l-am întrebat pe Conrad.

— Nţ.

Conrad bea lapte. M-am întrebat dacă nu era stricat. Nu-mi aminteam când fusese cineva la supermarket ultima dată.

— Ce se întâmplă mâine? l-am întrebat. O să vină toată lumea aici?

— Probabil, a răspuns Conrad ridicând din umeri.

Laptele îi lăsase o mustață.

Asta a fost tot ce ne-am spus unul altuia. Conrad a urcat la el în cameră și eu am strâns în bucătărie. Apoi am obosit și am urcat și eu. M-am gândit să mă duc în camera lui Conrad, pentru că, deși nu ne spuneam nimic, era mai bine când eram împreună, ne simțeam mai puțin singuri. Am rămas în dreptul pragului o clipă, gata să bat la ușă, și atunci l-am auzit plângând. Suspine înăbușite. Nu am mai intrat. L-am lăsat singur. Știam că așa și-ar fi dorit. M-am dus la mine în cameră și m-am băgat în pat. Și eu am plâns.

Capitolul cinci

La înmormântare mi-am pus vechii mei ochelari, cei cu rame roşii de plastic. M-am simţit ca şi cum aş fi purtat o haină prea strâmtă, de mult abandonată. Ochelarii îmi dădeau ameţeli, dar nu îmi păsa. Susannah mă plăcuse întotdeauna cu ei. Zicea că arăt ca fata cea mai isteaţă din încăpere, genul de fată care avea un ţel şi ştia exact cum avea să şi-l atingă. Mi-am strâns o parte din păr la spate, pentru că aşa îi plăcea ei. Spunea că îmi pune faţa în valoare.

Am simţit că aşa trebuia să fac, să arăt cum mă plăcea ea cel mai mult. Chiar dacă ştiam că spusese acele lucruri doar ca să mă facă pe mine să mă simt mai bine, tot păreau adevărate.

Credeam tot ce spunea Susannah. Am crezut-o chiar şi când a zis că n-o să plece niciodată. Presupun că toţi am crezut-o, până şi mama. Am fost cu toţii surprinşi când s-a întâmplat, chiar şi când a devenit inevitabil, când a devenit realitate, noi tot nu am crezut-o cu adevărat. Păruse imposibil. Nu lui Susannah a noastră, nu lui Beck. Auzi mereu despre oameni care se fac bine, care reuşesc, în ciuda aşteptărilor. Eram sigură că Susannah o să se numere printre ei. Chiar dacă nu exista decât o şansă la un milion. Ea era una la un milion.

Lucrurile au evoluat spre rău foarte repede. Atât de rău, încât mama făcea naveta între casa din Boston a lui Susannah şi casa noastră, iniţial la fiecare două weekenduri, apoi şi mai des. A trebuit să îşi ia concediu fără plată de la serviciu. Acasă la Susannah avea o cameră a ei.

Telefonul l-am primit dimineaţa, devreme. Afară era încă întuneric. Erau veşti proaste, desigur; doar veştile proaste sunt cele care chiar nu pot să aştepte. Am ştiut ce se întâmplase imediat ce am auzit telefonul sunând, chiar în somn. Susannah nu mai era. Am rămas întinsă în pat şi am aşteptat ca mama să vină şi să îmi spună. O auzeam mişcându-se prin cameră, am auzit

dușul curgând.

Când am văzut că nu vine, m-am dus eu la ea în cameră. Făcea bagajele, cu părul încă ud. S-a uitat la mine, cu o privire obosită și goală.

— Beck nu mai este, mi-a zis.

Și asta a fost tot.

Am simțit cum în mine se prăbușește totul. Și genunchii la fel. Așa că m-am așezat pe podea, lipită de perete, ca să mă susțină. Credeam că știu ce înseamnă să ai inima frântă. Credeam că inima mea fusese frântă când mersesem singură la bal. Dar aia nu însemnase nimic. Asta, asta însemna să ai inima frântă. Chinul din piept, durerea din găvanele ochilor. Să știi că lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel. Totul e relativ, presupun. Crezi că știi ce înseamnă să iubești, crezi că știi ce este suferința adevărată, dar nu știi. Nu știi nimic.

Nu știu exact când am început să plâng. Când m-am pornit, nu m-am mai putut opri. Nu puteam să respir.

Mama a traversat camera și a îngenuncheat lângă mine pe podea, m-a strâns în brațe, legănându-mă înainte și înapoi. Dar ea nu a plâns. Nici măcar nu era acolo. Era ca o trestie dreaptă, ca un port pustiu.

A plecat la Boston chiar în ziua aceea. Singurul motiv pentru care era acasă atunci fusese să vadă ce fac eu și să își ia un schimb de haine curate. Crezuse că o să mai dureze. Ar fi trebuit să fie acolo când a murit Susannah. Măcar de dragul băieților. Eram sigură că și ea gândea tot așa.

Pe tonul ei cel mai profesoral ne-a spus, lui Steven și mie, să venim cu mașina noastră peste două zile, în ziua înmormântării. Nu voia să încurcăm pregătirile pentru înmormântare; era multă treabă de făcut. Lucruri care trebuiau încheiate.

Mama fusese numită executoare testamentară și, bineînțeles, Susannah știuse

exact ce face când o alesese pe ea. Ce e drept, nu exista nimeni mai potrivit pentru sarcina asta şi ele puseseră lucrurile la punct chiar înainte de moartea lui Susannah. Chiar mai mult de atât însă, mama era cea mai bună când era foarte ocupată, când făcea lucruri. Nu se lăsa copleşită când era nevoie de ea. Nu, mama a fost la înălţimea aşteptărilor. Mi-aş fi dorit să existe o genă responsabilă pentru asta, pe care să o fi moştenit şi eu. Pentru că eu eram pierdută. Nu ştiam ce să fac sau cum să mă comport.

M-am gândit să îl sun pe Conrad. Chiar i-am format numărul de câteva ori. Dar n-am putut să o fac. Nu ştiam ce să îi spun. Îmi era teamă să nu spun ce nu trebuie, să nu fac mai mult rău. Apoi m-am gândit să îi telefonez lui Jeremiah. Dar m-a oprit teama. Ştiam că, în clipa când aş fi sunat, în clipa când aş fi rostit cuvintele, ar fi devenit real. Susannah chiar ar fi fost moartă.

Pe drumul cu maşina până la Boston am fost mai degrabă tăcuţi. Unicul costum al lui Steven, cel pe care tocmai îl purtase la banchet, era împachetat în plastic şi atârna pe bancheta din spate. Eu nu mă obosisem să îmi agăţ rochia.

— Ce-o să le spunem? am întrebat într-un târziu.

— Nu ştiu, a recunoscut Steven. Singura înmormântare la care am fost vreodată este a mătuşii Shirle şi ea era foarte bătrână.

Eu eram prea mică atunci, ca să îmi aduc aminte de acea înmormântare.

— Noi unde o să stăm peste noapte? Acasă la Susannah?

— Habar nu am.

— Cum crezi că face faţă domnul Fisher?

Nu reuşeam să mă hotărăsc să mă gândesc la Conrad şi Jeremiah. Încă nu.

— Cu whisky? a venit răspunsul lui Steven.

După asta am încetat să mai pun întrebări.

Ne-am schimbat în hainele de înmormântare la o benzinărie, la cincizeci de kilometri de casa funerară. Imediat ce am văzut cât de îngrijit și de călcat era costumul lui Steven am regretat că nu îmi pusesem și eu rochia pe umeraș. Întorși în mașină mi-am tot netezit jupa cu palmele, dar n-a fost de niciun folos. Mama îmi spusese că viscoza nu e bună de nimic; ar fi trebuit să o ascult. Și ar mai fi trebuit să o probez înainte să o pun în bagaje. Ultima dată când o purtasem fusese cu trei ani în urmă, la o recepție la universitatea unde era mama, iar acum îmi era mică.

Am ajuns la Boston cam devreme, destul cât să o găsim pe mama agitându-se încoace și încolo, ocupată să aranjeze florile și să discute cu domnul Browne, șeful pompelor funebre. Imediat ce m-a văzut, s-a încruntat.

— Ar fi trebuit să-ți calci rochia, Belly, mi-a zis.

Mi-am mușcat buza de jos ca să mă abțin și să nu spun nimic, pentru că știam că aș fi regretat.

— N-a fost timp, i-am răspuns, deși fusese timp destul.

Am tras de jupă, ca să nu pară așa de scurtă.

Mama a încuviințat cu un semn rapid cu capul.

— Du-te și caută-i pe băieți, da? Belly, să stai de vorbă cu Conrad.

Steven și cu mine am schimbat priviri. Ce să-i spun? Trecuse o lună de la banchet, de când vorbiserăm ultima oară.

I-am găsit într-o încăpere laterală, unde erau bănci și cutii de șervețele cu capacul lăcuit. Jeremiah stătea cu capul plecat, ca și cum s-ar fi rugat, ceva ce nu știam să mai fi făcut vreodată. Conrad stătea țeapăn, cu umerii drepți și privirea ațintită în gol.

— Salut, a zis Steven și și-a dres vocea.

S-a apropiat de ei și i-a îmbrățișat scurt.

Mi-am dat seama că nu îl văzusem niciodată până atunci pe Jeremiah în costum. Părea că îi vine puțin prea strâmt; îl stânjenea și se tot trăgea de guler. Dar pantofii păreau să fie noi. Mă întrebam dacă mama îl ajutase să îi aleagă.

Când mi-a venit mie rândul, am păşit grăbită spre Jeremiah şi l-am îmbrăţişat cât am putut de tare. L-am simţit cum înțepenește în brațele mele.

— Mersi că ai venit, a spus, pe un ton ciudat de oficial.

Mi-a trecut prin minte gândul fugar că poate era supărat pe mine, dar l-am alungat tot atât de repede pe cât venise. M-am simţit vinovată că am putut să gândesc aşa. Eram la înmormântarea lui Susannah, de ce să se gândească el la mine?

L-am mângâiat stânjenită pe spate, descriind mici cercuri cu mâna. Ochii îi erau de un albastru imposibil, aşa cum se întâmpla când plângea.

— Îmi pare foarte rău, i-am zis şi imediat am regretat că am spus-o.

Vorbele erau aşa de neputincioase. Nu transmiteau ce simţeam cu adevărat. „Îmi pare rău“ era ceva la fel de inutil ca viscoza.

Apoi m-am uitat la Conrad. Se aşezase la loc, cu spatele ţeapăn, cu cămaşa albă boţită toată.

— Bună, i-am zis şi m-am aşezat lângă el.

Nu eram sigură dacă ar fi trebuit să îl îmbrăţişez sau să îl las în pace. Aşa că l-am strâns pe după umeri şi el nu a zis nimic. Era de piatră. Mi-am promis atunci ceva: nu aveam să îl părăsesc nicio clipă, toată ziua. O să fiu acolo, un munte de forţă, exact ca mama.

Mama, Steven şi cu mine ne-am aşezat pe banca din rândul al patrulea, în spatele verilor lui Conrad şi ai lui Jeremiah şi în spatele fratelui domnului Fisher, alături de soţie, care îşi dăduse cu prea mult parfum. Mi s-a părut că mama ar fi trebuit să stea în primul rând şi i-am spus-o, în şoaptă. A strănutat şi mi-a zis că nu contează. Probabil că avea dreptate. Apoi şi-a scos haina de

la costum și a pus-o peste pulpele mele dezgolite.

M-am întors la un moment dat și l-am văzut pe tata în spate. Nu știu de ce, dar nu mă așteptasem să îl văd acolo. Ceea ce era straniu, pentru că și el o cunoscuse pe Susannah, așa că era absolut normal să participe și el la înmormântare. I-am făcut discret cu mâna și el mi-a răspuns la fel.

— E și tata aici, i-am șoptit eu mamei.

— Sigur că e, mi-a răspuns, fără să întoarcă însă capul.

Prietenii de școală ai lui Jeremiah și Conrad stăteau toți laolaltă, mai în spate. Păreau stingheri și tulburați. Băieții își țineau capetele plecate, iar fetele vorbeau între ele preocupate și în șoaptă.

Slujba a fost lungă. Un preot pe care nu îl știam a ținut discursul de pomenire. A spus lucruri frumoase despre Susannah. A zis că era bună, miloasă, grațioasă și chiar așa fusese, doar că din felul cum vorbea părea destul de evident că nu o întâlnise niciodată. M-am aplecat și m-am apropiat de mama mai mult, ca să-i spun ce credeam, dar ea dădea aprobator din cap la spusele preotului.

Crezusem că nu o să mai plâng, dar nu a fost așa, am plâns din nou și încă din greu. Domnul Fisher s-a ridicat în picioare și le-a mulțumit tuturor pentru participare, ne-a zis că suntem bine-veniți dacă după înmormântare o să vrem să trecem pe la ei pe acasă, pentru o pomenire. Vocea i s-a frânt de câteva ori, dar a reușit să se stăpânească. Când îl văzusem ultima oară era bronzat, înalt și plin de optimism. În ziua aceea însă, părea un om rătăcit în mijlocul viscolului. Cu umerii aduși și chipul palid. M-am gândit la cât de greu trebuie să îi fie să stea acolo, în picioare, în fața tuturor celor care o îndrăgiseră pe Susannah. O înșelase, o părăsise exact când ea avusese cel mai mult nevoie de el, însă la final se întorsese. În acele ultime săptămâni o ținuse de mână. Poate și el crezuse că mai era timp.

Sicriul nu era deschis. Susannah îi spusese mamei că nu vrea ca toată lumea să se holbeze la ea când nu arăta deloc bine. Morții arată artificial, îi explicase ea mamei. Ca și cum ar fi de ceară. Mi-am repetat în gând că persoana din sicriu nu era Susannah, că nu conta cum arată, pentru că oricum

ea nu mai exista.

Când totul s-a terminat, după ce am spus Tatăl Nostru, ne-am aşezat în şir şi ne-am prezentat, pe rând, condoleanţele. Mă simţeam ciudat de matură, cum stăteam acolo, împreună cu mama şi cu fratele meu. Domnul Fisher s-a aplecat şi m-a îmbrăţişat rigid, cu ochii umezi. Lui Steven i-a strâns mâna şi, când a îmbrăţişat-o pe mama, ea i-a şoptit ceva la ureche şi el a înclinat afirmativ din cap.

L-am îmbrăţişat pe Jeremiah şi amândoi plângeam aşa de tare, că ne-am sprijinit unul de celălalt. Lui i se zguduiau umerii.

Când l-am îmbrăţişat pe Conrad am vrut să îi spun ceva care să-l aline. Ceva mai bun decât „Îmi pare rău“. Totul s-a terminat însă atât de repede, încât nu a fost timp decât să spun exact asta. În urma mea era un şir lung de oameni care voiau şi ei să-şi exprime condoleanţele.

Cimitirul nu era foarte departe. Tocurile ni se tot afundau în pământ, probabil că plouase cu o zi în urmă. Înainte să o coboare pe Susannah în pământul reavăn, Conrad şi Jeremiah au aşezat fiecare câte un trandafir alb pe sicriu şi apoi noi, restul, am pus alte şi alte flori. Eu alesesem un bujor roz. Cineva a cântat un imn. Când a terminat, Jeremiah nu s-a clintit. A rămas fix acolo unde avea să fie mormântul ei şi a plâns. Mama a fost cea care s-a dus la el, l-a luat de mână şi i-a vorbit cu blândeţe.

Ajunşi înapoi acasă la Susannah, Jeremiah, Steven şi cu mine ne-am furişat în camera lui Jeremiah. Cu hainele noastre elegante, ne-am aşezat la el pe pat.

— Unde e Conrad? am întrebat.

Nu îmi uitasem jurământul de a-i fi alături, dar el îmi îngreuna sarcina, tot dispărând în felul ăla.

— Hai să-l lăsăm puţin singur, a zis Jeremiah. Vouă nu vă e foame?

Îmi era, dar nu voiam să o spun, aşa că l-am întrebat:

— Ție?

— Mda, oarecum. E de mâncare la parter.

Lungise cuvântul „parter“. Știam că nu vrea să coboare acolo și să dea ochii cu toată lumea aceea, să fie nevoit să vadă mila din privirile lor. Ce trist, uită-te la cei doi băieți care au rămas în urma ei, ar fi zis aceștia. Prietenii lui Jeremiah nu veniseră și acasă; plecaseră imediat după înmormântare. Jos nu erau decât adulți.

— Mă duc eu, am zis.

— Mersi, a zis Jeremiah, recunoscător.

M-am ridicat și am închis ușa după mine. În hol m-am oprit să mă uit la portretele lor de familie. Erau fotografii pe hârtie mată, înrămate toate cu același tip de ramă neagră. Într-unul dintre portrete Conrad avea papion și era știrb. În altul, Jeremiah avea vreo opt sau nouă ani și purta o șapcă a echipei Red Sox, pe care refuzase să și-o dea jos aproape o vară întreagă. Zicea că e șapca lui norocoasă; o purtase zi de zi, timp de trei luni. La fiecare două săptămâni Susannah i-o spăla și apoi i-o punea înapoi în cameră în timp ce el dormea.

La parter, adulții mișunau de colo colo, beau cafea și discutau în șoaptă. Mama stătea lângă masa cu gustări și tăia prăjituri pentru niște necunoscuți. Cel puțin mie îmi erau necunoscuți. M-am întrebat dacă ei știau ce relație avusese mama cu Susannah, că fusese cea mai bună prietenă a ei, că aproape toată viața lor își petrecuseră împreună fiecare vară.

Am luat două farfurii și mama m-a ajutat să le umplu.

— Voi sunteți bine acolo, sus? m-a întrebat, în timp ce punea pe farfurie un triunghi de brânză cu mucegai.

Am dat din cap că da și am pus triunghiul imediat la loc.

— Lui Jeremiah nu-i place brânza cu mucegai, i-am explicat.

Pe urmă am luat o mână de biscuiți sărați și un mănunchi de struguri albi.

— Nu l-ai văzut pe Conrad?

— Cred că e la subsol, mi-a răspuns mama.

Apoi, rearanjând lucrurile pe farfurie, a adăugat:

— De ce nu te duci să vezi ce face şi să-i duci o farfurie? pe astea două o să le duc eu sus, la băieţi.

— Bine.

Am luat farfuria şi am traversat livingul, exact când Jeremiah şi Steven coborau la parter. Am rămas pe loc şi m-am uitat cum Jeremiah se opreşte şi vorbeşte cu lumea, cum îi lasă să îl îmbrăţişeze şi să îl ia de mână. Privirile ni s-au întâlnit şi am ridicat mâna să-i fac un semn abia vizibil. A ridicat la rândul lui mâna, rostogolind puţin ochii peste cap la femeia care îl prinsese de braţ. Susannah ar fi fost mândră de el.

Pe urmă am luat-o spre subsol. Acesta era acoperit de mochetă şi antifonat. Susannah îl aranjase aşa când Conrad se apucase să cânte la chitara electrică.

Era întuneric; Conrad nu aprinsese lumina. Am aşteptat să mi se obişnuiască ochii şi pe urmă m-am furişat în jos pe scări, pipăind cu piciorul fiecare pas.

L-am găsit destul de repede. Stătea întins pe canapea, cu capul în poala unei fete. Ea îşi trecea mâinile peste creştetul lui, ca şi cum acolo le era locul. Chiar dacă vara abia începuse, fata era bronzată. Îşi scosese pantofii şi îşi ţinea picioarele goale întinse pe măsuţa de cafea. Iar Conrad îi mângâia piciorul.

Sufletul mi-a îngheţat şi s-a făcut mic.

O văzusem la înmormântare. Mi se păruse foarte drăguţă şi mă întrebasem cine era. Părea asiatică, poate indiană. Avea părul negru şi ochii la fel şi era îmbrăcată cu o fustă mini neagră şi cu o bluză cu buline alb cu negru. Şi o bentiţă, purta o bentiţă neagră.

Ea m-a văzut prima.

— Bună, a zis.

Atunci a ridicat şi Conrad ochii şi m-a văzut în cadrul uşii, ţinând o farfurie cu brânză şi biscuiţi. S-a ridicat în capul oaselor.

— Aia e de mâncare, pentru noi? a întrebat, fără să se uite direct spre mine.

— Mama le-a trimis, am spus şoptit, cu glasul înăbuşit.

M-am apropiat şi am pus farfuria pe măsuţa de cafea. Am rămas aşa o secundă, nesigură, fără să ştiu ce ar trebui să mai fac.

— Mersi, a zis fata, într-un fel care părea să spună mai degrabă „Acum poţi să pleci“.

Nu vorbise cu răutate, dar pe un ton care arăta limpede că îi deranjam.

Am ieşit încet din cameră, cu spatele, dar când am ajuns la scări am luat-o la goană. Am trecut în fugă pe lângă toţi oamenii din living şi l-am auzit pe Conrad venind după mine.

— Stai puţin, striga în urma mea.

Aproape că reuşisem să traversez holul, când m-a ajuns din urmă şi m-a apucat de braţ.

— Ce vrei? l-am întrebat, scuturându-mi braţul, să mă eliberez din strânsoare. Dă-mi drumul.

— Ea e Aubrey, a răspuns, eliberându-mă.

Aubrey, fata care îi frânsese lui Conrad inima. Mi-o imaginasem cu totul altfel. Îmi închipuisem că e blondă. Fata aceasta era mai drăguţă decât imaginea pe care mi-o construisem eu. N-aş fi putut niciodată să rivalizez cu o fată ca ea.

— Mă scuzi că v-am întrerupt momentul de intimitate.

— Hei, maturizează-te.

Sunt momente în viață pe care ți-ai dori din suflet să le poți da înapoi. Gen, să le radiezi pur și simplu de pe lumea asta. Adică, dacă ai putea, să te ștergi chiar și pe tine de pe lumea asta, numai să faci așa ca momentul acela să nu mai existe.

Ceea ce am spus atunci a fost pentru mine unul dintre acele momente.

În ziua înmormântării mamei sale, eu i-am spus băiatului pe care îl iubeam mai mult decât iubisem vreodată pe cineva sau ceva:

— Du-te dracului!

A fost cel mai rău lucru pe care i l-am spus vreodată cuiva, în viața mea. Nu era vorba că nu mai rostisem cuvintele acelea niciodată până atunci. Însă nu voi uita niciodată expresia de pe chipul lui. M-a făcut să îmi doresc să mor. Mi-a confirmat tot ce gândisem mai rău și mai josnic despre mine vreodată, chestii pe care speri ca nimeni să nu le afle niciodată despre tine. Pentru că altfel ar vedea cum ești în realitate și te-ar disprețui.

— Ar fi trebuit să știu că așa o să faci, a spus Conrad.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat, deznădăjduită.

— Las-o baltă, mi-a zis, cu maxilarul încleștat, strângând din umeri.

— Nu, spune-mi.

A vrut să se răsucească pe călcâie și să plece, dar l-am oprit. M-am pus în calea lui.

— Spune-mi, am repetat, ridicând vocea.

M-a privit și a zis:

— Am știut eu că e o idee proastă să mă încurc cu tine. Ești doar un copil. A fost o greșeală uriașă.

— Nu te cred.

Lumea începuse să se uite la noi. Mama era în living şi discuta cu nişte persoane pe care nu le cunoşteam. Când am început să vorbesc a ridicat privirea. Nici nu puteam să mă uit la ea; simţeam cum îmi arde faţa.

Ştiam că lucrul cel mai bun pe care puteam să îl fac era să plec de acolo. Ştiam că asta era ceea ce ar fi trebuit să fac. Parcă trăiam o experienţă extracorporală, pluteam deasupra mea şi mă vedeam, vedeam cum toată lumea din încăpere se uita la mine. Dar când Conrad nu a făcut decât să ridice din umeri şi a dat iar să plece, m-am înfuriat atât de tare şi m-am simţit atât de… mică. Am vrut să mă opresc, dar n-am putut să renunţ.

— Te urăsc, i-am zis.

Conrad s-a întors şi a dat din cap, ca şi cum se aşteptase ca eu să spun exact asta.

— Bun.

În ce fel s-a uitat apoi la mine, cu milă, şi sătul, şi decis să o termine. Mi s-a făcut rău.

— Nu vreau să te mai văd niciodată, i-am spus şi am trecut pe lângă el, îmbrâncindu-l.

Am urcat grăbită scările, aşa de repede, că m-am împiedicat de ultima treaptă. Am căzut fix în genunchi, cu toată greutatea. Mi s-a părut că am auzit pe cineva suspinând. Abia dacă mai vedeam printre lacrimi. Orbeşte, m-am ridicat şi am fugit în camera pentru musafiri. Mi-am scos ochelarii, m-am întins pe pat şi am plâns. Nu pe Conrad îl uram. Pe mine însămi.

După un timp a urcat tata. A bătut de câteva ori la uşă şi, cum nu i-am răspuns, a intrat singur şi s-a aşezat la marginea patului.

— Cum te simţi? m-a întrebat.

Glasul îi era aşa de blând, că am simţit cum lacrimile îmi răsar din nou la colţul ochilor. Nimeni nu ar fi trebuit să fie aşa de bun cu mine. Nu o meritam. M-am rostogolit cu spatele la el.

— Mama e supărată pe mine?

— Nu, bineînțeles că nu. Hai, vino înapoi jos și ia-ți rămas-bun de la toată lumea.

— Nu pot.

Cum să mă întorc la parter și să dau ochii cu toți ceilalți, după ce făcusem așa o scenă? Era imposibil. Eram umilită și mi-o făcusem cu mâna mea.

— Belly, ce s-a întâmplat cu tine și Conrad? V-ați certat? V-ați despărțit?

Era așa de ciudat să aud cuvântul „despărțit“ din gura tatălui meu. Nu puteam să discut cu el despre asta. Era pur și simplu prea bizar.

— Tată, nu pot să vorbesc despre asta cu tine. Nu vrei să pleci, te rog? Vreau să rămân singură.

— Bine, a zis și am simțit din vocea lui că se simte rănit. Vrei să ți-o trimit pe mama?

Era ultima persoană pe care voiam să o văd. Am răspuns imediat:

— Nu, te rog, nu.

Patul a scârțâit când tata s-a ridicat, apoi a închis ușa.

Singura pe care aș fi vrut să o văd era Susannah. Era singura. Atunci am înțeles, clar ca lumina zilei. Nu voi mai fi niciodată preferata cuiva. Niciodată nu voi mai fi copil, nu în același fel. Toate acestea erau de domeniul trecutului. Susannah era moartă cu adevărat.

Speram să mă fi auzit Conrad. Speram să nu îl mai văd niciodată. Dacă vreodată ar mai fi trebuit să îl privesc, dacă se mai uita o dată la mine așa cum o făcuse în ziua aceea, m-ar fi distrus.

Capitolul șase

3 iulie

A doua zi, când a sunat telefonul dimineaţa, devreme, primul meu gând a fost: Singurele telefoane pe care le primeşti aşa de dimineaţă aduc veşti proaste. Am avut dreptate, oarecum.

Cred că încă mai visam când i-am auzit vocea. Pentru un moment, lung, am crezut că era Conrad şi, atât cât a ţinut clipa aceea, mie mi s-a tăiat respiraţia. Conrad sunându-mă din nou — era destul cât să mă facă să uit să mai respir. Nu era însă Conrad. Era Jeremiah.

La urma urmelor, erau fraţi; aveau voci asemănătoare. Semănau, dar nu erau identice. Jeremiah a spus:

— Belly, sunt eu, Jeremiah. Conrad nu mai e.

— Cum adică „nu mai e“?

M-am trezit brusc de-a binelea şi inima mi s-a urcat în gât. Pentru mine „nu mai e“ ajunsese să însemne ceva cu totul diferit, altceva decât înainte. Ceva permanent.

— A plecat de la cursurile de vară acum câteva zile şi nu s-a mai întors. Ştii tu unde e?

— Nu.

Conrad şi cu mine nu mai vorbiserăm de la înmormântarea lui Susannah.

— A ratat două examene. N-ar face niciodată așa ceva.

Jeremiah părea disperat, chiar panicat. Nu îl mai auzisem niciodată astfel. El era mereu relaxat, râdea mereu, nu era niciodată serios. Și avea dreptate, Conrad n-ar fi făcut niciodată asta, nu ar fi plecat niciodată fără să spună nimănui. Oricum, nu Conrad cel de dinainte. Nu Conrad pe care îl iubisem de pe când aveam zece ani, nu acel Conrad.

M-am ridicat în capul oaselor și m-am frecat la ochi.

— Tatăl vostru știe?

— Da. Și-a ieșit din minți. Nu poate să facă față unei chestii ca asta.

Genul acesta de treabă ar fi fost domeniul lui Susannah, nu al domnului Fisher.

— Ce ai de gând să faci, Jere?

Încercam să-mi fac vocea să sune ca a mamei. Calmă, rațională. Ca și cum nu eram speriată de moarte la gândul că dispăruse Conrad. Nu era atât faptul că l-aș fi crezut în pericol. Treaba era că, dacă plecase, dacă plecase cu adevărat, s-ar fi putut să nu se mai întoarcă niciodată. Și asta mă speria din cale afară.

— Nu știu, a zis Jeremiah, lăsând să-i scape un ditamai oftatul. Are telefonul închis de zile bune. Crezi că ai putea să mă ajuți să-l găsesc?

— Da, sigur, i-am răspuns imediat. Sigur că pot.

În clipa aceea totul devenise logic. Aceasta era șansa mea de a repara lucrurile cu Conrad. La cum vedeam eu situația, era exact ceea ce așteptasem și nici măcar nu îmi dădusem seama. Ca și cum în ultimele două luni fusesem somnambulă și acum iată-mă în sfârșit trează. Aveam un scop, un obiectiv.

În ziua aceea, ultima, spusesem lucruri îngrozitoare. Lucruri de neiertat. Poate că dacă îl ajutam, oricât de puțin, aveam să reușesc să repar ce se distrusese.

Chiar și așa, pe cât de speriată eram la gândul că dispăruse, pe cât de dornică

eram să îmi răscumpăr greşeala, gândul de a mă afla iar în preajma lui Conrad mă îngrozea. Nimeni pe lumea asta nu mă afecta aşa cum o făcea Conrad Fisher.

Imediat ce am terminat discuţia cu Jeremiah la telefon, am început să mă agit frenetic, să arunc în geanta mea uriaşă de voiaj tricouri şi lenjerie. Cât o să ne ia până îl găsim? Conrad era bine? Aş fi aflat dacă nu era bine, nu-i aşa? Mi-am pus periuţa de dinţi, un pieptăn. Soluţia pentru lentilele de contact.

Mama călca haine în bucătărie. Privea în gol, cu o singură cută, adâncă, pe frunte.

— Mami?

A tresărit şi s-a uitat la mine.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

Deja mă gândisem ce să-i spun.

— Taylor are un fel de criză, pentru că ea şi Davis s-au despărţit iar. O să rămân diseară la ea, poate că şi mâine, depinde cum se simte.

Mi-am ţinut respiraţia şi am aşteptat să spună şi ea ceva. Mama are un detector de minciuni cum nu am mai văzut niciodată la nimeni. E mai mult decât o intuiţie maternă, e ca un dispozitiv de localizare. Dar acum nu s-a declanşat nicio alertă, nu a sunat nicio sirenă sau sonerie. Faţa mamei era perfect inexpresivă.

— Bine, a zis şi s-a întors la călcatul ei.

Apoi a adăugat:

— Încearcă să vii acasă mâine-seară. Fac un calcan.

A stropit cu apret pantalonii kaki. Eram liberă să plec. Ar fi trebuit să mă simt uşurată, dar nu era aşa. Nu tocmai.

— O să încerc, i-am zis.

Pentru o clipă m-am gândit să îi spun adevărul. Dintre toți, mama sigur m-ar fi înțeles. Ar fi vrut să mă ajute. Ne iubea pe amândoi. Mama fusese cea care îl dusese pe Conrad la camera de gardă când își rupsese mâna pe skateboard, pentru că Susannah tremura așa de tare, încât nu putea să conducă. Mama era calmă, de nădejde. Întotdeauna știa ce e de făcut.

Cel puțin așa fusese odată. Acum nu mai eram prea sigură. Când Susannah s-a îmbolnăvit din nou, mama a trecut pe pilot automat, ca să poată face tot ce trebuia făcut. Abia dacă era prezentă însă. Mai deunăzi coborâsem de la etaj și am găsit-o măturând holul din față, cu ochii înroșiți. M-am speriat. Mama nu era genul care să plângă. Să o văd în ipostaza asta, de persoană reală, și nu doar ca pe mama mea, aproape că m-a făcut să nu mai am încredere în ea.

Mama a pus jos fierul de călcat. Și-a luat poșeta de pe blat și și-a scos portofelul.

— Să-i cumperi lui Taylor niște înghețată Ben&Jerry’s din partea mea, a zis și mi-a întins o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Mersi, mami, i-am spus, am luat bancnota și mi-am îndesat-o în buzunar.

O să-mi fie de folos mai târziu, pentru benzină.

— Distracție plăcută, a mai zis și a dispărut iar.

Absentă. Călcând aceeași pereche de pantaloni kaki pe care tocmai îi călcase.

Când am ajuns în mașină și am plecat, mi-am permis în sfârșit să simt. Ușurare. Fără o mamă tăcută, tristă. Nu astăzi. Nu-mi părea bine că o lăsasem singură și nu îmi plăcea să stau pe lângă ea, pentru că mă făcea să îmi aduc aminte ceea ce aș fi vrut cel mai tare să uit. Susannah plecase și nu avea să se mai întoarcă și niciunul dintre noi nu va mai fi la fel, niciodată.

Capitolul șapte

La Taylor acasă ușa principală nu era aproape niciodată încuiată. Scara, cu balustrada ei de lemn lungă și lustruită îmi era la fel de familiară ca și a mea.

Am intrat singură în casă și am urcat direct în camera prietenei mele. Taylor stătea întinsă pe burtă și răsfoia niște reviste mondene. Imediat ce m-a văzut, s-a ridicat și a zis:

— Ești masochistă sau ce?

Mi-am aruncat geanta de voiaj pe podea și m-am așezat lângă ea. O sunasem în drum spre ea; îi spusesem totul. Aș fi preferat să nu o fac. Dar am făcut-o.

— De ce pleci să-l cauți? m-a întrebat. Nu mai e iubitul tău.

— De parcă a fost vreodată cu adevărat, am zis, oftând.

— Exact asta voiam să spun.

A răsfoit iar revista și mi-a întins-o.

— Uită-te și tu. Te-aș vedea într-un bikini ca ăsta. Ăla cu bustieră albă. Ar merge trăsnet cu pielea ta bronzată.

— Jeremiah o să ajungă și el aici în curând, i-am zis, cu ochii la revistă.

I-am întins-o înapoi lui Taylor. Nu mă puteam imagina în bikiniul acela. Pe ea însă, da.

— Tare ar fi trebuit să-l alegi pe Jeremiah. Conrad e practic sărit de pe fix.

— Conrad nu e sărit de pe fix.

Taylor nu îi iertase niciodată lui Conrad faptul că nu o plăcuse în vara aceea când o luasem cu noi la Cousins — aveam paisprezece ani. Taylor era obișnuită ca toți băieții să o placă și nu era învățată să fie ignorată. Conrad exact asta făcuse. Dar nu și Jeremiah. Imediat ce bătuse din gene și îl privise cu ochii ei căprui, fusese al ei. Jeremy al ei, așa îi spunea — tachinându-l puțin, așa cum băieții adoră să fie tratați. Și Jeremiah s-a prins imediat în capcană, până ce Taylor i-a dat papucii pentru Steven, fratele meu.

Cu buzele țuguiate, mi-a zis:

— Bine, poate că am fost puțin cam dură. Poate că nu e sărit de pe fix. Dar care e faza? O să stai pur și simplu mereu să-l aștepți? Când are el chef?

Trăgând de o ață deșirată din covor, i-am răspuns:

— Nu! Dar a intrat în vreun bucluc. Acum, mai mult ca niciodată, are nevoie de prietenii lui. Indiferent ce s-a întâmplat între noi, o să fim întotdeauna prieteni.

— Mă rog, a zis Taylor, dând ochii peste cap. Singurul motiv pentru care mă bag în treaba asta este ca tu să ai parte de o încheiere.

— Încheiere?

— Da. Acum îmi dau seama că e singura cale. Trebuie să te vezi cu Conrad față în față și să îi spui că nu-l mai iubești și că nu mai ai de gând să îi cânți în strună. Apoi și numai apoi o să te poți dezlipi de idiotul ăsta de doi bani.

— Taylor, nici eu nu sunt chiar fără vină în toată treaba asta, i-am zis, înghițind cu greu. M-am purtat oribil ultima dată când l-am văzut.

— Cum zici tu. Ideea e că trebuie să treci peste asta. Spre ceva mai bun. M-a fixat cu privirea. Cum ar fi Cory. Cu care, fiindcă a venit vorba, nu cred să mai ai vreo șansă măcar, după seara trecută.

Seara trecută părea să fi fost în urmă cu o mie de ani. M-am străduit cât am putut să par spășită și am zis:

— Auzi, mulțumesc încă o dată că pot să las mașina aici. Dacă sună mama…

— Belly, te rog, a spus, suspinând scurt. Arată şi tu puţin respect. Spre deosebire de tine, eu sunt regina minciunilor pentru părinţi. O să ajungi înapoi la timp pentru mâine-seară, nu? Ieşim cu toţii cu barca părinţilor lui Davis, ai uitat? Mi-ai promis.

— Dar nu se pleacă înainte de ora opt sau nouă. Sunt sigură că mă întorc până atunci. În plus — am insistat —, nu ţi-am promis nimic.

— Atunci îmi promiţi acum, mi-a ordonat Taylor. Promite-mi că o să vii.

Am dat ochii peste cap şi am întrebat-o:

— De ce vrei aşa de tare să mă întorc? Ca să-l asmuţi iar pe Cory Wheeler asupra mea? N-ai nevoie de mine. Îl ai pe Davis.

— Ba chiar am nevoie de tine, deşi eşti o cea mai bună prietenă îngrozitoare. Iubiţii nu sunt acelaşi lucru ca prietenele cele mai bune şi tu ştii asta. Nu mai e mult şi o să fim la facultate, înţelegi. Şi dacă o să mergem la şcoli diferite? Atunci?

Taylor mă ţintuia cu o privire acuzatoare.

— Bine, bine, îţi promit.

Taylor încă îşi dorea din inimă ca noi două să mergem la aceeaşi şcoală, aşa cum spuseserăm mereu că o să facem.

Mi-a întins mâna şi ne-am încârligat degetele mici.

— Aşa ai de gând să mergi îmbrăcată? m-a întrebat, brusc.

— Păi, da, am zis, uitându-mă în jos, la cămaşa mea gri.

Taylor a clătinat din cap cu aşa viteză, că părul ei blond a şfichiuit aerul roată, în jurul capului.

— Asta porţi tu când îl vezi pe Conrad din nou pentru prima oară?

— Nu mă duc la o întâlnire, Taylor.

— Când te vezi cu un fost trebuie să arăţi mai bine decât ai arătat vreodată. E prima regulă a despărţirilor, gen. Trebuie să-l faci să se gândească „La dracu’, am ratat tocmai asta?“. E singura cale.

Nu mă gândisem la asta.

— Nu-mi pasă ce gândește, am zis.

Taylor deja scotocea prin geanta mea de voiaj.

— Aici nu ai decât lenjerie şi un tricou. Şi vechitura asta de maiou. Îîuu. Îl urăsc. Trebuie să fie scos oficial din uz.

— Încetează. Nu mai umbla prin lucrurile mele.

Taylor a sărit deodată în sus, strălucind la faţă, entuziasmată.

— Stai, Belly, te rog, lasă-mă să-ți fac eu bagajul! Te rog, m-ar face aşa de fericită.

— Nu, am răspuns, cât am putut mai ferm, pentru că trebuia să fii fermă cu Taylor. Mâine sunt înapoi, probabil. Nu am nevoie de nimic altceva.

Nu m-a luat în seamă şi a dispărut în dressing.

Atunci mi-a sunat telefonul. Era Jeremiah. Înainte de a-i răspunde, am zis:

— Tay, vorbesc serios.

— Nu-ți face griji, mă ocup eu. Gândește-te la mine ca la zâna ta bună, mi-a zis ea, din dressing.

Am răspuns la telefon.

— Bună. Unde ești?

— Destul de aproape. Cam la o oră distanţă. Tu ești acasă la Taylor?

— Da. Vrei să-ţi spun din nou cum să ajungi?

— Nu, am înţeles.

A făcut o pauză şi o clipă am crezut că deja închisese. Apoi a spus:

— Îţi mulţumesc pentru ce faci.

— Fii serios, am zis.

M-am gândit să mai spun ceva, de exemplu că e unul dintre prietenii mei cei mai buni şi că eram aproape bucuroasă că aveam un motiv ca să mă văd din nou cu el. Pur şi simplu parcă nu era vară fără băieţii lui Beck.

Din păcate, nu am reuşit să fac vorbele să sune cum trebuie în mintea mea şi, până să le aleg, a închis.

Când Taylor a reapărut din dressing, tocmai închidea fermoarul genţii mele.

— Totul e gata, a zis, zâmbind.

— Taylor… am spus şi am încercat să îmi iau geanta din mâna ei.

— Nu, aşteaptă până ajungi acolo. O să-mi mulţumeşti. Am fost foarte generoasă, chiar dacă mă abandonezi aici.

Am ignorat ultima parte şi i-am zis:

— Mersi, Tay.

— N-ai pentru ce, a răspuns, aranjându-şi părul în oglinda de pe birou. Şi, mă rog, cum aveţi de gând să-l găsiţi pe Conrad? La urma urmelor, ar putea să fie sub un pod, pe undeva, şi voi habar n-aveţi.

La partea asta, cu detaliile specifice, nu mă prea gândisem.

— Sunt sigură că Jeremiah are ceva idei, am zis.

*

Jeremiah a apărut după o oră, exact așa cum spusese. L-m văzut prin fereastra din camera de zi când mașina lui a intrat pe aleea circulară a casei lui Taylor.

— Frate, e așa de drăguț, a spus Taylor și a dat fuga la bufet, să-și dea cu gloss de buze. De ce nu mi-ai spus că s-a făcut așa de drăguț?

Ultima dată când îl văzuse ea pe Jeremiah era costeliv și cu un cap mai scund. Nu e de mirare că ea îl preferase în cele din urmă pe Steven. Pentru mine însă era acelaşi Jeremiah.

Mi-am apucat geanta și am luat-o spre ieșire, Taylor venind imediat în urma mea.

Când am deschis ușa din față, Jeremiah era deja la trepte. Purta șapca lui cu Red Sox și avea părul mai scurt decât la ultima noastră întâlnire. Era ciudat să îl văd acolo, în pragul ușii lui Taylor. Ireal.

— Eram gata să te sun, a zis, scoțându-și șapca.

Nu era genul de băiat căruia să-i pese că are părul ciufulit sau că arată ridicol. Era una dintre cele mai adorabile calități ale lui, pe care o admiram pentru că eu, una, trăiam aproape permanent cu teama de a nu mă face de râs.

Voiam să îl iau în brațe, dar dintr-un motiv oarecare m-am abținut. Poate pentru că nu a întins el primul brațele spre mine, poate pentru că, brusc, devenisem timidă.

— Ai ajuns foarte repede, i-am spus, în schimb.

— Am mers ca nebunul, mi-a explicat, apoi a adăugat: Bună, Taylor.

Taylor s-a ridicat pe vârfuri și l-a îmbrățișat, iar eu am regretat că nu făcusem la fel.

După aceea s-a dat un pas în spate, l-a privit din cap până în picioare și a zis:

— Jeremy, arăți bine.

I-a surâs și a așteptat să-i spună și el că arată bine. Pentru că nu a făcut-o, a adăugat:

— Acum era rândul tău să-mi spui ce bine arăt. Ce naiba!

Jeremiah a râs.

— Aceeași Taylor. Știi și tu că arăți bine. N-ai nevoie să ți-o spun eu.

Și-au zâmbit strengărește.

— Ar fi bine să pornim, am intervenit eu.

Jeremiah mi-a luat geanta și l-am urmat amândouă la mașină. Cât timp mi-a făcut loc în portbagaj pentru geantă, Taylor m-a apucat de umăr și a zis:

— Sună-mă când ajungi acolo, oriunde vă duceți, Bellysăreasa.

Așa îmi spunea pe vremea când eram mici și obsedate de Cenușăreasa. Cânta și ea, odată cu șoriceii. Bellysăreasa, Bellysăreasa.

Am simțit un val subit de afecțiune pentru ea. Nostalgia, ani de istorie împreună, însemnau mult. Mai mult decât îmi dădeam seama. Avea să îmi fie dor de ea anul următor, când vom fi la colegii diferite.

— Tay, mersi că îmi ții mașina aici.

A dat din cap. Apoi a mimat din buze cuvântul „încheiere“.

— Pa, Taylor, i-a spus Jeremiah și s-a urcat în mașină.

Am făcut la fel. Mașina era varză, ca întotdeauna. Peste tot erau sticle goale de apă, pe jos și pe bancheta din spate.

— Pa, am strigat pe geam în timp ce Jeremiah ieșea de pe alee.

Taylor a rămas să se uite după noi și să ne facă semn cu mâna de rămas-bun.

— Să nu uiți ce-ai promis, Belly.

— Ce i-ai promis? m-a întrebat Jeremiah, cu ochii în oglinda retrovizoare.

— Am promis că o să mă întorc la timp pentru petrecerea pe care o dă iubitul ei de 4 iulie. O să fie pe un iaht.

— Nu-ți face griji, o să te întorci la timp, a zis, dând din cap. Să sperăm că te aduc înapoi până diseară.

— A, bine, am zis.

M-am gândit că în cazul ăsta nici nu aș fi avut nevoie de geanta de voiaj.

— Taylor e neschimbată, a mai adăugat.

— Mda, cred că da.

Apoi niciunul dintre noi nu a mai spus nimic. Am rămas pur și simplu în tăcere.

Capitolul opt

Jeremiah

Pot să identific cu precizie momentul când totul s-a schimbat. S-a întâmplat vara trecută. Con şi cu mine stăteam pe verandă şi eu încercam să îi povestesc despre cât de imbecil era noul antrenor secundar de fotbal.

— Suportă până se termină.

Lui îi era uşor să vorbească. El renunţase.

— Nu pricepi, tipul ăsta e nebun, începusem să îi explic.

Con însă nu mă mai asculta. Tocmai intrase pe alee maşina lor. Primul a coborât Steven, apoi Laurel, care m-a întrebat unde e mama şi m-a îmbrăţişat cu putere. Pe urmă l-a luat în braţe pe Conrad.

— Hei, unde e Belly buricoasa[1]? am apucat să întreb.

Şi atunci a apărut.

Conrad a văzut-o primul. Se uita peste umărul lui Laurel. La ea. Belly venea spre noi. Părul îi flutura în toate părţile şi picioarele păreau interminabile. Purta un şort cu franjuri şi nişte tenişi jegoşi. Din maiou îi ieşea bareta sutienului. Jur că până atunci nu îi observasem niciodată bareta sutienului. Avea o expresie nostimă, o privire pe care nu i-am recunoscut-o. Gen, timidă şi neliniştită, dar în acelaşi timp mândră.

M-am uitat cum Conrad o ia în braţe şi mi-am aşteptat rândul. Voiam să o

întreb la ce se gândește. De ce avea acea expresie pe chip. Nu am făcut-o, totuși. L-am ocolit pe Conrad și am luat-o în brațe și am spus o tâmpenie. Am făcut-o să râdă și pe urmă a redevenit Belly. A fost o ușurare, pentru că nu voiam ca ea să fie altceva decât Belly, pur și simplu.

O cunosc de când mă știu pe lume. Nu m-am gândit niciodată la ea ca la o fată. Era una de-a noastră. Era prietena mea. Să o văd altfel, fie și doar pentru o secundă, m-a zguduit.

Tata obișnuia să spună că pentru tot ce există în viață apare un moment care schimbă totul. Acel moment unic de care depinde totul, dar de care arareori îți dai seama la timp. Cum ar fi un coș de trei puncte marcat la începutul celui de-al doilea sfert, care schimbă total tempoul jocului. Trezește lumea, îi aduce pe toți înapoi la viață. Totul se leagă de acel moment unic.

Aș fi putut uita de el, de momentul când mașina lor a oprit și din ea a coborât fata aceea, o fată pe care abia dacă am recunoscut-o. Se prea poate să fi fost unul din acele lucruri. Știi, când o persoană îți atrage atenția, ca o boare de parfum când te plimbi pe stradă. Mergi mai departe. Uiți. Aș fi putut să uit. Poate că lucrurile ar fi revenit la cum erau înainte.

Apoi a venit însă momentul care a schimbat jocul.

Era ora de culcare, trecuse poate o săptămână de la începutul verii. Belly și cu mine stăteam la piscină și ea râdea de se prăpădea la ceva ce spusesem, nu îmi aduc aminte ce anume. Mi-a plăcut tare că am reușit să o fac să râdă. Chiar dacă așa era ea, râdea mult, și nu făcusem cine știe ce chestie, m-am simțit senzațional.

— Jere, spusese, ești cel mai amuzant om pe care îl cunosc, gen.

A fost unul dintre cele mai tari complimente din viața mea. Dar nu acela a fost momentul care a schimbat jocul.

Acela a venit imediat apoi. Eram în formă, îl imitam pe Conrad când se trezește dimineața. O scenă întreagă gen Frankenstein. Atunci a apărut Conrad și s-a așezat lângă ea pe șezlong. A tras-o de coada de cal și a zis:

— Ce e așa de amuzant?

Belly s-a uitat în sus la el și s-a îmbujorat de-a dreptul. Era toată roșie la față și ochii îi străluceau.

— Nu mai știu, a spus.

Mi s-a răscolit stomacul. Am simțit ca și cum m-ar fi izbit cineva cu picioarele în plex. Eram gelos, nebun de gelozie. Pe Conrad. Și când, puțin mai târziu, ea s-a ridicat să-și ia un suc, l-am văzut cum o privește în timp ce se îndepărta și mi s-a făcut rău.

Atunci am știut că lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel. Am vrut să îi spun lui Conrad că nu avea niciun drept. Că o ignorase în toți acei ani, că nu putea să hotărască pur și simplu să o ia doar pentru că așa avea el chef.

Belly era a noastră, a tuturor. Mama o adora. Spunea că Belly era fiica ei secretă. Tot anul abia aștepta să o vadă. Steven era chiar protector cu ea, deși îi făcea zile fripte. Toată lumea avea grijă de Belly, doar că ea nu știa. Ea era prea ocupată să se uite la Conrad. Îl iubea pe Conrad de când lumea.

Tot ce știam era că voiam ca ea să se uite la mine așa. După ziua aceea nu am mai avut scăpare. Îmi plăcea mai mult decât ca prietenă. Se prea poate să o fi iubit chiar.

Au mai fost și alte fete. Dar nu erau ea.

Nu voisem să îi cer ajutorul lui Belly. Eram supărat pe ea. Nu doar pentru că îl alesese pe Conrad. Asta nu mai era de mult o noutate. Întotdeauna avea să îl aleagă pe Conrad. Dar noi eram și prieteni. De câte ori mă sunase de când a murit mama? De două ori? Câteva mesaje și e-mailuri?

Așezat însă lângă ea, în mașină, simțindu-i mirosul de Belly Conklin (săpun Ivory, cocos și zahăr), felul cum strâmba din nas când cădea pe gânduri, zâmbetul neliniștit și unghiile roase. Felul în care îmi rostea numele.

Când s-a aplecat să aranjeze direcția din care bătea aerul condiționat, părul i

s-a atins de piciorul meu şi era aşa de moale. M-a făcut să îmi amintesc totul, de la început. N-am putut să mai rămân supărat pe ea şi să o ţin la distanţă, aşa cum plănuisem. La naiba, era aproape imposibil. Când eram lângă ea nu voiam decât să o iau în braţe, să o strâng şi să o sărut de să-i iasă sufletul. Poate că atunci l-ar fi uitat în sfârşit pe tâmpitul de frate-meu.

Joc de cuvinte în lb. eng., numele personajului, Belly, trimite la belly button, buric.

Capitolul nouă

— Deci încotro? l-am întrebat pe Jeremiah.

Am încercat să-i prind privirea şi să îl fac să se uite la mine, doar o clipă. Mi se părea că nu mă privise drept în ochi nici măcar o dată de când venise, iar asta mă tulbura. Aveam nevoie să ştiu că lucrurile erau OK între noi.

— Nu ştiu, a zis. N-am mai vorbit cu Con de ceva vreme. Habar nu am unde s-a dus. Speram să ai tu ceva idei.

Treaba e că nu aveam. Nu prea. Deloc, practic. Mi-am dres vocea.

— Conrad şi cu mine n-am mai vorbit de la… din mai.

Jeremiah s-a uitat la mine pieziş, dar nu a spus nimic. Mă întrebam ce i-o fi spus Conrad. Probabil nu prea multe. Am continuat să vorbesc, pentru că el nu o făcea.

— L-ai sunat pe colegul lui de cameră?

— N-am numărul lui. Nici măcar nu ştiu cum îl cheamă.

— Îl cheamă Eric, am spus, repede, bucuroasă că ştiam cel puţin asta. E acelaşi coleg pe care l-a avut în timpul anului. Au rămas în aceeaşi cameră şi pe durata şcolii de vară. Aşa că… ăă… cred că acolo o să mergem. La Brown. O să vorbim cu Eric, cu lumea de pe palierul lui. Cine ştie, poate că doar umblă prin campus.

— Mi se pare un plan bun.

Apoi, în timp ce se uita în oglinda retrovizoare şi schimba banda de mers, m-a întrebat:

— Deci tu ai fost să-l vizitezi pe Con la şcoală?

— Nu, am răspuns, cu ochii pe geam, pentru că era ceva destul de stânjenitor de recunoscut. Dar tu?

— Tata şi cu mine l-am ajutat să se mute la cămin.

Apoi, aproape fără să vrea, a mai spus:

— Mulţumesc că ai venit.

— Pentru puţin.

— Deci Laurel n-a avut nimic împotrivă?

— A, sigur că nu, am minţit eu. Îi pare bine că am putut să vin.

Obişnuisem să aştept cu nerăbdare tot anul întâlnirea cu Conrad. Îmi doream să vină vara aşa cum cei mici îşi doresc să vină Crăciunul. Nu mă gândeam la nimic altceva. Chiar şi acum, după tot ce se întâmplase, numai la el mă gândeam.

Mai târziu am deschis radioul, ca să umplu tăcerea dintre Jeremiah şi mine. La un moment dat mi s-a părut chiar că îl aud cum începe să spună ceva şi am zis:

— Ai spus ceva?

— Nu.

Un timp ne-am continuat drumul şi atât. Jeremiah şi cu mine eram doi oameni care nu rămăseseră niciodată fără subiecte de discuţie, dar acum uite cum nu mai scoteam nicio vorbă. Într-un final a zis el:

— Am văzut-o pe Nona săptămâna trecută. Am trecut pe la căminul de bătrâni la care lucrează.

Nona era sora medicală pe care o avusese Susannah la Centrul de Îngrijiri Paliative. O întâlnisem şi eu de câteva ori. Era amuzantă şi puternică. Nona

era mică de înălţime, avea cam un metru cincizeci şi şapte, braţele şi picioarele ca nişte fuse, dar eu am văzut-o cum o ridica pe Susannah de parcă ar fi fost un fulg. Ceea ce, spre final, cred că era destul de aproape de adevăr.

Capitolul zece

Când Susannah s-a îmbolnăvit din nou foarte rău, la început nu mi-a spus nimeni. Nici Conrad, nici mama și nici Susannah însăși. Totul s-a petrecut foarte repede.

Încercasem să scap de acea ultimă vizită la Susannah. I-am spus mamei că am examen la trigonometrie și că reprezenta un sfert din nota finală. Aș fi fost în stare să spun orice ca să nu fiu obligată să merg.

— Va trebui să studiez tot weekendul, i-am spus la telefon. Nu pot să vin. Poate weekendul viitor.

Am încercat să îmi iau un ton degajat, nu disperat.

— Bine, mama?

Mi-a răspuns imediat.

— Nu. Nu e bine. O să vii weekendul ăsta. Susannah vrea să te vadă.

— Dar…

— Fără dar.

Avea vocea tăioasă ca o lamă.

— Ți-am cumpărat deja biletul de tren. Ne vedem mâine.

În timpul călătoriei cu trenul mi-am bătut capul să găsesc ce anume să îi spun lui Susannah când urma să o văd. Aveam să-i spun cât de grea e trigonometria, că Taylor e îndrăgostită, că mă gândeam să candidez la funcția de secretară a clasei, ceea ce era o minciună. Dar știam că Susannah avea să

fie încântată. O să-i spun toate astea și n-o să întreb de Conrad.

Mama m-a luat de la gară.

— Mă bucur că ai venit, a zis când am urcat în mașină, apoi a continuat: Nu-ți face griji, Conrad nu e aici.

Nu i-am răspuns, m-am uitat doar pe geam. Eram nejustificat de furioasă pe ea pentru că mă obligase să vin. Nu că ei îi păsa. A continuat să vorbească.

— Te previn de pe acum că nu arată prea bine. E obosită. E foarte obosită, dar abia așteaptă să te vadă.

Imediat ce a spus că „nu arată bine“, eu am închis ochii. M-am urât pentru că îmi era teamă să o văd, pentru că nu venisem mai des să o vizitez. Dar eu nu eram ca mama, puternică și rezistentă ca oțelul. Era prea greu să o văd pe Susannah așa. De fiecare dată mi se părea că parcă dispăreau părți din ea așa cum fusese odinioară. Să o văd așa cum era acum făcea ca totul să devină realitate.

Când am intrat pe aleea pentru mașini, Nona era afară, fuma o țigară. O cunoscusem cu câteva săptămâni în urmă, când Susannah venise prima dată acasă. Nona îți strângea mâna într-un mod foarte intimidant. Când am ieșit din mașină, își dezinfecta mâinile și își pulveriza odorizant Febreze pe uniformă, de parcă era o adolescentă care fuma pe ascuns, deși pe Susannah nu o deranja; din când în când îi plăceau și ei țigările, dar nu mai putea să fumeze tutun. Doar marijuana și numai uneori.

— ’Neața, strigase Nona și ne făcuse cu mâna.

— ’Neața, i-am răspuns și noi.

Stătea pe veranda din față.

— Mă bucur să te văd, mi-a zis, iar mamei: Susannah e îmbrăcată și vă așteaptă la parter.

Mama se așezase lângă Nona.

— Belly, du-te tu întâi. Eu rămân să vorbesc puțin cu Nona.

Prin „vorbit“ știam că voia să spună că fuma și ea o țigară. Ea și Nona deveniseră chiar prietene.

Nona era pragmatică, dar și profund religioasă. O dată o invitase pe mama să meargă cu ea la biserică și, deși mama nu era deloc evlavioasă, se dusese. La început crezusem că o făcuse doar ca să îi facă Nonei pe plac, dar apoi, când a început să meargă la biserică și acasă, de una singură, mi-am dat seama că era vorba de mai mult de atât. Încerca să găsească un mod de a se împăca cu ceea ce se întâmpla.

— Să mă duc singură? am întrebat și imediat am regretat.

Nu voiam să fiu luată drept fricoasă de vreuna dintre ele. Deja mă judecam singură.

— Te așteaptă, a zis mama.

Așa era. Susannah era în living, îmbrăcată cu haine adevărate, nu în pijama. Era fardată. Fardul de obraz de culoarea piersicii era intens și strident în comparație cu pielea ei, albă ca varul. Făcuse tot acest efort de dragul meu. Ca să nu mă sperie. Așa că m-am prefăcut că nu sunt speriată.

— Fata mea preferată, spusese, întinzând brațele spre mine.

Am îmbrățișat-o cât mai delicat cu putință și i-am zis că arăta mult mai bine. Mințeam. Mi-a spus că Jeremiah nu avea să ajungă acasă decât mai târziu, spre seară, așa că în după-amiaza aceea noi, fetele, aveam toată casa la dispoziție.

Apoi a intrat și mama în casă, dar ne-a lăsat repede singure. A intrat în living să o salute în grabă pe Susannah și pe urmă s-a dus să pregătească prânzul, cât am povestit noi despre ce se mai întâmplase.

Imediat ce mama a ieșit din cameră, Susannah mi-a zis:

— Dacă te îngrijorează că s-ar putea să te întâlneşti cu Conrad, nu ai de ce, scumpo. Nu vine acasă în weekendul ăsta.

Am înghiţit în sec.

— Ţi-a zis el asta?

Susannah aproape a izbucnit în râs.

— Băiatul ăla nu-mi spune nimic. Maică-ta mi-a pomenit despre bal, că n-a fost o reuşită… nu aşa cum speraserăm noi. Îmi pare rău, scumpo.

— S-a despărţit de mine, i-am spus.

Fusese ceva mai complicat de atât, dar, dacă mergeai la esenţă, asta se întâmplase. Şi doar pentru că aşa vrusese el. Întotdeauna el a fost cel care a decis — el hotăra dacă eram sau nu împreună.

Susannah mi-a luat mâna şi a ţinut-o într-a ei.

— Să nu-l urăşti pe Conrad.

— Nu-l urăsc, am minţit eu.

Îl uram mai mult decât orice. Îl iubeam mai mult decât orice. Pentru că el era totul. Şi uram şi asta.

— Connie face greu faţă la toate astea. E mult.

S-a oprit şi mi-a dat la o parte părul de pe faţă. Mâna i-a întârziat pe fruntea mea, ca şi cum aş fi avut febră, ca şi cum eu eram cea bolnavă şi aveam nevoie să fiu alinată.

— Să nu-l laşi să te dea deoparte. Are nevoie de tine. Să ştii că te iubeşte.

Am scuturat din cap: Nu, nu mă iubeşte. Apoi am adăugat în mintea mea: Se iubeşte doar pe el însuşi. Şi pe tine. Susannah se purta ca şi cum nu mă auzise.

— Tu îl iubești?

Nu i-am răspuns şi atunci a dat din cap ca şi cum aş fi făcut-o.

— Vrei să faci ceva pentru mine?

Am încuviințat plecând capul, încet.

— Ai grijă de el, pentru mine. Vrei să o faci?

— N-o să fie nevoie să am eu grijă de el, Susannah. O să fii tu aici ca s-o faci.

Am încercat să nu par disperată, dar nu conta.

— Belly, a spus ea, zâmbind, tu eşti fata mea.

După prânz Susannah a tras un pui de somn. Nu s-a trezit decât târziu, după-amiază, şi atunci a fost irascibilă şi dezorientată. S-a răstit la mama o dată şi asta m-a speriat. Susannah nu se răstea la nimeni. Nona a încercat să o ducă în pat şi la început a refuzat, însă mai apoi a cedat. În drum spre camera ei mi-a făcut cu ochiul, cam fără vlagă.

Jeremiah a ajuns acasă aproape de ora cinei. Am fost uşurată când l-am văzut. Făcea să pară totul mai uşor, mai simplu. Doar văzându-i faţa îmi dispărea o parte din stresul de a mă afla acolo.

A intrat în bucătărie şi a zis:

— Ce miroase aşa a ars? A, gătește Laurel. Bună, Laure!

Mama l-a plesnit cu un prosop de bucătărie. S-a ferit şi a început să salte capacele, în joacă.

— Bună, Jere, i-am zis.

Stăteam pe un taburet şi scoteam boabele de fasole din păstăi.

— A, bună, a zis, întorcând ochii spre mine. Ce mai faci?

Apoi s-a apropiat și m-a îmbrățișat repede, cumva doar pe jumătate. Am încercat să îmi dau seama după ochii lui cum se simte de fapt, dar nu m-a lăsat. S-a tot fâțâit prin bucătărie, glumind cu Nona și cu mama.

Într-un fel, era același Jeremiah, dar în alte privințe vedeam cum situația îl schimbase. Îl îmbătrânise. Totul presupunea mai mult efort, și glumele lui, și zâmbetele. Nimic nu mai venea cu ușurință, de la sine.

Capitolul unsprezece

Mi s-a părut că a trecut o veşnicie până ce Jeremiah a vorbit din nou. Eu mă prefăceam că dorm, iar el bătea darabana cu degetele pe volan.

— Asta a fost melodia balului meu, a zis, deodată.

Am deschis imediat ochii şi l-am întrebat:

— La câte baluri ai fost?

— În total? Cinci.

— Ce? Da, vezi să nu, am spus. Nu te cred.

Dar îl credeam. Sigur că Jeremiah fusese la cinci baluri. Era exact genul ăla de tip cu care toată lumea voia să meargă la bal. Ştia cum să facă o fată să se simtă ca regina balului, chiar dacă era banală.

Jeremiah a început să le numere pe degete.

— Balul bobocilor, am fost la două, al meu şi al Florei Martinez de la Sacred Heart. Anul ăsta am fost la balul meu şi la alte două. Cu Sophia Franklin, de la…

— Bine, bine. Am înţeles. Eşti la mare căutare.

M-am aplecat să umblu la butonul de control al aerului condiţionat.

— A trebuit să cumpăr un smoching pentru că era mai ieftin decât să tot închiriez, iar şi iar.

A spus asta privind drept înainte, iar apoi a zis ceva ce nu m-aş fi aşteptat

niciodată să îl aud spunând:

— Tu arătai bine la balul tău. Mi-a plăcut rochia pe care o aveai.

Am holbat ochii la el. Conrad îi arătase oare pozele noastre? Îi spusese totul?

— De unde știi?

— Mama ți-a înrămat una dintre fotografii.

Nu mă așteptasem să aducă vorba despre Susannah. Îmi imaginasem că balul era un subiect sigur.

— Am auzit că tu ai fost regele balului la al tău.

— Mda.

— Fac pariu că a fost distractiv.

— Da, a fost destul de distractiv.

Trebuia să îl fi luat mai degrabă pe Jeremiah cu mine. Dacă aș fi mers cu el, altfel ar fi stat lucrurile. El ar fi spus tot ce se cuvenea spus. Ar fi fost în mijlocul ringului de dans și ar fi făcut mașina de scris și mașina de tuns iarba și toasterul și cu toate celelalte dansuri stupide pe care le repeta în timp ce ne uitam la MTV. Și-ar fi amintit că margaretele erau florile mele preferate și s-ar fi împrietenit cu iubitul lui Taylor, Davis, și toate celelalte fete s-ar fi uitat la el și și-ar fi dorit să fi fost partenerul lor.

Capitolul doisprezece

Știusem de la început că nu avea să fie ușor să-l fac pe Conrad să mă însoțească. Nu era genul care să meargă la banchete. Chestia este însă că mie nu îmi păsa. Eu voiam cu tot dinadinsul să meargă cu mine, să fie partenerul meu. Trecuseră șapte luni de la primul nostru sărut. Două luni de când îl văzusem ultima dată. O săptămână de la ultimul telefon pe care mi-l dăduse.

Să fii partenerul cuiva la bal presupune un statut bine definit; este ceva concret. Iar eu aveam în cap fantezia asta despre bal, despre cum o să fie. Cum o să se uite la mine, cum o să-și lase mâna să se odihnească în scobitura spatelui meu când dansam. Cum după bal o să mâncăm cartofi prăjiți cu brânză la o tavernă și o să privim răsăritul de pe capota mașinii lui. Aveam totul plănuit în capul meu, cum trebuia să se întâmple tot.

Când l-am sunat, în seara aceea, mi s-a părut că era ocupat. Dar eu i-am dat înainte.

— Ce faci în primul weekend din aprilie? l-am întrebat.

Vocea mi-a tremurat când am zis „aprilie“. Îmi era așa de teamă că avea să spună nu. De fapt, în sinea mea chiar mă așteptam să o facă.

— De ce? m-a întrebat, prudent.

— E banchetul meu.

A oftat.

— Belly, urăsc să dansez.

— Știu. Dar e balul meu și vreau foarte tare să merg și vreau să vii cu mine.

De ce trebuia să facă ca totul să fie așa de greu?

— Sunt la facultate acum, mi-a reamintit el. Nici chiar la balul meu n-am vrut să mă duc.

— Ei, vezi, i-am răspuns în glumă, un motiv în plus să vii la al meu.

— Nu poţi să te duci cu prietenii tăi?

Nu am spus nimic.

— Îmi pare rău, dar chiar n-am chef să merg. Se apropie sesiunea și mi-ar fi greu să conduc tocmai până acolo, pentru o singură seară.

Așadar nu putea să facă nici măcar atât pentru mine, ca să mă facă fericită. Nu avea chef. Foarte bine.

— Nu-i nimic, i-am zis. Sunt o grămadă de alţi băieţi cu care pot să merg. Nicio problemă.

La celălalt capăt al firului auzeam cum i se învârteau rotițele minții.

— Lasă, a spus în sfârșit. O să merg eu cu tine.

— Știi ceva? Nu-ți mai bate capul. M-a invitat deja Cory Wheeler să fiu partenera lui. Pot să-i spun că m-am răzgândit.

— Cine dracu’ e Cory Wheeler?

Am zâmbit. Era al meu acum. Sau cel puțin așa credeam.

— Cory Wheeler. E în echipa de fotbal cu Steven. E un dansator foarte bun. E mai înalt decât tine.

— În cazul ăsta cred că o să poți purta pantofi cu toc, a venit replica lui Conrad.

— Probabil că așa o să fac.

Am închis telefonul. Oare era aşa de mult dacă îi ceream să fie partenerul meu la banchet, pentru o nenorocită de seară? Şi minţisem despre Cory Wheeler; nu mă invitase. Dar ştiam că ar fi făcut-o dacă îi dădeam de înţeles că voiam asta.

În pat, sub cuvertură, am plâns puţin. Avusesem în minte o seară de bal perfectă, cu Conrad în costum şi cu mine în rochia violet pe care mi-o cumpărase mama cu două veri în urmă, cea pentru care mă milogisem atât. De fapt, Conrad nu mă văzuse niciodată îmbrăcată elegant sau încălţată în pantofi cu toc. Voisem foarte, foarte tare să vină.

M-a sunat mai târziu şi am lăsat apelul să intre direct în căsuţa vocală. Am ascultat în timp ce lăsa următorul mesaj: „Bună. Îmi pare rău pentru mai devreme. Să nu te duci cu Cory Wheeler sau cu vreun alt băiat. O să vin eu. Poţi totuşi să porţi tocuri.“

Am ascultat mesajul acela de cel puţin treizeci de ori, probabil. Nu am auzit totuşi niciodată ce spunea el de fapt — nu voia să merg cu vreun alt tip, dar nici nu voia să meargă cu mine.

M-am îmbrăcat cu rochia violet. Mama a fost încântată, se vedea asta. Am purtat şi colierul de perle pe care Susannah mi-l dăruise când am împlinit şaisprezece ani şi acest lucru a încântat-o la fel de mult. Taylor şi toate celelalte fete îşi aranjau părul la un coafor elegant. Am decis să mi-l fac eu singură. Mi l-am ondulat în bucle lejere şi mama m-a ajutat în partea din spate. Cred că ultima dată îmi făcuse părul prin clasa a doua, când purtam codiţe împletite în fiecare zi. Se pricepea să umble cu ondulatorul — de altfel, mama era pricepută la cele mai multe dintre lucruri.

Imediat ce am auzit maşina intrând pe alee, am fugit la geam. Arăta minunat în costum. Unul negru, pe care nu îl mai văzusem până atunci. M-am grăbit să cobor scările şi am deschis larg uşa din faţă, înainte ca el să apuce să apese pe sonerie. Nu îmi puteam reţine zâmbetele şi era cât pe ce să îmi arunc braţele în jurul lui când a zis:

— Arăţi OK.

— Mersi, i-am spus, și brațele mi-au căzut înapoi pe lângă corp. Și tu la fel.

Am făcut probabil vreo sută de fotografii acasă. Susannah spusese că nu crede nimic dacă nu-l vede cu ochii ei pe Conrad în costum și pe mine cu rochia aceea. În timpul ăsta era pe telefon cu mama. Mai întâi l-a luat pe Conrad și el i-a răspuns „Promit“ la ce anume i-o fi zis ea. M-am întrebat ce anume îi promisese.

M-am mai întrebat și dacă într-o bună zi Taylor și cu mine o să fim așa, gen — să vorbim la telefon în timp ce copiii noștri se pregătesc pentru bal. Prietenia dintre mama și Susannah se întindea pe zeci de ani, cu copii și soți. Mă întrebam dacă prietenia mea cu Taylor era făcută din același aluat ca a lor. Durabilă, imposibil de distrus. Nu știu de ce, dar mă îndoiam. Relația lor era genul de chestie care ți se întâmplă doar o dată în viață.

Pe mine Susannah mă întrebase:

— Ți-ai aranjat părul așa cum am vorbit?

— Da.

— Conrad ți-a spus ce frumos arăți?

— Da, am zis, chiar dacă nu era adevărat.

Nu tocmai.

— Astă-seară o să fie perfect, îmi promisese Susannah.

Mama ne-a așezat pe treptele de la intrare, pe scara interioară, în picioare lângă șemineu. Steven era și el prezent, împreună cu partenera lui, Claire Cho. Râdeau tot timpul și când și-au făcut fotografiile, Steven s-a așezat în spate, cu brațele în jurul taliei ei, iar ea s-a rezemat de el. Era așa de ușor. În pozele noastre, Conrad a stat țeapăn lângă mine, cu un braț pe după umerii mei.

— E totul OK? îi șoptisem.

— Mda, a zis.

Mi-a zâmbit, dar nu l-am crezut. Ceva se schimbase. Doar că nu știam ce anume.

I-am dat o orhidee pentru rever. El uitase să îmi aducă buchețelul tradițional pentru corsaj. Mi-a spus că îl lăsase la cămin, în micul lui frigider. Nu am fost nici tristă, nici furioasă. Eram stânjenită. În tot acest timp, făcusem atâta caz de mine și Conrad, în ideea că eram cumva un cuplu. Dar fusese nevoie să îl implor ca să meargă la bal cu mine și nici măcar nu își amintise să îmi aducă flori.

Mi-am dat seama că s-a simțit groaznic când a realizat că uitase buchețelul, exact în clipa când Steven s-a dus la frigider și a revenit cu un buchețel pentru mână, trandafiraşi roz care se asortau cu rochia lui Claire. I-a oferit și un buchet mare.

Claire a scos din buchet un trandafir și mi l-a întins.

— Uite, a zis, o să-ți facem noi un buchețel de mână.

I-am zâmbit, să nu par nerecunoscătoare.

— E în ordine. Nu vreau să-mi găuresc rochia.

Ce baliverne. Nu m-a crezut, dar s-a prefăcut că mă crede.

— Atunci, a zis, ce-ar fi să ți-l pui în păr? Cred că ar arăta foarte drăguț în părul tău.

— Sigur, am zis.

Claire Cho era drăguță. Speram ca ea și Steven să nu se despartă niciodată. Speram să rămână pe veci împreună. După figura cu buchetul, Conrad a devenit și mai crispat. Pe drum, până să ajungem la mașină, m-a apucat de încheietura mâinii și a zis, în șoaptă:

— Îmi cer scuze că ți-am uitat buchețelul. Ar fi trebuit să îmi amintesc.

Am înghițit cu noduri și am zâmbit, cu buzele strânse.

— Ce fel de bucheţel era?

— Cu o orhidee albă. Mama l-a ales.

— Ei, pentru banchetul de clasa a douăsprezecea va trebui să-mi aduci două bucheţele de mână, ca să te revanşezi. O să port câte unul la fiecare încheietură.

M-am uitat la el în timp ce vorbeam. O să mai fim împreună şi peste un an, nu-i aşa? Asta era ce gândeam.

Expresia nu i s-a schimbat. M-a luat de braţ şi a spus:

— Cum vrei tu, Belly.

În maşină, Steven s-a uitat la noi în oglinda retrovizoare.

— Frate, nu-mi vine să cred că am o întâlnire dublă, cu tine şi cu surioara mea.

A clătinat din cap şi a râs. Conrad nu a zis nimic. Simţeam deja cum seara îmi aluneca printre degete.

Avea loc un singur eveniment, care era şi bal al bobocilor, şi banchet pentru absolvenţi. Aşa se făcea la noi în şcoală. Într-un fel era drăguţ, pentru că mergeai de două ori la bal. Cei de clasa a douăsprezecea aveau voie să voteze tema, iar anul acesta era „vechiul Hollywood“. Se ţinea la Water Club şi din decor făceau parte covorul roşu şi falşii paparazzi. Cei din comitetul de organizare comandaseră un pachet integral pentru bal. Costase o grămadă de bani; făcuseră colectă pentru el toată primăvara. Pe pereţi erau afişe de filme vechi şi un semn mare cu Hollywood, care clipea. Ringul de dans era făcut să arate ca un decor de film, cu reflectoare şi o cameră de filmat falsă, pe un trepied. Exista chiar şi un scaun de regizor, mai într-o parte.

Ne-am aşezat la o masă cu Taylor şi Davis. În pantofii ei stiletto cu tocul de unsprezece centimetri, ea şi Davis aveau aceeaşi înălţime.

Conrad a salutat-o pe Taylor cu o îmbrățișare, dar nu a făcut cine știe ce efort să stea de vorbă cu ea sau cu Davis. Se simțea incomod în costum, stând acolo, la masă. Când Davis și-a descheiat haina și i-a arătat sticluța argintie de buzunar, Conrad a încremenit. Poate că era într-adevăr prea matur pentru toate astea. Apoi l-am zărit pe Cory Wheeler pe ringul de dans, în centrul unui grup în care erau și fratele meu împreună cu Claire. Cory făcea breakdance.

M-am aplecat spre Conrad și i-am șoptit:

— Ăla e Cory.

— Cine e Cory?

Nu mi-a venit să cred că nu își amintea. Pur și simplu nu puteam să cred. M-am uitat fix la el o clipă, cercetându-i expresia feței și apoi m-am tras înapoi.

— Nimeni, am zis.

După ce am mai rămas așa câteva minute, Taylor m-a luat de mână și a anunțat că ne ducem la toaletă. Am fost chiar ușurată.

La baie Taylor s-a dat din nou cu luciu de buze și mi-a șoptit:

— Davis și cu mine ne ducem în camera de cămin a lui frate-său când se termină petrecerea de după bal.

— De ce? am întrebat, scotocindu-mi în poșeta minusculă după propriul meu luciu de buze.

Taylor mi l-a întins pe al ei.

— Ca să… știi tu. Să fim singuri.

A făcut ochii mari, să accentueze.

— Pe bune? am zis, în șoaptă. Uau! N-am știut că îl placi chiar așa de mult.

— Păi, ai fost foarte ocupată cu toată drama ta cu Conrad. Care, apropo, arată

trăsnet, dar de ce e așa debil? V-ați certat?

— Nu…

N-am putut să mă uit în ochii ei, așa că am continuat să mă dau cu luciu de buze.

— Belly, nu înghiți rahaturile astea. E seara ta de bal. Adică e iubitul tău, nu?

Și-a înfoiat părul și a pozat în oglindă, țuguindu-și buzele.

— Fă-l măcar să danseze cu tine.

Când ne-am întors la masă, Conrad și Davis vorbeau despre turneul NCAA[2] și eu m-am relaxat puțin. Davis era fanul echipei Universității din Connecticut, iar Conrad, al echipei Universității din Carolina de Nord. Cel mai bun prieten al domnului Fisher fusese jucător și antrenor al echipei UNC, iar Conrad și Jeremiah erau amândoi fani înrăiți. Conrad putea să vorbească la nesfârșit despre echipa de baschet a Carolinei.

A început atunci o melodie lentă, Taylor l-a luat pe Davis de mână și s-au dus împreună pe ringul de dans. I-am urmărit cum dansează, ea cu capul pe umărul lui, el cu mâinile pe șoldurile ei. Foarte curând Taylor nu va mai fi virgină. Mereu spusese că ea avea să fie prima.

— Ți-e sete? m-a întrebat Conrad.

— Nu. Vrei să dansăm?

— Trebuie neapărat? a zis, ezitant.

Am încercat să zâmbesc.

— Haide, doar tu ești cel care m-a învățat să dansez, se presupune.

Conrad s-a ridicat și mi-a oferit mâna.

— Atunci, hai să dansăm.

I-am dat mâna și l-am urmat în mijlocul ringului. Am dansat lent și am fost bucuroasă că muzica era atât de tare, pentru că așa Conrad nu putea să audă cum îmi bătea inima.

— Mă bucur că ai venit, i-am spus, privindu-l în ochi.

— Ce?

Am spus, mai tare:

— Ziceam că mă bucur că ai venit.

— Și eu.

Vocea îi suna ciudat; îmi amintesc asta, felul în care i se frânsese vocea.

Chiar dacă stătea fix în fața mea, cuprinzându-mi talia cu mâinile, iar eu cu mâinile în jurul gâtului lui, niciodată nu îl simțisem așa de distant. După aceea ne-am așezat iar la masa noastră.

— Vrei să mergem undeva? m-a întrebat.

— Păi, petrecerea de după bal nu începe decât la miezul nopții, i-am răspuns, jucându-mă cu colierul de perle.

Mi-l răsuceam în jurul degetelor. Nu puteam să mă uit la Conrad.

— Nu, a zis. Vreau să spun, doar tu și cu mine. Undeva unde să putem sta de vorbă.

M-a luat brusc amețeala. Dacă voia să mergem undeva unde să fim singuri, unde puteam să stăm de vorbă, înseamnă că voia să se despartă de mine. Știam asta.

— Hai să nu mergem nicăieri, hai să rămânem aici încă puțin.

Încercam din răsputeri să nu par disperată.

— Bine, a fost Conrad de acord.

Așa că am stat acolo, privind cum toată lumea din jurul nostru dansează, cu fețele lucioase, cu machiajul întins. Mi-am scos floarea din păr și mi-am băgat-o în poșetă.

După ce o vreme nu am spus nimic, i-am zis:

— Mama ta te-a obligat să vii?

Când am pus întrebarea am simțit cum mi se frânge inima, dar trebuia să știu.

— Nu.

Răspunsul a venit însă mult prea târziu.

Când am ajuns în parcare, începuse să plouă. Părul meu, părul pe care-l ondulasem pierzându-mi toată după-amiaza, se lăsase deja. Ne îndreptam spre mașină, când Conrad a spus:

— Am o durere de cap groaznică.

M-am oprit în loc.

— Vrei să mă duc înapoi, să văd dacă nu are cineva o aspirină?

— Nu, nu-i nevoie. Știi ce, aș putea să mă întorc la facultate. Luni am un examen și alte chestii. E în ordine dacă nu mai vin la petrecerea de după bal? Aș putea să te las acasă totuși.

Cât a vorbit, nu s-a uitat în ochii mei.

— Credeam că o să rămâi peste noapte.

S-a scotocit după cheile de la mașină și a mormăit:

— Știu, dar acum mă gândesc că ar trebui să mă întorc…

Vocea i s-a stins.

— Dar eu nu vreau să pleci, i-am spus şi am urât felul în care au sunat vorbele mele, ca şi cum mă milogeam.

— Îmi pare rău, a zis, îndesându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor.

Stăteam acolo în parcare şi mă gândeam: Dacă ne urcăm în maşina lui, s-a terminat. O să mă lase acasă şi pe urmă se va întoarce la facultate şi nu va mai reveni niciodată. Şi ăsta va fi sfârşitul.

Am simţit cum panica îmi urcă în piept.

— Ce s-a întâmplat? Am greşit eu cu ceva?

Mi-a evitat privirea.

— Nu. Nu e vorba de tine. Nu are nicio legătură cu tine.

L-am apucat de braţ şi el a tresărit.

— Te rog, vorbeşte cu mine! Nu vrei să-mi spui ce se întâmplă?

Conrad nu a spus nimic. Îşi dorea să fie deja în maşină, plecat. De lângă mine. Eu aş fi vrut să îi trag una.

— OK, bine, atunci. Dacă nu vrei să spui, o s-o fac eu.

— Dacă nu vreau să spun ce?

— Că s-a terminat între noi. Că, indiferent ce a fost, s-a terminat. Adică aşa e, nu?

Plângeam şi îmi curgea nasul şi totul era amestecat cu ploaie. Mi-am şters faţa cu dosul mâinii.

A ezitat. L-am văzut cum ezită, cum îşi cântăreşte cuvintele.

— Belly…

— Nu, am zis şi m-am dat un pas mai departe de el. Pur şi simplu nu o face.

Să nu-mi spui nimic.

— Aşteaptă doar o clipă. Nu pleca aşa.

— Tu eşti ăla care pleacă aşa, i-am spus.

Am început să mă îndepărtez de el, cât de repede mă ţineau picioarele, pe tocurile acelea tâmpite.

— Stai! a strigat.

Nu m-am întors, am iuţit şi mai tare pasul. Apoi l-am auzit cum izbeşte cu pumnul în capota maşinii. Aproape că m-am oprit.

Poate chiar aş fi făcut-o dacă venea după mine. Dar nu a venit. S-a urcat în maşină şi a plecat, exact aşa cum spusese că va face.

A doua zi dimineaţă Steven a intrat la mine în cameră şi s-a aşezat la biroul meu. Tocmai ce ajunsese acasă. Era încă în smoching.

— Dorm, i-am spus şi m-am întors pe partea cealaltă.

— Nu, nu dormi.

A făcut o pauză.

— Conrad nu merită, înţelegi?

Ştiam cât îl costa să îmi spună asta şi l-am iubit că a făcut-o. Steven era fanul numărul unu al lui Conrad; mereu fusese aşa. Când s-a ridicat şi a plecat, mi-am repetat în sinea mea. Nu merită.

Am coborât la parter a doua zi pe la prânz.

— Eşti bine? m-a întrebat mama.

M-am aşezat la masa din bucătărie şi mi-am pus capul pe ea. Am simţit

lemnul rece și neted pe obraz. Am ridicat ochii la ea și am spus:

— Deci înțeleg că Steven m-a turnat.

— Nu chiar, a răspuns, precaută. L-am întrebat eu de ce Conrad nu a rămas aici peste noapte, așa cum plănuiserăm.

— Ne-am despărțit, i-am zis.

Într-un fel era interesant să aud vorbele rostite cu voce tare, pentru că, dacă ne despărțiserăm, însemna că la un moment dat fuseserăm împreună. Pe bune.

Mama s-a așezat în fața mea și a oftat.

— Mi-a fost mie teamă că asta se va întâmpla.

— Cum adică?

— Adică e mai complicat, nu e vorba doar de tine și Conrad. E mai multă lume implicată, nu doar tu și Conrad.

Aș fi vrut să țip la ea, să îi spun cât de insensibilă, cât de nemiloasă era; nu vedea că mie mi se rupea inima, literalmente? Când am privit-o, mi-am înghițit cuvintele. Avea dreptate. În afară de inima mea proastă mai erau multe alte motive de îngrijorare. Trebuia să ne gândim la Susannah. Ea avea să fie foarte dezamăgită. Uram faptul că aveam să o dezamăgesc.

— Nu-ți face griji pentru Beck, mi-a spus mama, cu voce blândă. O să-i spun eu. Vrei să-ți pregătesc ceva de mâncare?

Am zis că da.

Mai târziu, la mine în cameră și singură din nou, mi-am spus că era mai bine așa. Că el voise de la început să o termine, așa că a fost mai bine că am spus-o eu prima. Nu credeam o iotă din ce spuneam. Dacă m-ar fi sunat și mi-ar fi cerut să ne împăcăm, dacă ar fi venit acasă la mine cu flori sau cu un stereo pe umăr din care să se audă cântând melodia noastră — oare chiar aveam o melodie? Nu știam, dar, dacă ar fi făcut cel mai mic gest, l-aș fi primit înapoi,

bucuroasă. Conrad însă nu a telefonat.

Când am aflat că Susannah este mai rău, că nu se mai face bine, l-am sunat eu. O dată. Nu mi-a răspuns şi eu nu i-am lăsat niciun mesaj. Dacă ar fi răspuns, dacă mi-ar fi telefonat înapoi, nu ştiu ce i-aş fi spus.

Asta a fost tot. Ne despărţiserăm.

National Collegiate Athletic Association, Asociația Sportivă Universitară Națională, organizație nonprofit care coordonează studenții sportivi din peste 1200 de instituții de învățământ din SUA și Canada.

Capitolul treisprezece

Jeremiah

Când a aflat mama că pe Belly o duce Conrad la banchet, a luat-o razna. A înnebunit de fericire. Ai fi zis că se căsătoreau sau ceva. De multă vreme nu o mai văzusem aşa de fericită şi mă bucuram cumva că el îi oferise plăcerea aceea. În cea mai mare parte însă am fost doar gelos. Mama l-a tot sunat la şcoală să îi reamintească diverse lucruri, de exemplu să se asigure că îşi închiriază din timp un smoching. A zis că ar putea să îl împrumute pe al meu, dar eu i-am spus că nu cred să îl încapă. A lăsat-o baltă şi eu am fost uşurat. În seara aceea eu am plecat la balul unei fete de la facultate, aşa că oricum nu ar fi putut lua costumul meu. Ideea e că şi dacă ar fi vrut el să-l ia, eu nu voiam să i-l dau.

Mama l-a pus să promită că o să se poarte drăguţ cu Belly, ca un gentleman perfect.

— Oferă-i o seară pe care să nu o uite niciodată.

Când am ajuns acasă în după-amiaza de după bal, maşina lui Conrad era pe alee, lucru ciudat. Crezusem că o să rămână acasă la Laurel, iar apoi o să plece direct la facultate. M-am oprit în dreptul camerei lui, dar dormea şi pe urmă am căzut şi eu lat destul de curând.

În seara aceleiaşi zile am comandat mâncare chinezească, pentru că mama spusese că îi e poftă de aşa ceva, însă n-a mâncat nimic odată ce a venit comanda. Am mâncat pe canapea uitându-ne la televizor, ceva ce nu mai făcuserăm înainte ca ea să se îmbolnăvească.

— Deci? a întrebat, privindu-l nerăbdătoare pe Conrad.

Era mai energică decât o văzusem toată ziua. Conrad înfuleca un pacheţel de primăvară, îndesându-şi-l în gură de parcă îl fugărea cineva. Îşi adusese cu el toate rufele murdare, de parcă s-ar fi aşteptat să i le spele mama.

— Deci ce?

— Deci m-ai făcut să aştept toată ziua ca să aflu despre bal! Vreau să ştiu tot!

— A, asta.

Avea un aer stânjenit şi mi-am dat seama că nu voia să vorbească despre bal. Eram sigur că făcuse ceva şi stricase totul.

— A, asta, l-a tachinat mama. Haide, Connie, dă-mi nişte detalii. Cum arăta în rochia de bal? Aţi dansat? Vreau să aud tot. Încă aştept să-mi trimită Laurel pozele pe e-mail.

— A fost OK, a zis Conrad.

— Asta e tot? am intervenit şi eu, curios.

Eram supărat pe el în seara aceea, cu toate câte se întâmplau. O însoţise pe Belly la balul ei şi se purtase de parcă ar fi fost o mare corvoadă. În locul lui, eu aş fi făcut totul ca la carte. Conrad nu m-a băgat în seamă.

— Era foarte drăguţă. Avea o rochie violet.

— Ştiu exact care, a spus mama zâmbind. Cum arăta buchețelul?

Conrad s-a fâţâit pe scaun.

— Era drăguţ.

— Până la urmă, i-ai luat unul din alea care se prind de rochie sau genul de pus la mână?

— Genul de prins pe rochie.

— Și ați dansat?

— Da, o grămadă. Am dansat pe fiecare melodie, gen.

— Care a fost tema?

— Nu-mi aduc aminte, a răspuns Conrad.

Mama s-a arătat dezamăgită și atunci el a adăugat:

— Cred că a fost „O seară pe vechiul continent“. Gen turul Europei. Aveau și un Turn Eiffel mare, decorat cu luminițe de Crăciun și Podul Londrei, pe care puteai să pășești. Și un Turn din Pisa.

M-am uitat la el. „O seară pe vechiul continent“ fusese tema de anul trecut a banchetului din școala noastră; știu pentru că am fost la balul acela.

Am presupus însă că mama nu și-a amintit, pentru că a zis:

— A, ce drăguț sună. Mi-aș fi dorit să pot fi acasă la Laurel, ca să o ajut pe Belly să se pregătească. Diseară o sun pe Laure și o bat la cap să-mi trimită pozele alea. Când crezi că o să primiți înapoi fotografiile făcute de fotograf? Vreau să le înrămez.

— Nu știu sigur.

— S-o întrebi pe Belly, da?

Mama a pus farfuria pe măsuța de cafea și s-a lăsat pe spate, rezemată de pernele canapelei. Părea brusc epuizată.

— Am să o întreb.

— Cred că o să mă duc în pat acum, a zis mama. Jere, vrei tu să cureți aici, te rog?

— Sigur, mamă.

Am ajutat-o să se ridice în picioare.

Ne-a sărutat pe amândoi pe obraz și s-a dus la ea în cameră. Mutaserăm biroul la etaj și îi făcuserăm ei dormitorul jos, ca să nu fie nevoită să tot urce și să coboare scările.

După ce a plecat, am zis, sarcastic:

— Deci voi doi ați dansat toată noaptea, nu?

— Las-o baltă, a spus Conrad, lăsând capul pe spate, rezemat de canapea.

— Măcar te-ai dus la bal? Sau ai mințit-o pe mama și cu asta?

— Mda, am fost, a zis și m-a săgetat cu privirea.

— Atunci, mă cam îndoiesc de faptul că voi doi ați dansat toată noaptea.

M-am simțit ca un măgar, dar pur și simplu nu puteam să las lucrurile așa.

— De ce trebuie să fii așa de tâmpit? m-a întrebat. Ce te roade pe tine grija de bal?

Am ridicat din umeri.

— Sper doar să nu-i fi stricat momentul. Oricum, ce cauți aici, acum?

Mă așteptam să se enerveze. De fapt, cred că speram să o facă. Conrad însă nu a spus decât:

— Nu toți putem să fim majestatea sa Regele Balului.

A început să închidă cutiile cu restul de mâncare comandată.

— Ai terminat de mâncat? m-a întrebat.

— Da, am terminat.

Capitolul paisprezece

Când am intrat cu maşina în campus, peluza era plină de oameni. Fetele, în şorturi şi bikini, stăteau întinse pe iarbă şi mai mulţi băieţi se jucau cu un disc frisbee. Am găsit loc de parcare chiar în faţa căminului lui Conrad şi ne-am strecurat în clădire când o fată a ieşit cu un coş plin de rufe. Mă simţeam atât de incredibil de mică şi de pierdută — nu mai fusesem niciodată până atunci în locul acela. Era diferit de ceea ce îmi imaginasem. Mai zgomotos. Mai agitat.

Jeremiah ştia drumul şi a trebuit să grăbesc pasul ca să mă ţin după el. A urcat scările, câte două odată, şi la etajul al treilea ne-am oprit. Pe peretele de lângă lift era un panou pentru anunţuri, cu un poster pe care scria „Let's Talk About Sex, Baby“[3]. Mai erau fluturaşi despre boli cu transmitere sexuală şi unul despre cum să faci un control la sân, iar de jur împrejur erau fixate artistic prezervative. „Ia unul“, scrisese cineva cu un marker. „Sau trei.“

Conrad avea numele trecut pe uşă, iar dedesubt mai era trecut un nume, „Eric Trusky“.

Colegul lui de cameră era un tip masiv şi musculos, cu părul castaniu-roşcat, şi când ne-a deschis purta un şort de antrenament şi tricou.

— Care-i treaba? ne-a întrebat, cu ochii la mine.

Îmi aducea aminte de un lup. În loc să mă simt flatată că un student mă priveşte admirativ, nu am simţit decât dezgust. Voiam să mă ascund în spatele lui Jeremiah, aşa cum obişnuiam să mă ascund după fusta mamei când aveam cinci ani şi eram foarte timidă. A trebuit să îmi aduc aminte că am şaisprezece, aproape şaptesprezece. Prea mare ca să mai fiu intimidată de prezenţa unui tip pe nume Eric Trusky. Chiar dacă ştiam de la Conrad că mereu îi dădea filme porno ciudate şi că stătea toată ziua la calculator. Cu

excepția intervalului când se uita la telenovele, de la două la patru.

Jeremiah și-a dres glasul.

— Sunt fratele lui Conrad, a început el, și ea e… prietena noastră. Ai idee unde e Conrad?

Eric a deschis ușa și ne-a lăsat să intrăm.

— Frate, habar n-am. A plecat pur și simplu. Ari te-a sunat?

— Cine e Ari? l-am întrebat eu pe Jeremiah.

— Resul, responsabilul de cămin.

— Ari, resul, am repetat și Jeremiah a ridicat colțurile gurii.

— Tu cine ești? m-a întrebat Eric.

— Belly.

M-am uitat la el, așteptând un semn de recunoaștere, ceva care să îmi spună că în discuțiile lor Conrad vorbise despre mine sau măcar îmi pomenise numele. Dar bineînțeles că asta nu se întâmplase.

— Belly, hm? Nostim. Eu sunt Eric, a mai zis și s-a lăsat cu spatele de perete.

— Ăăm… bună.

— Deci… Conrad nu ți-a spus nimic înainte să plece? a intervenit Jeremiah.

— Abia dacă scoate vreo vorbă. E ca un android.

Apoi, zâmbind către mine:

— Mă rog, cu fetele drăguțe vorbește.

Am simțit că mi se face rău. Ce fete drăguțe? Jeremiah a oftat zgomotos și și-a pus mâinile după cap. Și-a scos apoi telefonul și s-a uitat la el, ca și cum ar

fi avut acolo vreun răspuns.

Eu m-am aşezat pe patul lui Conrad — aşternuturi bleumarin şi cuvertură la fel. Era nefăcut. La casa de vacanţă, Conrad îşi făcea întotdeauna patul. Cu cearşaful bine îndoit la colţuri şi tot restul.

Deci aici trăia. Asta era acum viaţa lui. Nu avea foarte multe lucruri în camera de cămin. Fără televizor, fără stereo, fără fotografii pe pereţi. Niciuna cu mine, în orice caz, dar nici măcar cu Susannah sau cu tatăl lui. Doar computerul lui, hainele, nişte pantofi, cărţi.

— Frate, eu eram pe punctul să mă tirez. Mă duc la casa de la ţară a părinţilor mei. Vreţi voi să aveţi grijă şi să vă asiguraţi că închideţi bine uşa când plecaţi? Şi, când daţi de C, să-i spuneţi că îmi e dator douăzeci de dolari, de la pizza.

— Nu-ţi face griji, omule, îi spun, zice şi Jeremiah.

Mi-am dat seama că Jeremiah nu îl plăcea pe Eric după felul în care, când i-a răspuns, buzele lui aproape că s-au deschis într-un zâmbet, dar nu chiar. S-a aşezat la biroul lui Conrad şi a trecut camera în revistă.

Cineva a bătut la uşă şi Eric s-a dus agale să deschidă. Era o fată în cămaşă cu mânecă lungă şi colanţi, cu ochelari de soare pe creştetul capului.

— Nu mi-ai văzut puloverul? l-a întrebat ea.

Şi-a plimbat privirea în jurul camerei, de parcă ar fi căutat ceva. Sau pe cineva.

Oare ea e cea cu care se vedea, m-am întrebat? A fost primul meu gând. Al doilea a fost: Sunt mai drăguţă ca ea. Mi-a fost ruşine de mine pentru că am gândit astfel, dar nu m-am putut abţine. Adevărul e că nu conta cine era mai drăguţă, ea sau eu. Oricum Conrad tot nu mă voia.

Jeremiah a sărit din scaun.

— Eşti prietenă cu Con? Ştii unde s-a dus?

Fata ne-a fixat cu priviri curioase. Mi-am dat seama că Jeremiah i se părea drăguț după felul cum și-a dat părul pe după urechi și și-a scos ochelarii.

— Ăăm, da. Bună. Eu sunt Sophie. Voi cine sunteți?

— Fratele lui.

Jeremiah s-a dus la ea și i-a strâns mâna. Chiar dacă era stresat, și-a luat răgazul să o măsoare din priviri și să îi trimită un zâmbet tipic de al lui, pe care fata l-a luat cu naivitate drept sincer.

— A, ce chestie! Nici măcar nu semănați voi doi?

Sophie era una dintre acele persoane care își termină fiecare propoziție cu un semn de întrebare. Deja nu-mi plăcea de ea.

— Da, multă lume ne spune asta, a zis Jeremiah. Sophie, Con ți-a zis ceva?

Fetei i-a plăcut că îi spusese el pe nume.

— Mi se pare că a zis că se duce pe plajă să facă surf sau ceva? E așa de aiurit.

Jeremiah s-a uitat la mine. Plaja. Conrad era la casa de vacanță.

Jeremiah l-a sunat pe tatăl lui, iar eu m-am așezat pe marginea patului lui Conrad și m-am prefăcut că nu ascult. I-a spus domnului Fisher că totul e în ordine și Conrad era bine, la Cousins. Nu a pomenit de faptul că eram și eu cu Jeremiah.

— Tată, mă duc eu să îl aduc, nu-i mare chestie.

Domnul Fisher a spus ceva de la capătul celălalt și Jeremiah i-a răspuns:

— Tată, dar… a vrut Jeremiah să răspundă.

Apoi s-a uitat spre mine și a mimat din buze: Mă întorc imediat. A ieșit pe

coridor și a închis ușa în urma lui.

După ce a plecat, m-am întins în patul lui Conrad și m-am zgâit la tavan. Deci aici dormea el în fiecare noapte. Îl știam de o viață, dar în anumite privințe era încă un mister pentru mine. Am coborât din pat și m-am dus la birou. Prudentă, am deschis sertarul și am găsit o cutie cu pixuri, niște cărți, hârtie. Conrad fusese întotdeauna grijuliu cu lucrurile. Mi-am zis că nu spionam. Căutam dovezi. Belly Conklin, femeia detectiv.

L-am găsit în al doilea sertar. O cutie albastru-cobalt, îndesată în fundul sertarului. Chiar în timp ce o deschideam am realizat că era greșit ce făceam, dar nu m-am putut abține. Era o cutiuță de bijuterii și înăuntru era un lănțișor cu pandantiv. L-am scos și l-am lăsat să atârne. La început am crezut că este cifra opt și că poate Conrad ieșea cu vreo fată care făcea patinaj — și am decis că și pe ea o urăsc. Pe urmă m-am uitat mai bine și mi-am așezat figura în palmă, pe orizontală. Nu era un opt. Era semnul pentru infinit.

∞

Și atunci am știut. Nu era pentru cine știe ce fată care patina sau pentru Sophie de pe același palier. Era pentru mine. Îl cumpărase pentru mine. Aveam aici dovada. Dovada că îi păsa cu adevărat.

Conrad era bun la mate. Mă rog, era bun la toate, dar la matematică era foarte bun. La câteva săptămâni după ce am început să vorbim la telefon, când devenise deja un obicei, dar era la fel de palpitant ca la început, i-am povestit cât de tare uram trigonometria și cât de slabă eram la ea. M-am simțit imediat vinovată că adusesem vorba de asta — eu mă plângeam de matematică și Susannah avea cancer. Problemele mele erau așa de neînsemnate și de infantile, așa de adolescentine în comparație cu suferința lui Conrad.

— Iartă-mă, îi spusesem.

— Pentru ce?

— Pentru că vorbesc despre tâmpenia aia de notă la trigonometrie, când… — mi s-a frânt vocea — … când mama ta e bolnavă.

— Nu te scuza. Poți să îmi spui ce vrei.

A făcut pauză.

— Și, Belly, mama se simte mai bine. Luna asta s-a îngrășat două kilograme.

Speranța din vocea lui m-a emoționat așa de mult, că aș fi putut să plâng.

— Da, i-am zis, am aflat de la mama, ieri. Sunt veşti foarte bune.

— Atunci, bine. Deci profesoara ta ți-a predat deja SOH-CAH-TOA[4]?

De atunci, Conrad a început să mă ajute, totul la telefon. La început nu eram prea atentă, îmi plăcea doar să îi ascult vocea, să aud cum explică diverse lucruri. Apoi a început să mă verifice şi uram să îl dezamăgesc. Așa au început ședințele noastre de meditații. Felul în care mama îmi zâmbea superior când telefonul suna noaptea, știam că își închipuia că avem vreun soi de poveste de dragoste și eu n-am contrazis-o. Era mai ușor așa. Și pe mine mă făcea să mă simt bine când lumea credea că suntem un cuplu. I-am lăsat să creadă ce voiau. Recunosc. Și eu voiam ca ei să creadă asta. Știam că încă nu era adevărat, dar simțeam că ar putea să fie. Într-o zi. Până atunci, aveam meditatorul meu particular la matematică şi chiar începeam să înțeleg trigonometria. Conrad avea un fel al lui de a face ca până și lucrurile complicate să capete sens și niciodată nu l-am iubit mai mult decât în timpul acelor nopți de școală pe care și le-a petrecut cu mine la telefon, explicând iar și iar aceleași lucruri, până când, în final, le înțelegeam și eu.

Jeremiah a revenit în cameră și eu am ascuns în pumn lănțișorul, înainte ca el să îl vadă.

— Deci care e treaba? l-am întrebat. Tatăl tău e supărat? Ce a zis?

— Voia să se ducă el la Cousins, dar i-am zis că merg eu. În momentul ăsta, Conrad nu l-ar asculta pe tata în ruptul capului. Dacă ar merge taică-meu, doar l-ar enerva și mai tare. Jeremiah s-a așezat pe pat. Deci cred că o să mergem totuși la Cousins în vara asta.

Odată ce a spus-o, a devenit realitate. În capul meu adică. Să îl văd pe Conrad nu mai era o chestie îndepărtată şi închipuită; se întâmpla aievea. Într-o clipă uitasem toate planurile mele de a-l salva pe Conrad şi am izbucnit:

— Poate că pe mine ar trebui să mă laşi acasă.

— Vorbeşti serios? a zis Jeremiah, privindu-mă direct. Nu pot să rezolv asta de unul singur. Tu nu ştii cât de rău a fost. De când s-a îmbolnăvit mama din nou, Conrad a intrat într-o fază autodistructivă de rahat. Nu mai dă doi bani pe absolut nimic.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Dar ştiu că încă îi pasă de ce crezi tu despre el.

Mi-am umezit buzele, dintr-odată erau foarte uscate.

— Nu sunt chiar aşa de sigură de asta.

— Ei, eu sunt. Îl ştiu pe frate-meu. Te rog, vrei să vii cu mine?

Gândindu-mă la ultimul lucru pe care i-l spusesem lui Conrad, m-a copleşit ruşinea şi a început să mă ardă pe dinăuntru. Nu spui lucruri de genul acela cuiva a cărui mamă tocmai a murit. Pur şi simplu nu faci aşa ceva. Cum aş fi putut să mai dau ochii cu el? Nu eram în stare.

— O să te aduc înapoi la timp ca să ajungi la petrecerea de pe iaht, dacă asta te îngrijorează, a zis atunci Jeremiah.

Era ceva atât de nefiresc pentru el să spună asta, că m-a scos brusc din spirala ruşinii mele. M-am uitat la el încruntată.

— Crezi că mie îmi pasă de o stupidă de petrecere de ziua naţională pe un iaht?

M-a privit pieziş.

— Îţi plac focurile de artificii.

— Încetează, am zis, iar Jeremiah a zâmbit. Foarte bine. Ai câştigat. Vin cu tine.

— Bun, atunci, a zis şi s-a ridicat în picioare. Înainte de plecare, mă duc să mă uşurez. Ah, apropo, Belly?

— Da?

— Ştiam că o să cedezi, a spus, zâmbind. N-ai avut nicio şansă.

Am aruncat cu o pernă în el, Jeremiah s-a ferit şi până la uşă a făcut un fel de dans al victoriei.

— Grăbeşte-te să te uşurezi, nesimţitule.

Când l-am văzut plecat, mi-am pus lănţişorul, pe sub maiou. În palmă îmi rămăsese un mic semn al infinitului, pentru că îl strânsesem prea tare.

De ce am făcut-o? De ce mi l-am pus? De ce nu l-am băgat pur şi simplu în buzunar sau nu l-am lăsat în cutie? Nu pot să explic. Tot ce ştiu este că voiam foarte, foarte tare să îl port. Aveam senzaţia că îmi aparţine.

Titlul unei cunoscute melodii a trupei Salt-N-Pepa.

Mnemotehnică pentru memorarea formulelor de bază din trigonometrie.

Capitolul cincisprezece

Înainte de a ne întoarce la maşină am luat în grabă cărţile şi caietele şi laptopul lui Conrad şi am îndesat câte de multe am putut din ele în rucsacul North Face pe care i-l găsisem în dulap.

— În felul ăsta o să poată învăţa pentru examenele parţiale pe care le are luni, am zis, întinzându-i lui Jeremiah laptopul.

— Îmi place cum gândeşti, Belly Conklin, a zis şi mi-a făcut cu ochiul.

În drum spre ieşire, ne-am oprit la camera lui Ari, resul. Uşa era deschisă şi tipul stătea la biroul lui. Jeremiah a băgat capul înăuntru.

— Bună, Ari. Sunt Jeremiah, fratele lui Conrad. L-am găsit. Mersi că ne-ai anunţat, omule.

Ari i-a zâmbit.

— Pentru nimic, i-a răspuns, zâmbindu-i larg.

Jeremiah îşi făcea amici peste tot pe unde mergea. Toţi voiau să fie prieteni cu Jeremiah Fisher.

Am pornit la drum. Am luat-o direct spre Cousins. Mergeam cu geamurile maşinii deschise şi radioul dat tare. Nu am vorbit între noi, dar de data asta nu m-a deranjat. Cred că amândoi eram prea ocupaţi cu gândurile noastre. Eu, una, mă gândeam la ultima dată când făcusem drumul acela. Doar că nu fusese cu Jeremiah. Ci cu Conrad.

Capitolul șaisprezece

Fusese, fără îndoială, una dintre cele mai frumoase nopți din viața mea. Exact la fel ca Revelionul la Disney World. Pe atunci părinții mei erau încă împreună, iar eu aveam nouă ani. Priviserăm focurile de artificii care explodau deasupra palatului Cenușăresei, iar Steven nici măcar nu vociferase.

Când sunase, nu îi recunoscusem vocea, pe de o parte pentru că nu mă așteptam să sune, pe de alta, pentru că eram pe jumătate adormită.

— Sunt în mașină, îmi spusese, vin spre tine. Putem să ne vedem?

Era douăsprezece și jumătate noaptea. Boston era la cinci ore și jumătate distanță. Condusese toată seara. Voia să mă vadă. I-am spus să parcheze mai departe în josul străzii și o să vin eu la el, după ce se ducea mama la culcare. A zis că o să aștepte.

Am stins lampa și am așteptat la fereastră să îi văd luminile de poziție. Imediat ce i-am zărit mașina am vrut să mă reped afară, dar a trebuit să aștept. O auzeam pe mama foșnind pe la ea prin cameră și știam că o să citească în pat cel puțin o jumătate de oră înainte să adoarmă. Era ca o tortură, să știu că el e acolo, afară, și mă așteaptă, iar eu nu pot să mă duc la el. Fusese o idee trăsnită, pentru că era iarnă și la Cousins era un frig năprasnic. Dar când mi-a propus mi s-a părut o nebunie frumoasă.

Pe întuneric, mi-am pus căciula și fularul pe care Buni mi le croșetase de Crăciun. Pe urmă am închis ușa de la camera mea și am mers pe vârfuri până în dreptul dormitorului mamei, unde am lipit urechea de ușă. Lumina era stinsă și am auzit-o cum sforăia încet. Steven nici nu ajunsese încă acasă, spre norocul meu, pentru că el are somnul ușor, la fel ca tata.

Mama adormise în sfârşit; casa era calmă şi tăcută. Mai aveam încă bradul de Crăciun. Ţineam luminiţele aprinse toată noaptea, pentru a păstra spiritul Crăciunului, ca şi cum Moşul ar fi putut să apară în orice clipă, să ne aducă daruri. Nu m-am obosit să las un bilet. M-am gândit că aveam să o sun pe mama dimineaţă, când o să se trezească şi o să se întrebe unde sunt.

M-am furişat jos pe scări, atentă la treapta din mijloc, care scârţâia, dar odată ieşită din casă am sărit în zbor pe deasupra treptelor de la intrare şi am luat-o la fugă peste peluza îngheţată. Scrâşnea sub tălpile bascheţilor mei. Uitasem să îmi pun paltonul. Îmi amintisem de căciulă şi de fular, dar uitasem de haină.

Maşina lui Conrad era la colţ, exact acolo unde trebuia să fie. Nu avea luminile aprinse, stătea în întuneric. Am deschis portiera din faţă, aşa cum făcusem de un milion de ori înainte. Am vârât capul înăuntru, dar nu am urcat, încă. Voiam mai întâi să îl privesc. Era iarnă şi purta un hanorac gri, pluşat. Avea obrajii roşii de frig, bronzul îi pălise, dar arăta la fel.

— Bună, am spus şi am urcat în maşină.

— N-ai palton.

— Nu e chiar aşa de frig, i-am răspuns, deşi chiar era şi tremuram în timp ce vorbeam.

— Poftim, a zis, şi-a scos hanoracul şi mi l-a întins.

L-am pus pe mine. Era cald şi nu mirosea a ţigări. Avea mirosul lui. Deci, până la urmă, Conrad se lăsase de fumat. Gândul ăsta m-a făcut să zâmbesc. A pornit motorul.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici.

— Nici mie, a răspuns, aproape timid.

Apoi m-a întrebat, ezitant:

— Mai vii cu mine?

Nu îmi venea să cred că mă întreba așa ceva. Aș fi mers oriunde.

— Da, am zis.

Aveam senzația că nu mai exista nimic altceva în afara cuvântului aceluia, în afara acelui moment. Nu existam decât noi doi. Tot ceea ce se întâmplase în vara aceea și în fiecare vară dinainte, totul dusese la asta. La momentul de față.

Să stau lângă el, pe locul din dreapta, mi se părea un dar incredibil. Era ca un cadou de Crăciun, cel mai frumos din viața mea. Pentru că el îmi zâmbea și nu era supărat sau sobru sau sătul sau vreun alt cuvânt cu s pe care ajunsesem să îl asociez cu Conrad. Era vesel, senin, exuberant, scosese la iveală toate părțile lui bune.

— Cred că o să mă fac doctor, mi-a spus, uitându-se la mine dintr-o parte.

— Pe bune? Ce chestie!

— Medicina chiar e uluitoare. O vreme am crezut că vreau să mă ocup de partea de cercetare, dar acum mă gândesc că aș vrea mai degrabă să lucrez cu oameni, direct.

Am ezitat, dar pe urmă am întrebat:

— Din cauza mamei tale?

A dat din cap că da.

— Să știi că se simte mai bine. Medicina face posibil așa ceva. Răspunde chiar foarte bine la noul ei tratament. Ți-a zis mama ta?

— Da, mi-a zis, i-am răspuns, deși mama nu îmi spusese nimic.

Probabil că nu voise să îmi dea speranțe. Probabil că nici ea nu voia să spere, de frică. Așa era mama. Nu își îngăduia să se entuziasmeze până când nu știa cu siguranță ceva. Eu nu eram așa. Deja mă simțeam mai ușurată, mai

fericită. Susannah era mai bine. Eu eram cu Conrad. Totul era aşa cum trebuia să fie. M-am aplecat şi l-am strâns de braţ.

— E cea mai bună veste din lume.

Eram sinceră. Conrad mi-a zâmbit şi speranţa i se citea clar pe chip.

Când am ajuns la casa de vacanţă era un frig teribil. Am dat drumul la căldură şi Conrad a făcut focul. L-am privit cum stă pe vine şi rupe fâşii de hârtie şi cum împinge uşor buştenii cu vătraiul. Pariez că şi cu câinele lui, Boogie, era blând. Pariez că îl lăsa pe Boogie să doarmă cu el în pat. Gândul la pat şi la dormit m-a făcut brusc să mă neliniştesc. Nu aveam totuşi motiv, pentru că după ce a aprins focul, Conrad s-a aşezat pe fotoliul La-Z-Boy, şi nu pe canapea, lângă mine. Mi-am dat brusc seama: şi el era la fel de emoţionat. Conrad, care nu era niciodată timid. Niciodată.

— De ce stai tocmai acolo? l-am întrebat.

Îmi auzeam inima pulsând în urechi. Nu îmi venea să cred că fusesem destul de curajoasă să spun exact ce gândeam. Conrad a părut la fel de surprins şi a venit să se aşeze lângă mine. Voiam să mă cuprindă cu braţele. Voiam să fac toate acele lucruri pe care le văzusem doar la televizor şi de care o auzisem pe Taylor vorbind. Mă rog, poate nu chiar toate, dar unele.

— Nu vreau să te sperii, a zis Conrad, în şoaptă.

— Nu mă sperii, am şoptit la rândul meu, chiar dacă nu era adevărat.

Nu el mă speria, ci tot ceea ce simţeam. Uneori era prea mult. Sentimentele mele pentru el erau mai puternice decât universul, decât orice.

— Bine, a şoptit el şi pe urmă a început să mă sărute.

M-a sărutat îndelung şi încet şi chiar dacă ne mai sărutaserăm o dată până atunci, nu îmi închipuisem niciodată că ar putea să fie în felul ăla. A făcut-o fără grabă; şi-a trecut mâna peste şuviţele mele de păr, de parcă ar fi fost clopoţei de vânt. Să îl sărut, să fiu aşa cu el… era ca o limonadă rece băută cu

un pai lung — dulce și tandru și plăcut, într-un fel care părea infinit. M-am gândit o clipă că nu aș fi vrut ca săruturile lui să se oprească vreodată. Aș putea să fac asta la nesfârșit, m-am gândit.

Ne-am sărutat așa, pe canapea, un timp care putea la fel de bine să fi fost ore sau minute. În noaptea aceea nu am făcut altceva decât să ne sărutăm. A fost atent la cum mă atingea, de parcă eram un glob de Crăciun pe care se temea să nu îl spargă.

— Eşti OK? m-a întrebat o dată.

La un moment dat mi-am lipit mâna de pieptul lui şi i-am simţit inima bătând la fel de tare ca a mea. I-am aruncat o privire fugară şi, din ce motiv nu ştiu, am fost încântată să văd că ține ochii închiși. Avea genele mai lungi decât ale mele.

El a adormit primul. Auzisem cândva că nu trebuie să adormi lângă un foc dacă mai arde încă, așa că am așteptat să se stingă de la sine. Un timp m-am uitat la Conrad cum dormea. Părea un băiețel, cu părul căzut pe frunte și genele atingându-i obrazul. Nu îmi amintesc să fi arătat vreodată atât de tânăr. Când am fost sigură că a adormit, m-am aplecat spre el și am șoptit:

— Conrad. Nu există altul în afară de tine. Pentru mine vei fi mereu doar tu.

Mama s-a speriat groaznic a doua zi dimineață, când a văzut că nu sunt acasă. Ratasem două apeluri de la ea, pentru că dormeam. Când m-a sunat a treia oară, furioasă, am întrebat-o:

— Nu mi-ai găsit biletul?

Pe urmă mi-am adus aminte că nu îi lăsasem niciun bilet.

Mama a scos pur și simplu un mârâit:

— Nu, n-am văzut niciun bilet. Belly, să nu mai pleci niciodată de acasă în mijlocul nopții, fără să-mi spui.

— Chiar dacă ies doar să fac o plimbare în miez de noapte? am întrebat-o, în glumă.

Să o fac să râdă era o rețetă sigură cu mama. Spuneam o glumă și furia i se evapora. Am început să fredonez melodia ei preferată, pe care o cântă Patsy Cline: „Am ieșit să mă plimb, după miezul nopții, sub lumina lunii…“

— Nu e amuzant. Unde ești?

Avea vocea crispată, vorbea sacadat. Am ezitat. Mama nu ura nimic mai mult decât mincinoșii. Oricum, tot ar fi aflat. Parcă era clarvăzătoare.

— Ăăm. La Cousins?

Am auzit-o cum suspină.

— Cu cine?

M-am uitat la Conrad. Asculta încordat. Mi-aș fi dorit să nu o facă.

— Conrad, am zis, coborând vocea.

Reacția mamei m-a surprins. Am auzit-o suspinând iar, dar de data aceasta era un oftat de ușurare.

— Ești cu Conrad?

— Da.

— El cum se simte?

Era o întrebare ciudată, în condițiile în care era furioasă pe mine.

I-am zâmbit lui Conrad și mi-am făcut vânt cu mâna peste față, semn că eram ușurată. Conrad mi-a făcut cu ochiul.

— Super, am zis și m-am relaxat.

— Bun, bun, a spus mama, dar parcă ar fi vorbit cu sine. Belly, vreau să vii

diseară acasă. Ne-am înţeles?

— Da, am zis.

Eram recunoscătoare. Crezusem că o să-mi ceară să plec imediat.

— Să-i spui lui Conrad să aibă grijă cum conduce.

A făcut o pauză.

— Şi, Belly?

— Da, Laurel?

Întotdeauna zâmbea când îi spuneam pe nume.

— Distracţie plăcută. Asta va fi ultima ta zi de distracţie pentru mult, mult timp de aici înainte.

Am gemut.

— Sunt pedepsită?

Era ceva nou să fiu pedepsită; mama nu mă mai pedepsise niciodată până atunci, dar cred că nici nu îi dădusem vreun motiv să o facă.

— E o întrebare complet stupidă.

Acum, că nu mai era furioasă, nu m-am putut abţine:

— Parcă ziceai că nu există întrebări stupide.

A închis telefonul. Ştiam că o făcusem totuşi să zâmbească. Am închis şi eu telefonul şi m-am întors spre Conrad.

— Acum ce facem?

— Tot ce avem chef.

— Am chef să merg pe plajă.

Exact așa am făcut. Ne-am înfofolit și am alergat pe plajă cu cizmele de cauciuc pe care le-am găsit în vestibul. Eu mi le-am pus pe ale lui Susannah, care îmi erau cu două numere prea mari, așa că mereu alunecam pe nisip. De două ori am căzut în fund. Am râs tot timpul, dar abia dacă mă puteam auzi, de tare ce urla vântul. Când ne-am întors înăuntru, mi-am pus mâinile înghețate pe obrajii lui și, în loc să mi le dea la o parte, Conrad a spus:

— Aaa, ce bine e.

— Asta pentru că ai inima rece, am zis, râzând.

Mi-a băgat mâinile în buzunarele hainei lui și, pe un ton atât de blând, că m-am întrebat dacă îl auzisem bine, a spus:

— Poate, cu oricine altcineva. Dar nu și pentru tine.

Nu s-a uitat la mine când a spus-o și mi-am dat seama că era sincer. Nu știam ce să spun, așa că, în schimb, m-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat pe obraz. L-am simțit rece și neted sub buzele mele. Conrad mi-a zâmbit scurt și s-a îndepărtat.

— Ți-e frig? m-a întrebat, întors cu spatele la mine.

— Oarecum, am spus și am roșit.

— Mai fac un foc.

Cât timp Conrad s-a ocupat de foc, eu am descoperit în cămară o cutie veche de ciocolată caldă, marca Swiss Miss, lângă plicurile cu ceai Twinings și cafeaua mamei, Chock full o’Nuts. În serile ploioase, când aerul era mai rece, Susannah obișnuia să ne prepare ciocolată caldă. Ea folosea lapte, dar bineînțeles că nu exista așa ceva acum, așa că am pus apă. Așezată pe canapea, am amestecat în cană, uitându-mă cum se topesc micile bezele, și am simțit cum îmi bătea inima, de un milion de ori pe minut. Când eram cu el parc rămâneam fără suflu.

Conrad se tot fâțâia de colo colo, fără încetare. Rupea fâșii de hârtie, împungea cu vătraiul în jar, se punea pe vine în fața șemineului, mutându-și greutatea corpului înainte și înapoi.

— Nu vrei să-ți bei cacaua?

— Ba da, sigur, a zis și s-a întors cu fața la mine.

S-a așezat pe canapea, lângă mine, și a sorbit din cana cu Familia Simpson. Era cana lui preferată, dintotdeauna.

— Are un gust…

— Formidabil?

— De praf.

Ne-am uitat unul la altul și am izbucnit în râs.

— Dacă vrei să știi, ciocolata caldă e specialitatea mea. Și să-ți fie de bine, am spus eu, luând prima sorbitură.

Chiar avea puțin gust de praf. Conrad s-a uitat la mine, m-a prins de bărbie și mi-a săltat-o în sus. Pe urmă a întins mâna și mi-a frecat obrazul cu degetul mare, ca și cum m-ar fi șters de cenușă.

— Am cacao pe față? l-am întrebat, cuprinsă brusc de paranoia.

— Nu. Doar niște fire de nisip — hopa, pistrui, vreau să spun.

Am râs și l-am plesnit pe braț, apoi el m-a apucat de mână și m-a tras mai aproape. Mi-a dat părul la o parte din ochi și mi-a fost frică să nu audă cum îmi țineam respirația când mă atingea.

Afară se făcea tot mai întuneric. Conrad a oftat și a zis:

— Ar fi bine să te duc înapoi.

M-am uitat la ceas. Era ora cinci.

— Mda… cred că ar trebui să plecăm.

Niciunul dintre noi nu s-a clintit. Conrad a întins mâna și și-a răsucit părul meu în jurul degetelor, ca pe un mosor de ață.

— Îmi place că e așa de moale părul tău.

— Mersi, am șoptit.

Nu mă gândisem niciodată la părul meu ca la ceva special. Era doar păr. Și era castaniu, iar castaniul nu era la fel de special ca părul blond sau negru sau roșcat. Dar felul cum se uita la el… la mine. Ca și cum părul meu l-ar fi fascinat în mod deosebit, ca și cum nu se mai sătura să îl atingă.

Ne-am sărutat iar, dar a fost altfel decât cu o seară în urmă. Nu era mai nimic lent sau duios în acele săruturi. Felul în care mă privea — insistent, cu dorință, cu disperare… era ca un drog. Era dorință-dorință-dorință. Eu eram însă aceea care simțea cel mai tare dorința. Când l-am tras mai aproape de mine, când mi-am vârât mâinile pe sub cămașa lui și le-am lipit sus, pe spate, l-a trecut un fior de o clipă.

— Am mâinile prea reci?

— Nu, a zis, apoi mi-a dat drumul și s-a ridicat.

Avea fața puțin roșie și părul i se zbârlise la spate.

— Nu vreau să grăbesc lucrurile, a spus.

M-am ridicat și eu.

— Credeam că tu deja…

Nu știam cum să termin fraza. Era prea jenant. Nu mai făcusem asta niciodată. Conrad s-a făcut și mai roșu.

— Da, adică eu am făcut-o. Dar tu, nu.

— Ah, am zis, privind în jos, la picioare, dar pe urmă am ridicat ochii. De unde știi că n-am făcut-o?

Acum devenise roșu ca sfecla și a început să se bâlbâie.

— Așa am crezut doar, că n-ai făcut-o… adică am presupus…

— Credeai că n-am făcut nimic înainte, nu?

— Păi, da. Adică, nu.

— N-ar trebui să faci astfel de presupuneri.

— Îmi pare rău, a spus și a ezitat. Deci… atunci ai făcut-o?

M-am uitat la el. Când a deschis gura să vorbească, l-am oprit.

— N-am făcut-o. Nici vorbă.

Pe urmă m-am aplecat și l-am sărutat pe obraz. Mi s-a părut ca un privilegiu simplul fapt că puteam să o fac, să îl sărut ori de câte ori voiam.

— Ești foarte drăguț cu mine, i-am șoptit și în clipa aceea m-am simțit așa de bucuroasă și de recunoscătoare că sunt acolo.

Conrad avea privirea umbrită și serioasă când a spus:

— Vreau doar… să știu tot timpul că ești OK. E important pentru mine.

— Sunt OK, am zis. Mai mult decât OK.

— Bun, a spus Conrad, dând din cap.

S-a ridicat în picioare și mi-a întins mâna, să mă ajute să mă ridic și eu.

— Atunci, haide acasă.

Am ajuns acasă de abia după miezul nopții, în seara aceea. Ne-am oprit și am luat cina la un restaurant mic de lângă autostradă. Mi-am comandat clătite și cartofi prăjiți și Conrad a plătit. Când am ajuns acasă, mama era groaznic de furioasă. Dar nu mi-a părut rău. Nu am regretat deloc, nici măcar o secundă. Cum să regreți una dintre cele mai minunate nopți din viața ta? Nu ai cum. Îți amintești fiecare vorbă, fiecare privire. Chiar și când te doare, tot îți amintești.

Capitolul șaptesprezece

Am traversat orașul, am trecut pe lângă toate locurile vechi, pe la pista de minigolf, pe lângă dugheana cu crabi. Jeremiah conducea cât putea de repede, fluierând. Îmi doream să meargă mai încet, să o ținem așa o veșnicie. Dar nu se putea, bineînțeles. Aproape că ajunseserăm.

Am băgat mâna în geantă și am scos o cutiuță cu luciu de buze. Mi-am dat puțin cu el și mi-am trecut grăbită degetele prin păr. Era încâlcit tot, pentru că ținusem geamurile lăsate, și arăta ca dracu'. Cu colțul ochiului am văzut că Jeremiah mă privea. Probabil clătina din cap și se gândea ce proastă sunt. Era adevărat. Voiam să îi spun că știu, știu că sunt o fată proastă. Nu sunt cu nimic mai bună decât Taylor. Dar pur și simplu nu puteam să intru și să dau ochii cu Conrad cu părul ciufulit ca naiba.

Când i-am zărit mașina pe alee am simțit cum mi se strânge inima. Era acolo. Jeremiah a coborât ca glonțul din mașină și s-a repezit spre casă. A urcat treptele câte două odată și eu m-am luat după el.

Era straniu; casa încă mirosea la fel. Nu știu de ce, dar nu mă așteptam la asta. Îmi închipuisem poate că acum, că Susannah nu mai era, toate vor fi altfel. Dar nu era așa. Aproape că mă așteptasem să o văd plutind parcă, de colo colo, îmbrăcată cu una dintre rochiile ei de casă, așteptându-ne în bucătărie.

Când ne-a văzut, Conrad a avut chiar tupeul să pară enervat. Tocmai se întorcea de la surfing; avea părul ud și încă mai purta costumul. M-am simțit confuză — chiar dacă trecuseră numai două luni, a fost ca și cum aș fi văzut o stafie. Stafia fostei prime iubiri. Ochii i s-au luminat preț de o secundă când a dat cu privirea de mine, apoi s-a întors spre Jeremiah.

— Ce dracu' faci aici? l-a întrebat.

— Am venit să te iau și să te duc înapoi la școală, a zis Jeremiah și mi-am dat seama că se străduia din răsputeri să pară relaxat, detașat. Chiar ai făcut-o de oaie, omule. Tata și-a ieșit din minți.

— Spune-i să se ducă dracului, a zis Conrad, fluturând din mână. Nu plec.

— Con, ai pierdut două cursuri și luni ai examene parțiale. Nu poți să dai bir cu fugiții, pur și simplu. O să te dea afară de la cursurile de vară.

— Asta e treaba mea. Și ea ce caută aici?

Nu s-a uitat la mine când a spus-o și am simțit ca și cum mi-ar fi implântat un cuțit în inimă.

M-am îndepărtat de ei și m-am apropiat de ușile glisante, din sticlă. Aveam dificultăți să respir.

— Am luat-o cu mine ca să mă ajute, a spus Jeremiah.

S-a uitat la mine, apoi a oftat.

— Uite ce e, ți-am adus toate cărțile și restul. Poți să înveți noaptea asta și mâine și pe urmă putem să o pornim spre școală.

— Pe dracu’! Nu-mi pasă, a spus Conrad.

S-a dus la canapea și și-a dat jos partea de sus a costumului de neopren. Avea deja umerii ușor bronzați. Deși era ud încă, s-a așezat pe canapea.

— Care e problema ta? l-a întrebat Jeremiah, pe un ton abia reținut.

— În clipa de față, asta e problema mea. Tu și cu ea. Aici.

Pentru prima dată de când sosisem, Conrad m-a privit drept în ochi.

— De ce vrei să mă ajuți? De ce ești aici?

Am deschis gura să răspund, dar n-am scos niciun sunet. Ca întotdeauna, putea să mă răvășească doar cu o privire, cu un cuvânt. Răbdător, m-a

aşteptat să spun ceva. După ce am făcut-o, mi-a răspuns la rândul lui:

— Credeam că nu mai vrei să mă vezi niciodată. Mă urăşti, ai uitat?

Avea un ton sarcastic, jignitor.

— Nu te urăsc, am zis şi am luat-o la fugă.

Am împins uşa glisantă să o deschid şi am ieşit în verandă. Apoi am închis-o în urma mea şi am coborât scările în fugă, până jos, pe plajă. Nu voiam decât să fiu pe plajă, asta era tot. Plaja avea să mă facă să mă simt mai bine. Nimic, nimic nu îmi făcea mai bine decât felul în care simţeam nisipul sub picioare. Ferm şi mişcător în acelaşi timp, constant şi mereu schimbător. Era vară.

M-am aşezat pe nisip şi am privit cum valurile goneau spre ţărm şi apoi acopereau nisipul cu un înveliş subţire, ca untul pe un biscuit. Fusese o greşeală să vin aici. Nimic din ce puteam eu să spun sau să fac nu putea şterge trecutul. Felul în care rostise „ea“, cu atâta dispreţ. Nici măcar nu îmi spusese pe nume.

După o vreme, m-am întors în casă. Jeremiah era în bucătărie, de unul singur. Conrad nu se zărea nicăieri.

— Ei, a mers bine treaba asta, a spus Jeremiah.

— N-ar fi trebuit să vin niciodată.

Jeremiah m-a ignorat.

— Facem pariu zece la unu că singurul lucru pe care îl are în frigider e bere? Se bagă cineva?

Încerca să mă facă să râd, dar nu aveam chef. Nu puteam.

— Doar un idiot s-ar băga la pariul ăsta, am zis, muşcându-mi buza.

Chiar, chiar nu voiam să plâng.

— Nu-l lăsa să te supere, a zis Jeremiah.

M-a tras de coada de cal și și-a răsucit-o pe încheietura mâinii, ca pe un șarpe.

— Nu pot.

Felul cum mă privise — ca și cum nu eram nimic pentru el, mai puțin decât nimic.

— E un idiot; nu vorbește serios, nu contează ce spune, a continuat Jeremiah și mi-a dat un cot. Îți pare rău că ai venit?

— Da.

— Ei, mie, nu, a zis, zâmbindu-mi strâmb. Îmi pare bine că ai venit. Mă bucur că nu trebuie să fac față de unul singur aberațiilor lui.

Pentru că Jeremiah se străduia, m-am străduit și eu. Am deschis frigiderul de parcă eram una dintre femeile alea de la Prețul corect îmbrăcate cu rochii de seară și cu pantofi cu strasuri pe toc.

— Pam-pam, am făcut eu.

Avusese dreptate, singurele lucruri care se aflau înăuntru erau două cutii de bere Icehouse. Susannah ar fi făcut o criză dacă ar fi văzut cum ajunsese frigiderul ei marca Sub-Zero.

— Ce ne facem? l-am întrebat.

S-a uitat pe fereastră, spre plajă.

— Probabil că va trebui să rămânem aici peste noapte. O să stau eu de vorbă cu el; o să vină. Am doar nevoie de ceva timp. A făcut o pauză. Deci uite cum zic. Ce-ar fi să te duci tu să iei ceva de mâncare pentru cină și eu o să rămân aici, să discut cu Con.

Știam că Jeremiah încerca să scape de mine și m-am bucurat. Aveam nevoie să ies din casa aia, departe de Conrad.

— Chifle cu scoici la cină? l-am întrebat.

Jeremiah a aprobat cu un semn din cap și mi-am dat seama că era ușurat.

— Sună bine. Cum vrei tu.

A dat să scoată portofelul, dar l-am oprit.

— Nu-i nevoie.

A clătinat din cap.

— Nu vreau să plătești tu, a spus, întinzându-mi două bancnote boțite de câte douăzeci de dolari și cheile mașinii. Și așa ai venit până aici ca să mă ajuți.

— Pentru că am vrut.

— Pentru că ești un om bun și ai vrut să-l ajuți pe Con.

— Și pe tine am vrut să te ajut, i-am spus. Adică încă mai vreau. N-ar trebui să fii nevoit să faci de unul singur față la chestia asta.

Pentru o frântură de clipă, mi s-a părut că nu mai e el însuși. Parcă ar fi fost taică-său.

— Dar cum altfel?

Pe urmă mi-a zâmbit și a redevenit Jeremiah. Fiul lui Susannah, numai zâmbete și senin. Micul ei înger.

*

Pe mașina lui Jeremiah învățasem să conduc. Acum mă simțeam bine stând din nou pe scaunul șoferului. În loc să pornesc aerul condiționat, am coborât geamurile și am lăsat să intre aerul sărat. Am condus fără grabă până în oraș și am parcat mașina lângă vechea biserică baptistă.

Copii mişunau primprejur în costume de baie şi pantaloni scurţi, la fel şi părinţi în pantaloni sport şi cu câini golden retriever fără lesă. Probabil că pentru cei mai mulţi dintre ei era primul weekend de la terminarea şcolii. Plutea pur şi simplu în aer o atmosferă de felul ăsta. Am zărit un puşti ţinându-se după două fete mai mari, probabil surorile lui şi am zâmbit.

— Aşteptaţi-mă, striga, lipăind cu şlapii pe trotuar.

Fetele şi-au continuat drumul, fără să se uite înapoi.

Prima oprire am făcut-o la magazinul universal. Obişnuiam să îmi petrec ore în şir aici, zăbovind la raionul cu bomboane. Fiecare alegere părea să aibă o importanţă fundamentală. Băieţii luau bomboane la întâmplare, un pahar din astea, un pumn din celelalte. Eu însă eram grijulie, zece bomboane mari suedeze, cinci dropsuri cu malţ, o măsură medie cu jeleuri sidefate. De dragul vremurilor trecute, am umplut o pungă. Am pus drajeuri Goobers pentru Jeremiah, un baton de ciocolată Clark Bar pentru Conrad şi o bomboană Lemonhead pentru Steven, chiar dacă nu era cu noi. Făcusem un memorial din bomboane, un omagiu pentru Cousins aşa cum fusese în copilăria noastră, când pentru noi alegerea bomboanelor era partea cea mai importantă şi mai bună a zilei.

Stăteam la coadă, aşteptam să plătesc şi deodată am auzit vocea cuiva:

— Belly?

M-am întors. Era Maureen O’Riley, proprietara magazinului de pălării elegante din oraş — Galanteria La Maureen. Era mai în vârstă decât părinţii mei, avea aproape şaizeci de ani şi fusese întotdeauna prietenoasă cu mama şi cu Susannah. Când venea vorba de pălăriile ei era o profesionistă.

Ne-am îmbrăţişat şi am simţit mirosul dintotdeauna, Murphy Oil Soap.

— Ce mai face maică-ta? Ce face Susannah?

— Mama e bine, i-am spus şi am avansat spre casă, îndepărtându-mă de Maureen.

A înaintat şi ea odată cu mine.

— Şi Susannah?

Mi-am dres vocea.

— I-a revenit cancerul şi a murit.

Tulburată, Maureen şi-a încreţit faţa bronzată.

— Îmi pare rău să aud. Ţineam mult la ea. Când?

— La începutul lunii mai.

Eram aproape să-mi vină rândul să plătesc şi puteam în sfârşit să plec şi să pun capăt conversaţiei. Maureen m-a apucat atunci de mână şi primul impuls a fost să-mi trag mâna din strânsoare, deşi o plăcusem întotdeauna pe Maureen. Doar că nu voiam să stau în magazinul universal şi să vorbesc despre moartea lui Susannah ca şi cum ar fi doar o bârfă de prin oraş. Era vorba despre Susannah, la urma urmelor.

Probabil că Maureen a simţit asta, pentru că mi-a dat drumul.

— Regret că n-am ştiut, a zis. Te rog, transmite condoleanţele mele băieţilor şi mamei tale. Apropo, Belly, treci pe la magazin să mă vezi, când vrei. Îţi luăm măsura pentru o pălărie. Cred că a venit vremea să ai şi tu una, cu sau fără boruri.

— N-am purtat niciodată pălărie, am zis, scotocind după portofel.

— E momentul, a spus Maureen din nou. Ceva care să te pună în valoare. Treci pe la noi, mă ocup eu de tine. Cadou.

După aceea am traversat oraşul la pas, fără grabă, şi m-am oprit la librărie şi la magazinul cu articole de surf. M-am plimbat fără ţintă, băgând din când în când mâna în punga cu bomboane. Nu voiam să mai întâlnesc pe cineva, dar nu mă grăbeam să mă întorc. Conrad nu mă voia în preajma lui, asta era evident. Oare nu înrăutăţeam situaţia şi mai mult? După felul în care mă privea… era mai greu decât îmi închipuisem, să îl văd din nou. Să fiu iar în

casa aceea. De un milion de ori mai greu.

Când am ajuns înapoi, cu chiflele într-o pungă uleioasă de hârtie, Jeremiah și Conrad beau bere pe veranda din spate. Se însera. Avea să fie un apus superb.

Am azvârlit pe masă cheile și punga și m-am prăbușit pe un șezlong.

— Dați-mi o bere, am zis.

Nu o cerusem pentru că aș fi fost eu nebună după bere, că nu eram. Dar voiam să fiu la fel cu ei, să mă integrez, întocmai așa cum cele câteva beri pe care le băuseră afară îi aduseseră împreună fără niciun efort. Întocmai ca pe vremuri, tot ce voiam era să nu fiu lăsată pe dinafară.

Mă așteptasem să se uite urât la mine Conrad și să spună că nu, nu îmi dă nicio bere. Spre surprinderea mea, m-am simțit dezamăgită când am văzut că nu zice nimic. Jeremiah a băgat mâna în lada frigorifică și mi-a azvârlit o Icehouse. Mi-a făcut cu ochiul.

— De când Belly buricoasa a noastră bea? m-a întrebat.

— Am aproape șaptesprezece ani, i-am reamintit. Nu crezi că sunt prea mare ca să-mi mai spui așa?

— Știu și eu câți ani ai, a replicat Jeremiah.

Conrad a băgat mâna în punga de hârtie, a scos un sandvici și a mușcat din el cu poftă. M-am întrebat dacă mâncase ceva toată ziua.

— Cu plăcere, am zis, pentru că nu m-am putut abține.

De când mă întorsesem, nu se uitase la mine nici măcar o dată. Voiam să îl fac să mă bage în seamă. A mormăit un mulțumesc și Jeremiah mi-a aruncat o privire de avertisment. Gen: Nu-l scoate din sărite când lucrurile merg bine.

Telefonul lui a început să vibreze pe masă, dar Jeremiah nu a schițat niciun gest să îl ridice.

— Eu nu plec din casa asta, a zis Conrad. Să-i spui.

Am ridicat brusc capul. Cum adică nu pleacă? Adică niciodată? L-am privit insistent, dar fața lui Conrad era la fel de impasibilă ca întotdeauna.

Jeremiah s-a ridicat, a pus mâna pe telefon și a intrat înapoi în casă. A tras ușa glisantă după el. Conrad și cu mine rămâneam singuri pentru prima dată. Aerul între noi era dens și m-am întrebat dacă îi părea cumva rău pentru ce spusese mai devreme. M-am întrebat dacă n-ar fi trebuit să spun și eu ceva, să încerc să repar lucrurile. Dar ce era să spun? Nu știam dacă exista ceva ce aș fi putut să spun. Așa că nu am încercat. Am lăsat să treacă momentul. Am oftat doar și m-am lăsat înapoi pe spătarul șezlongului. Cerul era roz-auriu. Aveam impresia că nu poate să existe nimic mai frumos, că mai ales acel apus era tot ce poate fi mai frumos pe lumea asta, de zece ori mai frumos. Simțeam pur și simplu cum tensiunea acumulată pe parcursul întregii zile dispare din mine și se scurge în mare. Voiam să păstrez în minte totul, în caz că nu mai reușeam să revin vreodată în locul ăla. Nu știi niciodată care este ultima oară când vezi un loc. Sau o persoană.

Capitolul optsprezece

O vreme am stat şi ne-am uitat la televizor. Jeremiah nu a mai încercat deloc să stea de vorbă cu Conrad şi nimeni nu a mai adus vorba de şcoală sau de domnul Fisher. M-am întrebat dacă nu cumva Jeremiah aştepta să fie din nou singur cu el.

M-am prefăcut că scot un căscat forţat şi am zis, nu neapărat spre vreunul dintre ei:

— Sunt aşa de obosită.

Imediat ce am spus-o mi-am dat seama că eram într-adevăr aşa. Foarte obosită. Mă simţeam ca şi cum trăisem cea mai lungă zi din viaţa mea. Chiar dacă nu făcusem altceva decât să stau în maşină, eram complet epuizată.

— Mă duc să mă culc, am anunţat şi am căscat iar, de data aceasta cu adevărat.

— Noapte bună, mi-a urat Jeremiah, dar Conrad nu a spus nimic.

Imediat ce am ajuns în camera mea, mi-am deschis geanta de voiaj şi m-am îngrozit când am văzut ce conţinea. Bikiniul nou-nouţ al lui Taylor, în carouri, superbele ei sandale cu platformă, o rochie de vară din broderie spartă, pantalonii scurţi de blugi, despre care tatăl ei spunea că sunt „chiloţi din blugi“, câteva maiouri de mătase şi, în locul tricoului larg pe care abia aşteptam să îl port când dorm, o pijama roz cu inimioare roşii. Un şort minuscul şi un maiou asortat. Îmi venea să o omor. Eu presupusesem că a mai adăugat lucruri pe lângă cele deja puse de mine, nu că le înlocuise cu totul. Singurele lucruri rămase dintre ale mele erau chiloţii.

Gândul de a mă fâţâi prin casă în pijamaua aceea, de a fi văzută cu ea

dimineață, când mă duceam să mă spăl pe dinți, mă făcea să vreau să îi trag una. Zdravănă. Știam că Taylor era bine intenționată. Își imaginase că îmi făcea o favoare. Pentru Taylor era un gest altruist să renunțe pentru o seară la sandalele ei cu platformă. Dar eu tot eram furioasă.

La fel era și figura cu Cory. Taylor făcuse cum voise ea și nu îi păsase de părerea mea. Niciodată nu îi păsa de părerea mea. Nu era doar vina ei totuși, pentru că și eu o lăsasem.

După ce m-am spălat pe dinți mi-am pus pijamaua ei și m-am băgat în pat. Tocmai mă gândeam dacă să citesc sau nu ceva înainte să adorm, una dintre cărțile pe care le aveam pe raft, când cineva a bătut la ușă.

— Intră, am zis, trăgându-mi cuvertura până la gât.

Era Jeremiah. A închis ușa după el și s-a așezat la capul patului.

— Bună, a zis, în șoaptă.

Am dat drumul puțin cuverturii. Nu era decât Jeremiah.

— Bună. Ce se întâmplă? Ai vorbit cu el?

— Încă nu. O las mai moale cu el în seara asta și o să încerc iar mâine. Mai întâi vreau să duc muncă de pregătire, să semăn niște semințe.

M-a privit conspirativ.

— Știi și tu cum e Conrad.

Știam.

— Bine. Cred că e OK.

Jeremiah a ridicat mâna, să batem palma.

— Nu-ți face griji, a zis. O rezolvăm noi.

Am bătut palma cu el.

— O rezolvăm noi, am repetat şi eu.

Chiar şi eu îmi auzeam îndoiala din voce, dar Jeremiah mi-a zâmbit, ca şi cum lucrurile erau deja rezolvate.

Capitolul nouăsprezece

Jeremiah

Când Belly s-a ridicat să plece la culcare, am ştiut că voia ca eu să rămân şi să încerc să stau de vorbă cu Conrad despre şcoală. Mi-am dat seama pentru că, atunci când eram mici, obişnuiam să exersăm telepatia între noi. Belly era convinsă că îi puteam ghici gândurile şi că ea mi le putea ghici pe ale mele. Adevărul e că o citeam. De câte ori era pe cale să spună o minciună, ochiul stâng îi fugea puțin. De fiecare dată când era nervoasă îşi sugea puțin obrajii, înainte de a vorbi. Era uşor de citit şi mereu fusese aşa.

M-am uitat la Conrad.

— Vrei să ne trezim mâine devreme să facem surf? l-am întrebat.

— Sigur.

Aveam să discut mâine cu el despre şcoală şi despre cât de important era să se întoarcă. Totul o să se rezolve. Ne-am mai uitat la televizor şi, când Conrad a adormit pe canapea, am urcat şi eu la mine în cameră. În capătul coridorului, lumina mai era încă aprinsă în camera lui Belly. M-am dus, m-am oprit în dreptul uşii ei şi am ciocănit uşor. Mă simţeam ca un prost, să stau în faţa uşii ei şi să bat. Când eram mici, intram şi ieşeam pur şi simplu unul din camera altuia, fără să stăm pe gânduri. Mi-aş fi dorit să fie şi acum la fel de simplu.

— Intră, îmi spusese.

Am intrat şi m-am aşezat pe marginea patului ei. Când mi-am dat seama că era deja în pijama, aproape că m-am răsucit pe călcâie să plec. Trebuia să-mi repet că o mai văzusem de un milion de ori până acum în pijama şi ce mare chestie? Dar de obicei purta un tricou imens, ca şi noi, iar acum avea un maiou roz minuscul, cu breteluţe. M-am întrebat dacă era comod să dormi în el.

Capitolul douăzeci

4 iulie

Când m-am trezit a doua zi dimineaţă, nu m-am dat imediat jos din pat. Am rămas întinsă şi m-am prefăcut că este o dimineaţă oarecare în casa de vacanţă. Aşternuturile mele miroseau la fel; ursuleţul meu de pluş, Junior Mint, mai stătea şi acum pe comodă. Totul era ca de obicei. Susannah şi mama erau la plimbare, pe plajă, băieţii mâncau toate brioşele cu afine şi mie îmi lăsau cerealele Kashi ale mamei. Mai rămăseseră cam doi centimetri de lapte şi niciun strop de suc. Pe vremuri mă scoteau din minţi; acum doar am zâmbit la gândul acela.

Totul era doar închipuire. Ştiam asta. Nu erau aici nici mama, nici frate-meu, nici Susannah.

Deşi mă culcasem devreme seara trecută, dormisem până târziu. Era deja aproape ora unsprezece. Dormisem douăsprezece ore. De săptămâni bune nu mă mai odihnisem atât de bine.

Am coborât din pat şi m-am dus la fereastră, să mă uit afară. Întotdeauna mă făcea să mă simt bine când priveam pe fereastra camerei mele din casa de vacanţă. Îmi doream ca fiecare cameră să fi dat spre ocean, kilometri şi kilometri de nisip şi apă. Jos, pe plajă, Jeremiah şi Conrad pluteau pe plăcile de surf, în costume negre de neopren. Era o privelişte aşa de familiară. Brusc, fără motiv, am devenit optimistă. Poate că Jeremiah avea dreptate. Poate că până la urmă Conrad se va întoarce cu noi.

Şi apoi o să mă întorc înapoi acasă, departe de el şi de toate amintirile pe care

mi le stârnea. O să zac la piscina din cartier și o să pierd vremea împreună cu Taylor la snack bar, iar vara va trece pe nesimțite. O să uit cum era odinioară.

De data asta era cu adevărat ultima oară.

Primul lucru a fost să o sun pe Taylor. I-am explicat că suntem toți la Cousins, că trebuie doar să îl convingem pe Conrad să se întoarcă la școală și să încheie sesiunea de examene din vară.

— Belly, ce naiba crezi că faci? a fost primul lucru pe care mi l-a spus.

— Cum adică?

— Știi foarte bine ce vreau să spun. Toată situația asta e retardată. Ar trebui să fii acasă, unde ți-e locul.

Am oftat. Nu conta de câte ori o rugasem să nu mai spună „retardat“, ea continua să o facă. Chiar dacă avea un văr mai mic care suferea de sindromul Down. Cred că o făcea intenționat, pentru că știa că mă deranjează.

— Ce-ți pasă ție dacă o să se lase Conrad de școală? Lasă-l să fie un ratat, dacă asta vrea.

Știam că nu mă poate auzi nimeni, dar am coborât vocea.

— Trece printr-o perioadă complicată acum. Are nevoie de noi.

— Are nevoie de frate-său. Care, apropo, e mai sexy decât el. Hello! Conrad nu are nevoie de tine. Te-a înșelat, ai uitat?

Acum vorbeam în șoaptă.

— Nu m-a înșelat și o știi foarte bine. Eram deja despărțiți. Și, în primul rând, nici nu am fost vreodată un cuplu pe bune.

Mi-a fost greu să rostesc ultima parte.

— A, corect… nu te-a înşelat, te-a lăsat baltă fix după bal. Ce tip nemaipomenit.

Am ignorat-o.

— Te rog, vrei să mă acoperi, dacă sună mama?

A pufnit.

— Păi, eu sunt o prietenă loială, dacă vrei să ştii.

— Mulţumesc. A, şi îţi mulţumesc din suflet că mi-ai oprit toate hainele.

— Cu plăcere, a răspuns Taylor, mândră. Belly?

— Da?

— Să nu uiţi care ţi-e obiectivul.

— Păi, Jeremiah tot încearcă să-l convingă…

— Nu asta, bleago. Eu mă refer la obiectiv. Trebuie să-l faci pe Conrad să vrea să fii iar cu el şi pe urmă trebuie să i-o tai. Brutal.

Eram bucuroasă că vorbeam la telefon şi nu putea să vadă cum am dat ochii peste cap. Adevărul este însă că nu greşea. Pe Taylor nu o puteai răni, pentru că ea era mereu la butoane. Ea hotăra ce şi cum. Băieţii o doreau pe ea, nu invers. Repeta mereu replica aceea din Pretty Woman, aia despre cum e să fii prostituată: „Eu spun cine, eu spun când, eu spun cine.“

Nu puteam să spun că ideea nu mă încânta. Doar că nu ar fi mers niciodată. Să-l fac pe Conrad să mă bage în seamă prima dată, oricât de în treacăt, fusese aproape imposibil. A doua oară n-ar mai fi mers.

După ce am terminat discuţia cu Taylor, am sunat-o pe mama. I-am zis că rămân la Taylor şi noaptea următoare, pentru că era încă prea supărată ca să pot pleca.

— Eşti o prietenă bună, mi-a spus mama.

Mi-am dat seama că se simțea ușurată, după tonul cu care mi-a zis să îi salut pe părinții lui Taylor din partea ei.

Nu mi-a pus o clipă la îndoială minciuna. O simțeam prin telefon: tot ce voia era să fie lăsată singură, cu durerea ei.

După aceea am făcut un duș și mi-am pus hainele pe care mi le alesese Taylor. O cămașă albă cu flori brodate în partea de sus și faimosul ei șort din denim.

Am coborât, cu părul încă ud, trăgându-mă de pantaloni. Băieții reveniseră acasă, stăteau la masa din bucătărie și mâncau „bombe de pământ“, niște brioșe uriașe cu nucșoară și zahăr, pe care le cumpăra Susannah și pentru care obișnuia să se trezească devreme, ca să le găsească.

— Uite ce am luat, a zis Jeremiah și a împins spre mine punga albă de hârtie.

Am luat-o și mi-am îndesat o jumătate de brioșă în gură. Era caldă încă.

— Bună, am zis, cu gura plină. Deci… care-i treaba?

— Con? a zis Jeremiah, uitându-se plin de speranță către Conrad.

— Voi doi, a început el, ar trebui să o întindeți în curând, dacă vreți să evitați traficul de 4 iulie.

Când am văzut expresia de pe fața lui Jeremiah, mi-a venit să mor.

— Nu plecăm fără tine, i-a răspuns el.

— Uite ce e, Jere, a zis Conrad, oftând, apreciez faptul că ați venit până aici. Dar, după cum vezi, sunt bine. Am situația sub control.

— Ai pe dracu’! Con, dacă nu te întorci până luni, să dai examenele, ești exmatriculat. Singurul motiv pentru care ești la cursurile de vară, din capul locului, sunt restanțele din semestrul trecut. Dacă nu te întorci, ce-o să te faci?

— Nu-ți face tu griji de asta. Le rezolv eu cumva.

— Tot spui asta, dar, frate, n-ai rezolvat niciun rahat. Până acum n-ai făcut decât să fugi.

După felul în care Conrad s-a uitat la el, mi-am dat seama că Jeremiah pusese degetul pe rană. Vechiul sistem de valori al lui Conrad era încă acolo, sub toată furia aceea. Vechiul Conrad nu s-ar fi dat niciodată bătut.

Era rândul meu să spun ceva.

— Deci, Conrad, cum o să te mai faci doctor, fără să termini facultatea?

A întors capul spre mine, parcă fără să mă vadă, o dată şi încă o dată, apoi a rămas cu ochii ţintuiţi asupra mea. L-am fixat şi eu. Da, i-am zis-o. Intenţionam să spun tot ce aveam de spus, chiar dacă îl răneam. Era ceva ce învăţasem urmărindu-l pe Conrad la mai toate jocurile pe care le jucaserăm împreună. La primul semn de slăbiciune, ataci în forţă. Ataci şi te foloseşti de toate armele pe care le ai şi nu slăbeşti presiunea. Fără milă.

— N-am zis niciodată că vreau să fiu doctor, s-a răstit Conrad. Habar n-ai ce spui.

Inima mi se zbătea în piept.

— Atunci spune-ne tu, am zis.

S-a lăsat tăcerea. Un minut, chiar am crezut că s-ar putea să ni se confeseze. Apoi, s-a ridicat în sfârşit în picioare.

— Nu e nimic de spus. Eu mă întorc iar pe plajă. Mersi pentru brioşe, Jere.

Apoi a zis către mine:

— Ai zahăr peste tot pe faţă.

Şi, uite aşa, s-a dus la uşa glisantă de la verandă şi a deschis-o.

— Rahat! a exclamat Jeremiah după ce Conrad plecase.

— Am crezut că o să-l convingi!

A sunat mai acuzator decât intenţionasem.

— Nu poţi să-l presezi pe Conrad prea tare, că se închide complet în el, a zis Jeremiah, mototolind punga de hârtie.

— E deja închis în el.

M-am uitat la Jeremiah, care părea complet învins. M-am simţit nasol că îl repezisem. Aşa că am întins mâna şi i-am pus-o pe braţ.

— Nu-ţi face griji, i-am zis. Mai avem încă timp. E abia sâmbătă, nu?

— Da, a răspuns el, dar nu părea deloc convins.

Niciunul dintre noi nu a mai spus nimic. Ca întotdeauna, Conrad era cel care dicta dispoziţia în casă, starea de spirit a fiecăruia. Nimic nu avea să fie în ordine până ce lucrurile nu erau în ordine cu Conrad.

Capitolul douăzeci și unu

Prima dată când mi-am dat seama în ziua aceea a fost în timp ce eram în baie și îmi spălam zahărul de pe față. Nu exista niciun prosop atârnat pe suport, așa că am deschis dulapul cu lenjerie. Pe raftul de sub cel cu prosoapele de plajă era pălăria mare și pleoștită a lui Susannah. Cea pe care o purta de fiecare dată când stătea la soare. Fusese atentă cu pielea ei. Fusese.

Să nu mă gândesc la Susannah, să evit în mod conștient să mă gândesc la ea, făcea ca totul să fie mai ușor. Pentru că atunci ea nu era cu adevărat moartă. Era doar plecată undeva, altundeva. Așa făcusem de când murise. Nu mă mai gândisem la ea. Acasă îmi venea mai ușor. Aici însă, la casa de vacanță, Susannah era pretutindeni.

I-am luat pălăria, am ținut-o o clipă în mână și apoi am pus-o înapoi pe raft. Am închis ușa și durerea pe care o simțeam în piept era așa de acută, că nici nu puteam să respir. Era prea greu. Să mă aflu acolo, în casa aceea, era prea greu.

Am fugit în sus pe scări, cât am putut de repede. Am luat colierul lui Conrad și mi-am schimbat hainele. Le-am dezbrăcat pe ale mele și mi-am pus bikiniul lui Taylor. Nu-mi păsa cât de caraghioasă arătam cu el. Nu voiam decât să ajung în apă. Voiam să fiu undeva unde nu trebuia să mă gândesc la nimic, unde nu mai exista nimic altceva. Să înot, să plutesc, să inspir și să expir și să exist pur și simplu.

Vechiul meu prosop cu ursuleț, de la Ralph Lauren, era în dulapul cu lenjerii, ca întotdeauna. Mi l-am pus pe umeri ca o pătură și am ieșit. Jeremiah mânca un sandvici cu ou și bea lapte direct dintr-o cutie de carton, cu înghițituri mari.

— Bună.

— Bună. Eu mă duc să înot, i-am spus.

Nu l-am întrebat unde e Conrad şi nu l-am invitat să mă însoţească. Aveam nevoie de un moment în care să fiu doar eu cu mine.

Am împins uşa glisantă să o deschid şi pe urmă am închis-o fără să mai aştept ca el să îmi răspundă. Mi-am azvârlit prosopul pe un scaun şi m-am aruncat în apă cu capul înainte. Nu am ieşit chiar imediat să respir. Am rămas scufundată; mi-am ţinut respiraţia până în ultima secundă.

Când am revenit la suprafaţă am simţit că pot din nou să respir, ca şi cum muşchii mi se relaxau. Am înotat înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Aici nu mai exista nimic altceva. Aici nu trebuia să gândesc. De fiecare dată când mă scufundam îmi ţineam respiraţia cât de mult puteam.

De sub apă l-am auzit pe Jeremiah strigându-mă pe nume. Fără tragere de inimă, am ieşit la suprafaţă şi l-am văzut ghemuit lângă piscină.

— O să plec puţin, a zis şi s-a ridicat în picioare. Poate iau o pizza de la Nello.

Mi-am dat părul la o parte de pe ochi şi i-am spus:

— Păi, abia ai mâncat un sandvici. Şi toate brioşele alea.

— Sunt în creştere. Şi aia a fost acum o oră şi jumătate.

Acum o oră şi jumătate? Am înotat o oră şi jumătate? Mie mi s-au părut minute.

— Ah, am mai zis.

Mi-am examinat degetele. Pielea era complet zbârcită de la apă.

— Continuaţi, a spus Jeremiah şi m-a salutat milităreşte.

— Pa, am spus şi m-am împins cu picioarele departe de marginea piscinei.

Am înotat apoi repede până în capătul opus şi m-am întors pe sub apă, în caz

că mai era încă acolo să mă vadă. Întotdeauna îmi admirase întoarcerile.

Am rămas la piscină încă o oră. Când am scos capul să iau aer, după ultima lungime de bazin, l-am văzut pe Conrad stând pe șezlongul unde îmi lăsasem prosopul. Mi l-a întins în tăcere.

Am ieșit din piscină. Brusc am început să tremur. Am luat prosopul și m-am înfășurat în el. Conrad nu s-a uitat la mine.

— Încă te mai prefaci că ești la olimpiadă? m-a întrebat.

Am vrut să ripostez, dar până la urmă am clătinat doar din cap și m-am așezat lângă el.

— Nu, am zis și cuvântul a rămas plutind în aer, iar eu mi-am strâns genunchii la piept. Nu mă mai prefac.

— Când înoți… a început el.

Am crezut că nu va mai continua, dar apoi a zis:

— N-ai băga de seamă nici dacă ar lua casa foc. Ești așa de absorbită de ce faci, că parcă nici n-ai fi prezentă, ci în altă parte.

A spus-o cu un soi de respect pizmaș. Ca și cum mă urmărea de multă vreme, ca și cum mă urmărise ani în șir. Cred că așa și făcuse. Am deschis gura să îi răspund, dar deja se ridicase în picioare și o luase înapoi spre casă. Când să închidă ușa glisantă, mi-a strigat:

— De aia îmi place.

Capitolul douăzeci și doi

Mă întorsesem în camera mea și eram pe cale să îmi schimb bikiniul, când a sunat telefonul. Era tonul de apel al lui Steven, o melodie de-ale lui Taylor Swift, pe care el susținea că o urăște, dar pe care o adora în secret. O secundă m-am gândit să nu răspund. Dar, dacă nu îi răspundeam, Steven avea să mă tot sune până o făceam. Așa era el, enervant.

— Alo?

Am spus-o pe un ton de întrebare, ca și cum nu știam deja că era Steven.

— Bună. Nu știu unde ești, dar știu că nu ești cu Taylor.

— De unde știi asta? i-am șoptit.

— Am dat peste ea la mall. Nu se pricepe să mintă nici cât tine. Unde dracu' ești?

Mi-am mușcat buza și am zis:

— La casa de vacanță. La Cousins.

— Ce? a exclamat, aproape răcnind. De ce?

— E o poveste destul de lungă. Jeremiah a avut nevoie de ajutor, cu Conrad.

— Și te-a sunat pe tine?

În vocea fratelui meu se simțea neîncrederea, dar și o urmă infimă de gelozie.

— Da.

Murea să mă întrebe mai multe, dar mizam pe faptul că mândria nu-i permitea să o facă. Steven ura să fie lăsat pe dinafară. A rămas tăcut un moment şi în acele secunde am ştiut că se gândea la toate chestiile pe care le făceam fără el la casa de vacanţă.

Într-un final, a spus:

— Mama o să se supere foarte tare.

— Ce te roade pe tine?

— Pe mine nu mă roade, dar pe mama, da.

— Steven, calmează-te. O să ajung acasă în curând. Trebuie să mai facem doar încă o chestie.

— Ce chestie?

Murea că eu ştiam ceva ce el nu ştia, că era şi el o dată lăsat pe dinafară. Credeam că o să îmi facă mai multă plăcere treaba asta, dar, lucru straniu, îmi părea rău pentru el.

Aşa că în loc să exult, cum făceam în mod normal, i-am spus:

— Conrad a şters-o de la cursurile de vară şi noi trebuie să îl aducem înapoi la timp, ca să-şi dea luni examenele parţiale.

Are să fie ultimul lucru pe care îl fac pentru el. Să îl conving să se întoarcă la şcoală. Pe urmă o să fie liber. Şi eu, la fel.

Când am terminat de vorbit cu Steven, am auzit o maşină oprind în faţa casei. M-am uitat pe fereastră şi am văzut o Honda roşie, o maşină pe care n-am recunoscut-o. La casa de vacanţă aproape că nu existau musafiri.

Am trecut cu pieptănul prin păr şi am coborât în grabă scările, cu prosopul înfăşurat în jurul meu. M-am oprit când l-am văzut pe Conrad deschizând uşa să intre o femeie. Mică de înălţime, cu părul blond decolorat strâns într-un coc neglijent, era îmbrăcată cu pantaloni negri şi o bluză de mătase de culoarea coralului. Avea unghiile la mâini date cu ojă asortată. În mână ţinea

un dosar gros și un rând de chei.

— Hei, bună, a zis femeia.

Era surprinsă să dea cu ochii de Conrad, ca și cum doar ea s-ar fi cuvenit să fie acolo, nu și el.

— Bună, a zis Conrad. Cu ce pot să-ți fiu de folos?

— Conrad, nu? Am vorbit la telefon. Mă numesc Sandy Donatti, sunt agentul imobiliar al tatălui tău.

Pentru că el nu i-a răspuns, a întins în glumă degetul arătător spre el, a dojană.

— Mi-ai zis că tatăl tău s-a răzgândit în legătură cu vânzarea.

Conrad a continuat să nu spună nimic, așa că Sandy a dat roată cu ochii și m-a zărit stând la baza scării. S-a încruntat.

— Am venit numai să văd ce e cu casa, să mă asigur că totul e strâns și împachetat.

— Mda, a zis Conrad, dezinvolt, pe tipii de la firma de mutări i-am expediat eu.

— Mi-ar fi plăcut mult dacă nu o făceai, a spus femeia, cu buzele strânse.

Conrad a ridicat din umeri și atunci ea a adăugat:

— Mie mi s-a spus că va fi goală casa.

— Ți s-au dat informații eronate. Eu o să rămân aici tot restul verii. Ea e Belly, a continuat Conrad, făcând semn către mine.

— Belly? a repetat agenta.

— Da. E iubita mea.

Probabil că m-am înecat zgomotos.

Rezemat de perete, cu brațele încrucișate peste piept, i-a dat înainte:

— Deci cum v-ați cunoscut, tu și cu tata?

Sandy Donatti s-a îmbujorat.

— Ne-am cunoscut, s-a răţoit ea, când a decis să scoată casa la vânzare.

— Păi, treaba e, Sandy, că nu e casa lui, ca să o poată vinde. Este, de fapt, casa mamei mele. Nu ți-a spus tata?

— Ba da.

— Atunci, ți-a spus cred și că mama a murit.

Sandy a ezitat. Furia părea să i se fi evaporat odată ce s-a pomenit de mame decedate. Era cât se poate de stânjenită și se trăgea încet înapoi, spre uşă.

— Da, mi-a spus și asta. Condoleanțe.

— Mulţumesc, Sandy. Cuvintele tale înseamnă mult pentru mine.

Sandy a mai aruncat iute o privire împrejur, pentru ultima dată.

— Păi, o să discut toate astea cu tatăl tău și pe urmă am să revin.

— Așa să faci. Să nu uiți să-i spui de casă, că nu mai e de vânzare.

Agenta și-a ţuguiat buzele și pe urmă a deschis gura să spună ceva, însă s-a gândit mai bine și a renunțat. Conrad i-a deschis uşa și femeia a dispărut.

Am răsuflat adânc. Îmi treceau un milion de gânduri prin cap — cu ruşine trebuie să recunosc că acela că îmi spusese iubita lui era aproape în capul listei.

— Să nu-i spui lui Jeremiah despre casă, a zis Conrad, fără să se uite la mine.

— De ce să nu-i spun? l-am întrebat.

Mintea încă îmi zăbovea asupra cuvântului „iubită“. I-a luat atât de mult să îmi răspundă, că eu deja începusem să urc scările.

— O să-i spun eu. Doar că încă nu vreau ca el să știe. Despre tata.

M-am oprit.

— Ce vrei să spui? am întrebat fără să mă gândesc.

— Știi ce vreau să spun.

S-a uitat la mine cu privirea fixă.

Probabil că știam. Voia să îl protejeze pe Jeremiah, să nu afle că tatăl lui era un jeg de om. Ca și cum Jeremiah nu știa deja cum era tatăl lui. Ca și cum ar fi fost vreun copil tălâmb, care habar nu are. Jeremiah avea tot dreptul să știe dacă era scoasă casa la vânzare.

Conrad citise probabil toate astea pe fața mea, pentru că, în felul lui zeflemitor și nepăsător, a zis:

— Deci, Belly, poți să faci asta pentru mine? Poți să păstrezi și tu un secret față de prietenul tău cel mai bun, Jeremiah? Știu că voi doi nu aveți secrete unul față de celălalt, dar poți să o faci, doar de data asta?

L-am săgetat cu privirea, gata să îi spun ce poate să facă el cu acel secret, când mi-a repetat, implorator:

— Te rog?

— Bine. Deocamdată, i-am răspuns.

— Mulțumesc, a zis și a trecut pe lângă mine, abia atingându-mă, în sus pe scări.

Și-a închis ușa la cameră și a pornit aerul condiționat.

Eu am rămas locului. A durat un minut până să mi se lămurească totul. Conrad nu fugise de la școală pur și simplu ca să facă surf. Nu plecase de dragul de a pleca. Venise să salveze casa.

Capitolul douăzeci și trei

În după-amiaza aceea, mai târziu, Jeremiah şi Conrad s-au dus din nou să facă surf. M-am gândit că poate Conrad voia să îi spună despre casă între patru ochi. Şi poate că Jeremiah voia să încerce să discute din nou cu Conrad despre şcoală când rămâneau singuri. Nu aveam nimic împotrivă. Eram mulţumită să îi privesc doar.

I-am urmărit de pe verandă. M-am aşezat pe un şezlong, cu prosopul învelit strâns în jurul meu. Era ceva atât de reconfortant şi de agreabil să ieşi udă din piscină şi mama ta să-ţi pună un prosop peste umeri, ca o pelerină. Chiar şi în lipsa unei mame, tot era bine şi plăcut. Dureros de familiar, într-un fel care mă făcea să îmi doresc să mai am opt ani. Opt ani aveam înainte de orice deces sau de divorţ sau inimi frânte. Opt ani însemna doar opt ani. Hotdogi şi unt de arahide, ciupituri de ţânţari şi aşchii de lemn, biciclete şi plăci de surf. Păr încâlcit, umeri arşi de soare, Judy Blume[5], culcare la ora nouă şi jumătate.

Am rămas aşa multă vreme, cu gândurile acelea melancolice. Cineva făcea grătar; se simţea miros de cărbune ars. M-am întrebat dacă nu era familia Rubenstein sau poate familia Toler. M-am întrebat dacă frigeau hamburgeri sau carne. Mi-am dat seama că îmi e foame.

M-am dus în bucătărie, însă nu am găsit nimic de mâncare. Doar berea lui Conrad. Taylor îmi spusese odată că berea e la fel ca pâinea, numai carbohidraţi. M-am gândit că aş fi putut să o beau, dacă îmi tăia foamea, chiar dacă nu îmi plăcea deloc gustul berii.

Aşa că am luat o doză şi am ieşit înapoi afară. M-am aşezat la loc pe şezlong şi am deschis-o. Pocnetul cheiţei de la cutie a fost foarte plăcut. Era straniu să fiu singură în casa aceea. Nu era un sentiment neplăcut, ci doar altfel. Veneam aici de o viaţă, dar aş fi putut să număr pe degetele de la o mână de câte ori rămăsesem singură în casă. Acum mă simţeam mai matură. Ceea ce

presupun că era adevărat, deşi vara trecută nu îmi aminteam să mă fi simţit aşa.

Am sorbit îndelung din bere şi m-am bucurat că Jeremiah şi Conrad nu erau acolo să mă vadă, pentru că am făcut o mutră groaznică şi ştiam că ei m-ar fi luat peste picior din cauza ei.

Tocmai luam încă o gură de bere când am auzit cum cineva îşi drege glasul. Am ridicat ochii, gata, gata să mă înec. Era domnul Fisher.

— Bună, Belly.

Era îmbrăcat la costum, ca şi cum venea direct de la serviciu. Probabil chiar aşa stăteau lucrurile, chiar dacă era sâmbătă. Costumul nu era nici măcar puţin boţit, deşi condusese destul de mult.

— Bună ziua, domnule Fisher, i-am răspuns, pe un ton alarmat şi nesigur.

Primul meu gând a fost: Trebuia să îl fi băgat pe Conrad pur şi simplu cu sila în maşină, să-l facem să se întoarcă la şcoală şi să-şi dea examenele alea idioate. A fost o greşeală uriaşă că i-am lăsat timp. Acum îmi dădeam seama de asta. Trebuia să fi insistat ca Jeremiah să insiste cu Conrad.

Domnul Fisher a ridicat o sprânceană privind spre berea mea şi atunci mi-am dat seama că încă o ţineam în mână, cu degetele încolăcite aşa de strâns pe doză, că îmi amorţiseră. Am pus berea pe jos şi părul mi-a venit peste ochi. M-am bucurat. Era momentul să mă ascund, să mă gândesc la ce să mai spun. Am făcut ce făceam mereu în situaţia asta — i-am băgat în faţă pe băieţi.

— Ăă… Conrad şi Jeremiah nu sunt în clipa asta aici.

Rotiţele minţii mi se învârteau nebuneşte. Aveau să se întoarcă dintr-o clipă în alta. Domnul Fisher nu a spus nimic, a dat doar din cap şi s-a frecat pe ceafă. Pe urmă a urcat treptele verandei şi s-a aşezat în scaunul de lângă mine. Mi-a luat de jos berea şi a tras o duşcă zdravănă.

— Cum e Conrad? a întrebat, în timp ce punea doza de bere pe braţul scaunului.

— E bine, am zis, dintr-o suflare.

Pe urmă m-am simțit caraghioasă, pentru că nu era bine deloc. Tocmai îi murise mama. Fugise de la școală. Cum era să fie bine? Cum era să fie bine vreunul dintre noi? Într-un fel, totuși cred că într-adevăr Conrad era bine, pentru că avea din nou un țel. Avea un motiv. Să trăiască. Avea un scop; avea un dușman. Toate acestea reprezentau niște provocări pozitive. Chiar dacă dușmanul era tatăl său.

— Nu știu ce e în capul copilului ăstuia, a zis domnul Fisher, clătinând din cap.

Ce puteam să spun? Nici eu nu știam niciodată ce era în mintea lui Conrad. Eram sigură că nu prea multă lume știa. Chiar și așa, am simțit că trebuie să îi iau apărarea. Să fiu protectoare.

Domnul Fisher și cu mine am rămas tăcuți. Nu era o tăcere prietenoasă, destinsă, ci una rigidă și groaznică. El nu avea niciodată nimic să-mi spună și eu nu știam ce să-i spun lui. În sfârșit, și-a dres glasul și m-a întrebat:

— Cum merge cu școala?

— Școala s-a terminat, am zis, mușcându-mi des buza de jos, cu senzația că mai am doisprezece ani. Tocmai s-a încheiat anul. La toamnă intru în ultimul an.

— Știi la ce facultate vrei să mergi?

— Nu prea.

Răspuns greșit, știam, pentru că facultatea era un subiect despre care domnului Fisher îi plăcea să vorbească. Adică despre tipul corect de facultate.

Apoi iar am rămas tăcuți. Totul era așa de familiar. Sentimentul acela de groază, de soartă tragică iminentă. Senzația că o încurcasem. Că noi toți o încurcaserăm.

Judith Blume (n. 1938) — autoare americană de literatură pentru copii, adolescenți și adulți.

Capitolul douăzeci și patru

Milkshake-urile. Milkshake-urile erau pasiunea domnului Fisher. Când domnul Fisher venea la casa de vacanță, existau întotdeauna milkshake-uri. Cumpăra o cutie de înghețată napolitană[6]. Lui Steven și lui Conrad le plăcea milkshake-ul de ciocolată, Jeremiah era cu căpșunile și mie îmi plăcea un amestec de ciocolată și vanilie, ca Frosties de la Wendy's. Dar gros-gros. Milkshake-urile domnului Fisher erau mai bune decât cele de la Wendy's. Avea un blender sofisticat pe care îi plăcea să îl folosească și cu care niciunul dintre noi, copiii, nu aveam voie să umblăm. Nu că ar fi spus el asta, dar noi știam că nu trebuia să ne atingem de el. Și nu am făcut-o niciodată. Până când Jeremiah a venit cu ideea unui Slurpee[7] cu Kool-Aid[8].

În Cousins nu era niciun 7-Eleven și, chiar dacă aveam milkshake-uri, uneori ne era dor de Slurpee. Mai ales când afară era foarte cald, unul dintre noi zicea: „Frate, aș bea un Slurpee", și pe urmă noi toți numai la asta ne gândeam, toată ziua. Așa că atunci când Jeremiah a venit cu ideea să facem Slurpee cu Kool-Aid a fost parcă mâna destinului, gen. El avea nouă ani, eu, opt și la momentul acela ni s-a părut cea mai măreață idee din lume. Am ochit blenderul, tocmai sus, pe ultimul raft. Știam că va trebui să îl folosim — de fapt, tânjeam să îl folosim. Dar exista regula aceea nerostită.

Nu era nimeni acasă, în afară de noi doi. Nu era nevoie să afle nimeni.

— Ce aromă vrei? mă întrebase Jeremiah, într-un final.

Așa că ne-am decis. Aveam s-o facem. Îmi era teamă, dar eram și euforică, pentru că făceam un lucru interzis. Arareori mi se întâmpla să încalc o regulă, însă atunci regula aceea părea numai bună de încălcat.

— Cireșe negre.

Jeremiah s-a uitat în dulap, dar nu exista așa ceva.

— Care e a doua aromă preferată?

— Struguri.

Jeremiah a spus că și lui îi suna bine un Slurpee Kool-Aid de struguri. Cu cât repeta mai mult cuvintele „Slurpee Kool-Aid“, cu atât mai mult îmi plăcea cum sună. Jeremiah a luat un taburet și a coborât blenderul de pe raftul de sus. A turnat tot pachetul de praf cu aromă de struguri în blender și a adăugat două pahare mari, de plastic, pline cu zahăr. M-a lăsat pe mine să amestec. Pe urmă a turnat în blender jumătate din cuburile de gheață, l-a umplut până în buză și a pus capacul, așa cum îl văzusem pe domnul Fisher de un milion de ori că făcea.

— Amestec un pic sau fac frappé?

Am ridicat din umeri. Nu dădusem niciodată prea mare atenție când îl folosea domnul Fisher.

— Probabil frappé, am zis, pentru că îmi plăcea cum sună cuvântul frappé.

Jeremiah a apăsat deci pe frappé și blenderul a început să piseze și să amestece. Dar nu se mixa decât ce era în partea de jos, pe fund, așa că Jeremiah a apăsat pe lichefiere. A ținut-o așa un minut, însă apoi blenderul a început să miroasă a cauciuc ars și mie mi-a fost teamă că se suprasolicită de la atâta gheață.

— Trebuie să mai amestecăm noi, am zis. Să-l ajutăm.

Am luat lingura mare de lemn, am ridicat capacul blenderului și am amestecat.

— Vezi, i-am zis.

Am pus capacul la loc, dar probabil că nu l-am închis destul de bine, pentru că, atunci când Jeremiah a apăsat pe frappé, amestecul nostru de Kool-Aid de struguri a zburat în toate părțile. Pe noi, din cap până în picioare. Peste tot pe blaturile noi și albe ale dulapurilor, peste tot pe jos. Acoperise complet și

servieta de piele maro a domnului Fisher.

Ne-am uitat unul la celălalt, îngroziți.

— Repede, adu șervetele de hârtie! a început să răcnească Jeremiah, scoțând blenderul din priză.

M-am aruncat după servietă și am șters-o cu poala tricoului meu. Pielea se păta deja și era lipicioasă.

— Văleu, șoptise Jeremiah. Adoră servieta aia.

Chiar așa era. Pe încuietoarea de alamă avea gravate inițialele lui. O adora pur și simplu, poate chiar mai mult decât blenderul.

Mă simțeam groaznic. Mă usturau ochii din pricina lacrimilor care stăteau să izbucnească. Era numai vina mea.

— Îmi pare rău.

Jeremiah era în patru labe, pe jos, și plângea.

Ridicase ochii la mine, cu sucul de struguri picurându-i de pe frunte.

— Nu ești tu de vină.

— Ba da, sunt, spusesem frecând pielea servietei.

Tricoul meu începuse să devină maroniu, de la cât de mult frecasem servieta.

— Mă rog, da, cam ești, acceptase Jeremiah, apoi întinsese mâna să îmi atingă obrazul cu un deget și îl linsese.

— Da’ la gust e bună.

Când toată lumea revenise acasă, ne găsiseră chicotind și ștergând pe jos cu prosoape de hârtie, pe care patinam ca pe gheață. Intraseră cu pungi lungi de hârtie în brațe, genul în care se vând homarii. Iar Steven și Conrad aveau cornete de înghețată.

— Ce dracu’? întrebase domnul Fisher.

— Noi am vrut doar… bălmăjise Jeremiah.

Cu mâna tremurând, îi întinsesem domnului Fisher servieta.

— Îmi pare rău, șoptisem. A fost un accident.

Mi-o luase din mână, uitându-se la ea, la pielea mânjită.

— De ce aţi folosit blenderul meu? întrebase domnul Fisher, dar i se adresase lui Jeremiah.

Avea gâtul roșu ca sfecla.

— A fost vina mea, mai adăugasem, cu voce slabă.

— Vai, Belly, spusese mama, clătinând din cap.

Se pusese în genunchi, pe jos, să adune șervetele îmbibate. Susannah se dusese să aducă mopul.

— De ce nu ascultaţi niciodată când vă spun ceva? sărise țipând domnul Fisher. Pentru Dumnezeu! V-am spus sau nu că nu trebuie să folosiți niciodată blenderul ăsta?

Jeremiah își mușca buza și, după felul în care îi tremura, îmi dădeam seama că era foarte aproape să izbucnească în plâns.

— Răspundeți-mi când vă vorbesc.

Susannah revenise, cu mopul și găleata.

— Adam, a fost un accident. Încetează.

Și-a încolăcit brațele în jurul lui Jeremiah.

— Suze, dacă îl cocoloșești, n-o să învețe niciodată. O să rămână veșnic un bebeluș. Jere, v-am spus eu vouă, copiilor, sau nu să nu folosiți blenderul?

Ochii lui Jeremiah se umpluseră de lacrimi şi tot clipea repede, însă câteva tot îi scăpaseră. Apoi, altele, şi mai multe. Fusese îngrozitor. Eram aşa de stânjenită pentru Jeremiah şi în egală măsură vinovată că eu fusesem cea care îl adusese în situaţia respectivă. Mă simţeam însă şi uşurată că nu eu eram cea care dăduse de necaz, cea care plânge în faţa tuturor.

Apoi intervenise Conrad:

— Tati, dar nu ne-ai spus niciodată asta.

Avea îngheţată pe obraz.

— Poftim? făcuse domnul Fisher, uitându-se la el.

— Nu ne-ai spus niciodată. Noi ştiam că nu trebuie, dar, practic, nu ne-ai spus-o niciodată.

Conrad avea un aer speriat, însă vocea îi era lipsită de emoţii.

Domnul Fisher clătinase din cap şi revenise cu privirea spre Jeremiah.

— Du-te să te speli, îi spusese, dur.

Era stânjenit, îmi dădeam seama. Susannah îi aruncase o privire tăioasă şi îl expediase pe Jeremiah în baie. Mama ştergea blaturile, cu umerii drepţi şi ţepeni.

— Steven, du-o pe soră-ta la baie, spusese.

Tonul mamei nu lăsase loc de niciun comentariu, aşa că Steven mă luase de braţ şi mă dusese la etaj.

— Crezi că am dat de belea? îl întrebasem eu.

Steven îmi ştersese cât de cât obrajii cu o bucată de hârtie igienică.

— Da, dar nu o belea la fel de mare ca a domnului Fisher. Mama o să-l beştelească rău de tot.

— Ce înseamnă asta?

— Ceva ce am auzit şi eu, spusese Steven, ridicând din umeri. Înseamnă că a dat de belea.

Cu faţa curată din nou, Steven şi cu mine ne furişaserăm înapoi în hol. Mama şi domnul Fisher se certau. Ne-am uitat unul la altul, cu ochii mari, când am auzit-o pe mama răstindu-se:

— Adam, cum poţi să fii aşa capsoman?

Deschisesem gura, gata să exclam ceva, când Steven mi-o astupase cu mâna lui şi mă trăsese în camera băieţilor. Închisese uşa după noi. Ochii îi sclipeau de ardoare. Mama îl înjurase pe domnul Fisher.

— Mama i-a zis domnului Fisher că e capsoman, spusesem.

Nici nu ştiam ce înseamnă să fii capsoman, dar sigur suna amuzant. Mi l-am imaginat pe domnul Fisher cu capul şi mai mare decât îl avea. Şi am chicotit.

Totul era foarte palpitant şi teribil. Niciunul dintre noi nu dăduse vreodată cu adevărat de belea la casa de vacanţă. Nimic de genul unei belele serioase. Era, practic, o zonă scutită de belele.

La casa de vacanţă mamele erau mai relaxate. Dacă eram acasă, Steven şi-o lua pe coajă când îi răspundea obraznic, însă aici mamei nu părea să îi pese la fel de mult. Probabil pentru că la casa din Cousins noi, copiii, eram centrul universului. Mama era ocupată să facă alte lucruri, de exemplu să planteze ghivece cu flori şi să meargă prin galerii de artă cu Susannah, să deseneze şi să citească. Era prea ocupată ca să se mai supere sau să îi mai pese. Nu ne mai acorda atenţie deplină.

Asta era şi bine, şi rău. Bine, pentru că scăpam uşor când făceam prostii. Dacă ne jucam afară, pe plajă, după ora de culcare, dacă luam de două ori din desert, nimănui nu îi păsa cu adevărat. Rău, pentru că aveam senzaţia vagă că aici Steven şi cu mine nu mai eram la fel de importanţi, că mai existau şi alte lucruri care îi ocupau mamei mintea — amintiri din care noi nu făceam parte, dintr-o viaţă anterioară, înainte ca eu şi Steven să fi venit pe lume. Şi, în plus,

o viață secretă a ei, în care eu și Steven nu existam. Ca atunci când pleca în călătoriile ei, fără noi — eu știam că nu îi era dor de noi și nici nu se gândea la noi prea mult. Uram gândul acela, dar era adevărul. Mamele aveau o întreagă viață separată de noi. Cred că și noi, copiii, la fel.

Înghețată în trei straturi, cu arome diferite, vanilie, ciocolată și căpșuni.

Marcă exclusivă a lanțului de magazine de proximitate 7-Eleven pentru o băutură carbogazoasă congelată, un fel de sorbet mai lichid.

Brand de băuturi aromatizate deținut de Kraft Heinz.

Capitolul douăzeci și cinci

Când Jeremiah și Conrad au apărut pe plajă, cu placa de surf sub braț, mi-a trecut prin cap ideea nebunească de a încerca să îi avertizez cumva. Să fluier sau ceva. Nu știam însă să fluier și oricum era prea târziu.

Și-au pus plăcile sub casă, au urcat treptele și atunci ne-au văzut stând pe verandă. Conrad și-a încordat tot corpul și pe Jeremiah l-am văzut bombănind în șoaptă: „Rahat“.

— Bună, tată, a spus apoi, cu glas tare.

Conrad a trecut fix pe lângă noi și a intrat în casă. Domnul Fisher l-a urmat, iar Jeremiah și cu mine am rămas privindu-ne o clipă unul pe altul.

După aceea s-a aplecat spre mine și a spus:

— Ce-ai zice tu să tragi mașina în spate, cât strâng eu catrafusele noastre, și pe urmă s-o tăiem de aici?

Am chicotit și apoi mi-am astupat gura cu palma. Mă îndoiam că domnul Fisher ar fi apreciat chicotele mele, când se întâmplau chestii așa de serioase. M-am ridicat și mi-am strâns mai bine prosopul în jurul meu, pe sub brațe. Pe urmă am intrat și noi în casă.

Conrad și domnul Fisher erau în bucătărie. Conrad își deschidea o bere, fără să se uite măcar la taică-său.

— De-a ce dracu’ vă jucați voi aici, copii? a întrebat acesta.

În interior, vocea lui răsuna foarte tare și nefiresc. Se uita în jur, prin bucătărie, prin living.

— Tată… a dat să zică Jeremiah.

Domnul Fisher l-a fixat cu privirea şi a început:

— M-a sunat Sandy Donatti azi-dimineaţă şi mi-a spus ce s-a întâmplat. Tu trebuia să îl aduci pe Conrad înapoi la şcoală, nu să rămâi şi… să petreci şi să te amesteci în vânzarea casei.

— Cine e Sandy Donatti? a întrebat Jeremiah, clipind.

— E agentul nostru imobiliar, i-a răspuns Conrad.

Mi-am dat seama că rămăsesem cu gura căscată şi am închis-o repede. Mi-am cuprins trupul strâns cu braţele, încercând să devin invizibilă. Poate că nu era prea târziu ca eu şi Jeremiah să fugim. Poate că aşa nu ar fi aflat niciodată că şi eu ştiusem de casă. Oare ar mai fi avut vreo importanţă faptul că nu aflasem decât azi după-amiază? Mă îndoiam.

Jeremiah s-a uitat la Conrad şi apoi iar la taică-său.

— Nu ştiam că avem un agent imobiliar. Nu mi-ai spus că vinzi casa.

— Ţi-am zis că există posibilitatea.

— Nu mi-ai spus niciodată că o faci.

Conrad a intervenit, dar i s-a adresat doar lui Jeremiah.

— Nu contează. N-o să vândă casa.

Şi-a băut calm berea şi noi am aşteptat cu toţii ce avea să mai spună.

— Nu este a lui, ca să o poată vinde.

— Ba da, este a mea, a răspuns domnul Fisher, gâfâind. Nu o fac pentru mine. Banii o să fie pentru voi, băieţi.

— Crezi că-mi pasă mie de bani?

Conrad s-a uitat în sfârşit la el, cu o privire de gheaţă. Vocea nu avea nicio inflexiune.

— Eu nu sunt ca tine, a continuat. Nu-mi pasă deloc de bani. Mie îmi pasă de casă. Casa mamei.

— Conrad…

— Tu nu ai niciun drept să te afli aici. Ar trebui să pleci.

Domnul Fisher a înghiţit cu greu şi mărul lui Adam îi sălta în sus şi-n jos.

— Nu, n-o să plec.

— Spune-i lui Sandy să nu se mai obosească să revină aici.

Conrad rostise numele „Sandy“ ca şi cum ar fi fost o insultă. Ceea ce chiar cred că avusese în intenţie.

— Sunt tatăl tău, a zis domnul Fisher, răguşit. Şi maică-ta m-a lăsat pe mine să decid. Asta este ce şi-ar fi dorit ea.

Carapacea dură şi uniformă a lui Conrad s-a fisurat şi i-a tremurat vocea când a spus:

— Să nu vorbeşti despre ce şi-ar fi dorit ea.

— A fost soţia mea, la dracu’! Este şi pierderea mea.

Poate că era adevărat, dar era exact ce n-ar fi trebuit să-i spună lui Conrad în clipa aceea. A fost scânteia care a declanşat explozia. A tras un pumn în zidul cel mai apropiat şi eu am tresărit. M-a şocat că nu a făcut gaură în el.

— Tu nu ai pierdut-o. Tu ai părăsit-o. Habar n-ai de ce şi-ar fi dorit ea. Nu ai fost niciodată aici. Ai fost un tată de rahat şi un soţ şi mai de rahat. Aşa că nu te mai obosi acum să încerci să te porţi cum trebuie. Nu faci decât să distrugi totul.

— Con, încetează, a intervenit Jeremiah. Pur şi simplu taci.

Conrad s-a răsucit pe călcâie și a țipat:

— Tot îi mai iei apărarea? Fix de aia n-am vrut noi să-ți spunem!

— Noi? a repetat Jeremiah.

Atunci s-a uitat la mine și expresia șocată de pe chipul lui m-a fulgerat.

Am dat să spun ceva, să încerc să explic, dar nu am apucat să zic decât:

— Abia azi am aflat și eu, pe cuvânt.

Pe urmă m-a întrerupt domnul Fisher.

— Conrad, nu ești tu singurul care suferă. Nu îți este permis să-mi vorbești în felul ăsta.

— Eu cred că da.

În încăpere s-a lăsat o tăcere de mormânt, iar domnul Fisher avea aerul că e gata să îl pocnească pe Conrad, așa de furios era. S-au privit țintă, și unul, și celălalt, și am știut că nu Conrad va fi cel care să cedeze. Domnul Fisher și-a ferit privirea.

— Conrad, cei de la mutări vor reveni. Asta este. Faptul că faci o criză nu poate să oprească lucrurile.

Nu mult după aceea a plecat, spunând că avea să revină dimineață. A rostit cuvintele ca pe o amenințare. A zis că stă la hanul din oraș. Era limpede că abia aștepta să iasă din casa aceea.

După ce a plecat, noi trei am rămas în bucătărie, în picioare, fără să spunem nimic. Eu, cu atât mai puțin. Eu nici măcar nu trebuia să fiu aici. De data asta chiar mi-aș fi dorit să fiu acasă, cu mama și Steven și Taylor, departe de toate astea.

Jeremiah a fost primul care a vorbit.

— Nu pot să cred că vinde casa într-adevăr, a zis, aproape ca pentru sine.

— Să crezi, a răspuns dur Conrad.

— De ce nu mi-ai spus şi mie de treaba asta?

Înainte de a răspunde, Conrad mi-a aruncat o privire:

— M-am gândit că era mai bine să nu ştii.

Ochii lui Jeremiah au devenit două fante.

— Ce dracu', Conrad? E şi casa mea.

— Jere, abia am aflat şi eu, i-a răspuns fratele lui, rezemat de blat şi cu capul plecat. Eram acasă, venisem să îmi mai iau nişte haine. Agenta imobiliară, Sandy, a sunat şi a lăsat un mesaj pe robot, în care zicea că tipii cu mutarea o să vină să împacheteze totul. M-am întors la şcoală, mi-am luat lucrurile şi am venit direct aici.

Conrad renunţase la şcoală şi la orice altceva ca să vină la casa de vacanţă şi noi crezuserăm că era doar cu mintea vraişte şi că trebuia să fie salvat. Când, de fapt, el era salvatorul. M-am simţit vinovată că nu i-am acordat prezumţia de nevinovăţie şi ştiu că Jeremiah gândea la fel. Am schimbat o privire grăbită şi am înţeles că ne gândeam amândoi exact la acelaşi lucru. Apoi cred că şi-a amintit că era supărat şi pe mine, aşa că a întors privirea.

— Deci asta e, nu? a zis.

Conrad nu i-a răspuns imediat. A ridicat ochii şi a zis:

— Da, cred că asta e.

— Ei, Con, ai făcut o treabă excelentă.

— Am făcut totul de unul singur, l-a repezit Conrad. Nu e vorbă să fi avut vreun ajutor de la tine.

— Păi, poate dacă mi-ai fi spus despre asta…

— Ce-ai fi făcut? i-a retezat-o Conrad.

— Aș fi discutat cu tata.

— Mda, exact, a zis Conrad, pe cel mai disprețuitor ton posibil.

— Ce dracu’ mai înseamnă și asta?

— Înseamnă că ești așa de ocupat să-l pupi în cur, că nu-ți dai seama cum e el de fapt.

Jeremiah a făcut o pauză și mie mi s-a făcut sincer frică de turnura pe care o lua toată povestea. Conrad căuta scandal și ultimul lucru de care aveam nevoie era ca ei doi să se ia la trântă pe podeaua bucătăriei, să facă praf lucrurile și pe ei înșiși. De astă dată mama nu mai era aici, să îi oprească. Nu eram decât eu și asta nu însemna aproape nimic.

— E tatăl nostru, a zis Jeremiah, într-un târziu.

Avea un ton măsurat, egal și la urmă a scos un mic oftat de ușurare.

Nu va fi nicio luptă, pentru că Jeremiah nu o să îngăduie asta. Avea admirația mea pentru asta. Conrad a scuturat doar din cap, dezgustat.

— E un jeg.

— Să nu-l faci așa.

— Ce fel de om e ăla care își înșală nevasta și pe urmă o părăsește, când are cancer? Ce fel de bărbat face asta? Nici măcar să mă uit la el nu suport. Mă umple de greață, cum face el acum pe martirul, pe văduvul îndurerat. Jere, unde a fost când mama avea nevoie de el? Hm?

— Nu știu, Con. Tu unde erai?

S-a lăsat tăcerea și mie mi s-a părut că aerul era gata să se spargă. Felul în care a tresărit Conrad, felul cum Jeremiah și-a ținut respirația cu un suspin, imediat ce rostise vorbele acelea. Voia să le ia înapoi, îmi dădeam seama de asta, și era cât pe ce să o facă, însă Conrad i-a replicat degajat:

— Asta a fost o lovitură sub centură.

— Iartă-mă, a zis Jeremiah.

Conrad a ridicat din umeri, ignorându-l, de parcă oricum nu conta.

— De ce nu poţi s-o laşi baltă? a întrebat atunci Jeremiah. De ce trebuie să te agăţi de toate chestiile nasoale care ţi s-au întâmplat vreodată?

— Pentru că eu trăiesc în viaţa reală, spre deosebire de tine. Tu ai prefera să trăieşti într-o lume fantastică, decât să vezi oamenii aşa cum sunt ei în realitate.

O spusese într-un fel care mă făcea să mă întreb despre cine vorbea, de fapt.

Jeremiah s-a zbârlit. S-a uitat la mine, apoi din nou la Conrad, şi a zis:

— Doar eşti gelos. Recunoaşte.

— Gelos?

— Eşti gelos că tata şi cu mine avem acum o relaţie adevărată. Nu mai este vorba numai despre tine şi asta te termină.

Conrad a început să râdă de-a dreptul. Era un râs amar, teribil.

— Ce rahat spui?!

Apoi s-a întors spre mine:

— Belly, ai auzit-o pe asta? Jeremiah crede că sunt gelos.

Jeremiah m-a privit, gen, Ţine-mi partea, şi am ştiut că, dacă o făceam avea să mă ierte că nu i-am zis de casă. L-am urât pe Conrad pentru că mă băgase la mijloc, pentru că m-a pus să aleg. Nu ştiam de partea cui eram. Amândoi aveau dreptate şi amândoi greşeau.

Probabil că am tergiversat prea mult răspunsul, căci Jeremiah a încetat să se mai uite la mine. Şi a spus:

— Eşti un măgar, Conrad. Pur şi simplu vrei ca toată lumea să fie la fel de

nefericită ca tine.

Pe urmă a ieşit. Uşa din faţă s-a trântit în urma lui. Am simţit că ar trebui să mă duc după el. Am simţit că îl dezamăgisem când avusese cel mai mult nevoie de mine.

— Sunt eu măgar, Belly? m-a întrebat atunci Conrad.

A mai deschis o sticlă de bere şi încerca să pară indiferent, dar mâna îi tremura.

— Mda, am zis. Chiar eşti.

M-am dus la fereastră şi am privit cum Jeremiah urca în maşina lui. Era prea târziu să mă iau după el; deja ieşea de pe alee. Chiar dacă era enervat, îşi pusese totuşi centura de siguranţă.

— O să se întoarcă, a spus Conrad.

Am ezitat, apoi am zis:

— Nu trebuia să spui chestiile alea.

— Poate că nu.

— Nu ar fi trebuit să-mi ceri să păstrez secretul faţă de el.

Conrad a ridicat din umeri, ca şi cum deja trecuse peste asta, dar apoi şi-a întors privirile spre fereastră şi mi-am dat seama că e îngrijorat. Mi-a aruncat şi mie o bere şi am prins-o. Am desfăcut capacul şi am băut îndelung. Nici măcar nu avea un gust aşa de rău. Poate că începeam să mă obişnuiesc. Am plescăit zgomotos din buze.

S-a uitat la mine cu o expresie amuzantă.

— Deci acum îți place berea, hm?

Am ridicat din umeri.

— Nu mă deranjează, am spus şi m-am simţit foarte matură, apoi am adăugat: Dar tot Cola cu cireşe îmi place mai mult.

— Aceeaşi Belly pe care o ştim, a spus, aproape zâmbindu-mi. Pariez că dacă te despicăm, din tine ar curge zahăr alb.

— Asta-s eu. Scorţişoară, zahăr tos şi tot ce e mai frumos.

— Ei, nu ştiu dacă e chiar aşa.

Pe urmă am tăcut amândoi. Am mai luat o gură de bere şi m-am aşezat lângă el.

— Cred că l-ai rănit cu adevărat pe Jeremiah.

— Avea nevoie să fie adus cu picioarele pe pământ, a mai spus, strângând din umeri.

— Nu era nevoie să o faci aşa.

— Eu cred că tu eşti aia care i-a rănit lui Jeremiah sentimentele.

Am deschis gura şi pe urmă am închis-o. Dacă îl întrebam ce a vrut să spună, mi-ar fi spus. Şi nu voiam să o facă. Aşa că mi-am băut doar berea.

— Şi acum ce facem?

Nu m-a lăsat însă să scap chiar aşa de uşor.

— Acum ce facem cu tine şi Jeremiah sau cu tine şi cu mine?

Mă tachina şi nu puteam să îl sufăr pentru asta. Simţeam că îmi ard obrajii când i-am răspuns:

— Acum ce facem cu casa asta, asta voiam să zic.

S-a lăsat rezemat de blat.

— Nu e nimic de făcut, practic. Adică aş putea să-mi iau un avocat. Am

împlinit optsprezece ani. Aş putea încerca să tergiversez. Dar am îndoieli că s-ar rezolva ceva. Tata e încăpățânat. Și e lacom.

— Conrad, nu știu dacă o face din… din lăcomie, am spus, ezitant.

Expresia i-a devenit cumva rigidă.

— Crede-mă. Aşa e.

— Cum rămâne cu şcoala de vară? nu m-am putut abține să nu întreb.

— Mă doare în cot de școală în clipa asta.

— Dar…

— Las-o baltă, Belly.

Apoi a ieşit din bucătărie, a deschis uşa glisantă și a păşit afară. Discuție încheiată.

Capitolul douăzeci și șase

Jeremiah

Toată viața mea l-am admirat pe Conrad. Mereu a fost mai isteț, mai iute — pur și simplu mai bun. Chestia e că niciodată nu l-am invidiat pentru asta. Era Conrad și gata. Nu putea să fie decât bun în toate. Nu putea să nu câștige întotdeauna la Uno[9], la întreceri sau să nu ia mereu notele cele mai mari. Poate aveam nevoie de asta, de cineva pe care să îl admir. Fratele meu mai mare, tipul care nu pierdea niciodată.

O dată s-a întâmplat totuși, când aveam treisprezece ani. Ne luptam prin living, de vreo jumătate de oră. Tata întotdeauna încerca să ne facă să luptăm între noi. El fusese în echipa de lupte greco-romane la facultate și îi plăcea să ne învețe tehnici noi. Ne luptam și mama era în bucătărie, pregătea scoici învelite în bacon, pentru că în seara respectivă venea lume în vizită și acela era felul preferat al tatei.

— Blochează-l, Con, zicea tata.

Eram pus pe treabă. Deja răsturnasem unul dintre sfeșnicele de argint ale mamei. Conrad gâfâia; se așteptase să mă bată fără efort. Dar eu deveneam bun; nu mă dădeam bătut. Îmi ținea capul strâns blocat cu brațul și pe urmă i-am blocat eu genunchiul și amândoi am ajuns la podea. Simțeam că podiumul lui se clătina; aproape îl dovedisem. Aveam să îl înving. Tata avea să fie așa de mândru.

Când l-am țintuit la podea, tata a zis:

— Connie, ți-am spus să-ți ții genunchii îndoiți.

Am ridicat ochii la tata și i-am văzut expresia de pe chip. Avea mina aceea — o încordare în jurul ochilor și o enervare — uneori, când Conrad nu făcea ceva cum trebuie.

Nu mi-a zis „Bravo, Jere“. A început doar să îl critice pe Conrad, să îi înșire toate lucrurile pe care putea să le fi făcut mai bine. Conrad le înghițea. Dădea din cap, cu fața roșie și sudoarea picurându-i de pe frunte. Apoi s-a întors el spre mine și, dând din cap, a zis, într-un fel din care am înțeles că vorbea serios, „Bravo, Jere“.

Atunci s-a băgat și tata și a îngânat:

— Da, bravo, Jere.

Brusc mi-a venit să plâng. Nu am vrut să îl mai învingă niciodată pe Conrad. Nu avea rost.

După toată tevatura din casă, am urcat în mașină și am pornit pur și simplu. Nu știam încotro merg și parcă nici măcar nu voiam să mă mai întorc. Într-un fel voiam să îl las pe Conrad să se descurce de unul singur cu rahatul pe care îl stârnise, așa cum intenționase de la bun început. Să o las pe Belly să se ocupe de el. Să îi las să-și bată capul. Am continuat să conduc o jumătate de oră.

Dar chiar în timpul acela știam că, până la urmă, o să fac drumul înapoi. Nu puteam să plec pur și simplu. Ar fi fost în stilul lui Con să facă asta, nu al meu. Și fusese josnic ce spusesem despre el, că nu a fost lângă mama. Nu fusese ca și cum știuse că mama o să moară. Fusese la facultate atunci. Nu a fost vina lui. Dar nu fusese prezent când lucrurile deveniseră din nou grave. Totul se întâmplase așa de repede. Nu ar fi avut cum să știe. Dacă ar fi știut, ar fi rămas acasă. Sunt convins că ar fi făcut-o.

Tatăl nostru nu ar fi câștigat niciodată un premiu pentru cel mai bun tată. Avea defecte, asta era clar. Dar, când conta, atunci, la final, a venit acasă. A spus toate lucrurile care se cădea să fie spuse. A făcut-o fericită pe mama. Conrad pur și simplu nu a înțeles acest lucru. Nu a vrut să vadă.

Nu m-am întors direct acasă, imediat. Mai întâi m-am oprit la pizzerie. Era ora cinei și în casă nu era nimic de mâncare. Mikey, un puști pe care îl știam, lucra la casa de marcat. Am comandat o pizza mare, cu de toate, și pe urmă l-am întrebat dacă Ron era plecat la livrare. Mikey a zis că da, că Ron se întoarce repede și că ar trebui să aștept.

Ron locuia tot anul în Cousins. Ziua mergea la facultatea de stat și seara livra pizza. Era un tip OK. De când îl știam cumpăra bere pentru puștii minori. Dacă îi dădeai douăzeci de dolari, îți făcea rost. Tot ce știam era că, dacă tot urma să fie asta ultima noastră seară, nu puteam să plecăm așa.

Când m-am întors la casa de vacanță, Conrad stătea pe veranda din față. Am știut că mă aștepta; știam că îi părea rău de ce spusese. Am claxonat, am scos capul pe geam și am strigat:

— Vino să mă ajuți cu chestiile astea.

A venit la mașină, s-a uitat la baxurile cu bere și la punga cu alcool și a întrebat:

— Ron?

— Mda.

Am săltat două baxuri de bere și i le-am întins.

— O punem de o petrecere.

Joc de cărţi cu profil special și o tablă de joc.

Capitolul douăzeci și șapte

După scandal, după ce a plecat domnul Fisher, am urcat la mine în cameră și am rămas acolo. Nu voiam să mă aflu prin preajmă când se întorcea Jeremiah, în caz că el și Conrad treceau la runda a doua. Spre deosebire de Steven și cu mine, ăștia doi nu se certau aproape niciodată. În tot timpul de când îi știam nu îi văzusem certându-se decât de trei ori, gen. Jeremiah îl admira pe Conrad, iar Conrad avea grijă de Jeremiah. Asta era tot.

Am început să caut prin sertare și în dressing, să văd dacă mai erau ceva lucruri de-ale mele rămase pe acolo. De fiecare dată când plecam, mama era destul de strictă când venea vorba să ne luăm cu noi toate lucrurile, dar cine știe. M-am gândit că era bine să fiu sigură. Domnul Fisher probabil că le spusese celor de la mutări să arunce tot ce găseau.

La fundul sertarului de la birou am găsit un caiet vechi, liniat, de pe vremea când citeam Harriet spionează. Era colorat cu markerul în roz, verde și galben. Îi urmăream pe băieți peste tot, zile la rând, și scriam în el, până când l-am scos din minți pe Steven și m-a pârât mamei.

Iată ce scrisesem:

28 iunie. L-am prins pe Jeremiah dansând în oglindă când credea că nu-l vede nimeni. Ghinion, eu l-am văzut!

30 iulie. Conrad iar a mâncat toate înghețatele pe băț albastre, deși nu are voie. Dar nu l-am pârât.

1 iulie. Steven mi-a dat un picior fără niciun motiv.

Și așa mai departe. Pe la jumătatea lui iulie mă săturasem și am renunțat. Fetiței de opt ani de atunci i-ar fi plăcut să fie inclusă în această ultimă aventură, i-ar fi plăcut faptul că am ajuns să mă distrez cu băieții, în timp ce Steven trebuia să stea acasă.

Am mai găsit alte câteva lucruri, prostii de genul unei cutii pe jumătate folosite de balsam de buze cu aromă de cireșe și vreo două bentițe prăfuite. Pe raft mai erau vechile mele cărți de Judy Blume și ascunse în spatele lor, cărțile lui V.C. Andrews[10]. Am decis să las totul acolo.

Singurul lucru pe care trebuia să îl iau cu mine era Junior Mint, vechiul meu ursuleț de pluș, cel pe care Conrad îl câștigase pentru mine pe promenadă, acum un milion de ani. Nu puteam să îl las pe Junior Mint să fie azvârlit afară, ca un gunoi. Odată, demult, însemnase ceva special pentru mine.

Am rămas o vreme la etaj, uitându-mă la vechile mele lucruri. Am mai găsit încă ceva care merita să fie păstrat. Un telescop de jucărie. Îmi aduc aminte de ziua când mi l-a cumpărat tata. Era într-un mic magazin din acelea de antichități situate de-a lungul promenadei și fusese scump, însă tata a zis că trebuia să fie al meu. A fost o vreme când eram obsedată de stele, de comete și de constelații și el a crezut că s-ar putea să ajung astronom. Se dovedise a fi doar o fază, dar a fost amuzant, cât a durat. Mi-a plăcut felul în care se uitase tata la mine atunci, ca și cum îi călcam pe urme, fata lui tata.

Și azi se mai uită la mine tot așa, uneori — când cer sos Tabasco la restaurant, când mut radioul pe postul NPR[11] fără să mai fie nevoie să mi-o ceară. Sosul Tabasco îmi place într-adevăr, dar NPR, nu cine știe ce. O făceam pentru că știam că asta îl făcea să se simtă mândru.

Eram mai bucuroasă ca niciodată că el este tatăl meu, și nu domnul Fisher. El nu ar fi strigat niciodată la mine sau să mă înjure sau să se înfurie pentru că am vărsat Kool-Aid. Nu era genul acela de om. Nu l-am apreciat niciodată suficient pentru cum era de fapt.

Cleo Virginia Andrews (1923–1986) — scriitoare americană ale cărei romane în stilul gotic şi horror gravitează în jurul unor secrete de familie şi iubiri interzise, implicând frecvent teme precum incestul consensual.

National Public Radio — organizaţie media americană nonprofit, finanţată public şi privat; cele mai multe posturi care fac parte din organizaţie sunt deţinute mai ales de universităţi publice.

Capitolul douăzeci și opt

Tata arareori venea la casa de vară, poate doar pentru câte un weekend în august, dar cam asta era tot. Nu mi-a trecut niciodată prin cap să mă întreb de ce. Într-unul dintre acele weekenduri, el și domnul Fisher au ajuns concomitent. Ca și cum ar fi avut așa de multe în comun, ca și cum ar fi fost prieteni sau ceva. Erau cum nu se poate mai diferiți. Domnului Fisher îi plăcea să vorbească, să vorbească, să vorbească și tata nu vorbea decât dacă avea ceva de spus. Domnul Fisher se uita întotdeauna la Sports Center, în timp ce tata abia dacă se uita vreodată la televizor — și în mod clar nu la sport.

Toți părinții au mers atunci la un restaurant elegant din Dyerstown. O trupă cânta acolo duminică seara și exista un mic ring de dans. Era ciudat să mă gândesc la părinții mei dansând. Până atunci nu îi văzusem niciodată dansând, dar eram sigură că Susannah și domnul Fisher dansau tot timpul. O dată i-am văzut și eu, în living. Îmi aduc aminte de Conrad, care se înroșise și întorsese capul.

Stăteam întinsă pe burtă pe patul lui Susannah și mă uitam cum mama și ea se pregăteau, în dormitorul mare. Susannah o convinsese pe mama să poarte o rochie de-ale ei; era roșie și avea un decolteu adânc, în V.

— Ce părere ai, Beck? întrebase mama, nesigură.

Îmi dădeam seama că se simte aiurea. De obicei purta pantaloni.

— Cred că arăți senzațional. Cred că ar trebui să o păstrezi. Roșul e culoarea ta, Laure.

Susannah își curba genele și ținea ochii larg deschiși, privindu-se în oglindă.

Când au plecat, m-am apucat să exersez și eu cu ondulatorul de gene. Mama nu avea așa ceva. Știam prea bine conținutul genții ei de machiaj, una din gențile acelea de plastic verde de la Clinique, primite cadou la o achiziție. Avea un balsam de buze Burt'Bees și un tuș de ochi culoarea cafelei, un tub de rimel Maybelline, roz cu verde, și o sticlă de loțiune autobronzantă. Plicticos.

Cutia de machiaj a lui Susannah însă era comoară neprețuită. Era o casetă bleumarin din piele de șarpe, cu o încuietoare masivă, aurie, și cu inițialele ei gravate pe ea. Înăuntru avea cutiuțe cu fard de ochi și palete și pensule de machiaj și mostre de parfum. Nu arunca niciodată nimic. Îmi plăcea să le aranjez și să organizez totul în șiruri ordonate, pe culori. Uneori îmi dădea un ruj sau o mostră de fard de pleoape, niciodată o nuanță prea închisă.

— Belly, vrei să te fardez eu la ochi? mă întrebase Susannah.

— Da! am răspuns și m-am ridicat în picioare.

— Beck, te rog, să nu-i faci iar ochii ca la prostituate, a spus mama, trecându-și pieptănul prin părul ud.

— Se cheamă smoky eye Laure, îi explicase Susannah, strâmbându-se.

Apoi mi-a făcut semn cu degetul să mă duc la ea.

— Vino-ncoa', Belly.

Am intrat țopăind în baie și m-am urcat pe blatul chiuvetei. Îmi plăcea să stau acolo, bălăngănind picioarele, și să ascult tot ce vorbeau.

Susannah a luat cu o pensulă mică dintr-un flacon cu tuș negru.

— Închide ochii, a zis.

M-am supus și Susannah a tras o linie cu pensula la marginea genelor, întinzând tușul și estompându-l expert cu buricul degetului. Apoi mi-a aplicat fard pe pleoape, iar eu m-am fâțâit pe loc, încântată. Adoram să fiu fardată de Susannah; abia așteptam momentul când puteam să mă văd.

— Tu și domnul Fisher o să dansați diseară? am întrebat-o.

— Nu știu, a răspuns, râzând. Poate.

— Mamă, tu și tata?

Și mama a râs.

— Nu știu. Probabil că nu. Lui taică-tău nu-i place să danseze.

— Tata e plicticos, am zis, încercând să mă răsucesc și să arunc o privire la noul meu look.

Încet, Susannah și-a pus mâinile pe umerii mei și mi-a îndreptat postura.

— Nu e plicticos, explicase mama. Doar că îl interesează alte lucruri. Îți place când te învață despre constelații, nu-i așa?

Am ridicat din umeri.

— Da.

— Și are multă răbdare și ascultă mereu ce povestești, îmi reamintise mama.

— Așa e. Dar ce legătură are asta cu faptul că e plicticos?

— Probabil că nu cine știe ce. Dar are legătură cu faptul că e un tată bun. Eu așa cred.

— Absolut, fusese de acord Susannah, schimbând o privire cu mama pe deasupra capului meu. Ia uită-te cum arăți.

M-am întors și m-am uitat în oglindă. Ochii mei erau foarte smoky, cenușii și misterioși. Mă simțeam de parcă eu eram cea care ieșea în oraș să danseze.

— Vezi, nu arată deloc ca o prostituată, zisese Susannah, victorioasă.

— Arată ca și cum i-a învinețit cineva ochii, comentase mama.

— Ba nu. Arăt misterios. Arăt ca o contesă. Am sărit jos de pe blat. Mersi, Susannah.

— Oricând, scumpo.

Ne-am sărutat fără să ne atingem, ca două doamne care iau prânzul împreună. Pe urmă m-a luat de mână și m-a dus la biroul ei. Mi-a întins cutia ei cu bijuterii, zicând:

— Belly, ai cele mai bune gusturi. Nu vrei să mă ajuți să aleg ce să port diseară?

M-am așezat pe pat lângă cutia de lemn și le-am trecut atent în revistă. Am găsit ce căutam — cerceii ei de opal și inelul asortat, tot de opal.

— Poartă-le pe astea, spusesem, scoțând bijuteriile în palmă.

Susannah m-a ascultat și, în timp ce își punea cerceii, mama spusese:

— Nu știu dacă sunt chiar potriviți.

Acum, când mă gândesc, nu cred că se potriveau prea tare. Dar adoram bijuteriile de opal. Le admiram mai mult decât orice altceva. Așa că spusesem:

— Mamă, ce știi tu despre stil?

M-am temut imediat că o să se înfurie, dar scăpasem porumbelul și, la urma urmelor, era adevărat. Mama se pricepea la bijuterii cam tot atât cât se pricepea la machiaj.

Susannah însă a râs și mama, la fel.

— Contesă, du-te jos și spune-le bărbaților că o să fim gata de plecare în cinci minute, îmi ordonase mama.

Am sărit jos din pat și am făcut o reverență teatrală.

— Da, mamă.

Au râs amândouă.

— Du-te, drăcușor ce ești!

Fugisem jos pe scări. Când eram mică, oriunde aveam de mers, alergam.

— Sunt aproape gata, strigasem.

Domnul Fisher îi arăta tatei noua lui undiță. Tata păruse ușurat să mă vadă și spusese:

— Belly, ce ți-au făcut?

— Susannah m-a machiat. Îți place?

Tata mi-a făcut semn să vin mai aproape și m-a privit serios.

— Nu sunt sigur. Arăți foarte matură.

— Așa arăt?

— Da, foarte, foarte, foarte matură.

Am încercat să îmi ascund încântarea și m-am cuibărit sub brațul îndoit al tatei, cu capul lipit de el. Pentru mine nu exista un compliment mai bun decât să mi se spună că sunt matură.

Puțin după aceea au plecat toți, tații cu pantalonii călcați și cămăși, iar mamele, cu rochiile lor de vară. Când se îmbrăcau astfel, domnul Fisher și tata nu păreau prea diferiți. Tata m-a îmbrățișat de rămas-bun și a zis că, dacă mai eram trează când se întorceau, o să stăm o vreme pe verandă, să ne uităm după stele căzătoare. Mama spusese că probabil se vor întoarce prea târziu, dar tata îmi făcuse cu ochiul.

Când să iasă i-a șoptit mamei ceva care a făcut-o să își acopere gura cu mâna și să râdă înfundat, gutural. Mă întreb ce i-o fi spus.

A fost una dintre cele din urmă dăți când îmi amintesc să fi fost fericiți. Îmi doresc sincer să mă fi bucurat mai mult.

Părinţii mei au fost întotdeauna statornici şi exact aşa de plicticoşi cum se cuvine să fie doi părinţi. Nu se certau niciodată. Părinţii lui Taylor se certau mereu. Eu rămâneam să dorm la ei şi domnul Jewel venea acasă târziu şi mama lui Taylor era foarte supărată, tropăia cu papucii şi trântea oalele. Ne aşezam la masă pentru cină şi eu mă făceam tot mai mică şi mai mică în scaun, iar Taylor vorbea despre tot felul de tâmpenii. Gen dacă Veronica Gerard purta aceleaşi şosete la sport două zile la rând sau dacă, atunci când o să ajungem la liceu, ar trebui să ne oferim voluntar să fim fetele care aduc apă pentru echipa de fotbal de juniori.

Când părinţii ei au divorţat am întrebat-o pe Taylor dacă nu se simţea uşurată, măcar puţin. A spus că nu. A zis că, deşi se certaseră tot timpul, cel puţin erau o familie.

— Părinţii tăi nu s-au certat niciodată, spusese şi îi simţisem dispreţul în voce.

Ştiam ce vrea să spună. Mă întrebasem şi eu acelaşi lucru. Cum se poate ca doi oameni care odată se iubiseră cu pasiune să nu se certe măcar? Nu le-a păsat suficient ca să se certe încercând să-şi rezolve problemele, ca să se lupte nu doar între ei, ci şi pentru căsătoria lor? Oare chiar se iubiseră? Oare mama simţise vreodată pentru tata ce simţeam eu pentru Conrad — un sentiment viu, nebunesc, ameţitor de tandru? Acestea erau întrebările care mă urmăreau.

Nu voiam să fac aceleaşi greşeli pe care le făcuseră părinţii mei. Nu voiam ca iubirea mea să dispară într-o zi ca o cicatrice veche. Voiam să ardă la nesfârşit.

Capitolul douăzeci și nouă

Când am coborât în sfârșit din nou la parter, afară se întunecase și Jeremiah venise înapoi. El și Conrad stăteau pe canapea și se uitau la televizor, de parcă cearta nici nu avusese loc. Presupun că așa era treaba cu băieții. De câte ori eu și Taylor ne certam, stăteam supărate cel puțin o săptămână și apoi ne luptam pentru puterea pe care o aveam fiecare asupra prietenilor comuni. „De partea cui ești?“, o întrebam amândouă pe Katie sau pe Marcy. Ne spuneam răutăți pe care nu le mai puteam lua înapoi și pe urmă plângeam și ne împăcam. Cumva mă îndoiam că Jeremiah și Conrad plânseseră și se împăcaseră cât fusesem eu sus.

Mă întrebam dacă fusesem și eu iertată, pentru că ținusem un secret față de Jeremiah, pentru că nu îi ținusem partea. Pentru că, într-adevăr, veniserăm aici împreună, ca parteneri, o echipă, și, când el avusese nevoie de mine, eu îl lăsasem baltă. Pentru o secundă am rămas acolo, în dreptul scării, nesigură dacă să mă duc sau nu la ei, însă apoi Jeremiah a ridicat ochii și m-a privit și am știut. Că eram iertată adică. Mi-a zâmbit sincer și un zâmbet sincer marca Jeremiah era genul care putea să topească gheața. I-am răspuns și eu la fel, cum nu se poate mai recunoscătoare.

— Eram gata să vin după tine, a spus Jeremiah. O punem de petrecere.

Pe măsuța din living era o cutie de pizza.

— O petrecere cu pizza?

Susannah obișnuia să facă mereu petreceri cu pizza pentru noi, copiii. Niciodată nu era doar „pizza pentru masa de seară“. Era petrecere cu pizza. Doar că, de data aceasta, era cu bere. Și cu tequila. Deci asta era. Ultima noastră noapte. Mi s-ar fi părut cu mult mai reală dacă ar fi fost și Steven aici. Ar fi fost mai deplină cu noi, toți patru, din nou împreună.

— M-am întâlnit cu câțiva tipi în oraș. O să vină mai târziu și aduc un butoiaș.

— Un butoiaș? am repetat.

— Mda. Un butoiaș, știi, de bere?

— Ah, bine. Un butoiaș.

Pe urmă m-am așezat pe jos și am deschis cutia cu pizza. Mai rămăsese o singură felie și era mică. Mi-am îndesat-o în gură și am zis:

— Frate, sunteți niște nesimțiți.

— Aoleo, scuze, a răspuns Jeremiah.

Pe urmă s-a dus în bucătărie și s-a întors cu trei pahare. Pe unul îl ținea în echilibru în încheietura brațului. Pe ăla mi l-a dat mie.

— Noroc, a spus și i-a întins unul și lui Conrad.

L-am mirosit, bănuitoare. Lichidul era brun-deschis și deasupra plutea un sfert de lime.

— Miroase tare.

— Pentru că e tequila, a îngânat Jeremiah, ridicând paharul în aer. Pentru ultima noapte.

— Pentru ultima noapte, am repetat și noi.

Amândoi și-au băut paharul dintr-o singură înghițitură. Am sorbit și eu foarte puțin dintr-al meu și nu a fost prea rău. Nu mai băusem niciodată tequila. Am dat repede peste cap și restul.

— Chestia asta e destul de bună, am zis. Nu e tare deloc.

Jeremiah a izbucnit în râs.

— Pentru că a ta e nouăzeci și cinci la sută apă.

Conrad a râs și el și eu m-am uitat urât la amândoi.

— Nu e cinstit. Vreau să beau și eu ce beți voi doi.

— Ne pare rău, dar nu servim minori, a spus Jeremiah, trântindu-se lângă mine, pe jos.

I-am tras una în umăr.

— Și tu ești minor, tontule. Toți suntem.

— Da, dar tu chiar ești minoră. Mama m-ar fi omorât.

Era pentru prima dată când unul dintre noi o pomenea pe Susannah. Mi-am întors brusc privirea spre Conrad, dar nu i se citea nimic pe chip. Am răsuflat zgomotos. Pe urmă mi-a venit o idee, cea mai bună idee din lume. Am sărit în sus și am deschis ușile consolei unde era televizorul. Mi-am trecut degetele peste rafturile cu DVD-uri și înregistrări video, toate ordonat etichetate, cu scrisul cursiv și ușor aplecat al lui Susannah. Am găsit ce căutam.

— Ce faci? m-a întrebat Jeremiah.

— Așteaptă numai, i-am zis, cu spatele la ei.

Am deschis televizorul și am băgat caseta.

Pe ecran a apărut Conrad, la doisprezece ani. Cu aparat dentar și plin de coșuri. Stătea întins pe o pătură de plajă, încruntat. În vara aceea nu lăsase pe nimeni să îi facă poze.

Ca întotdeauna, cel cu camera era domnul Fisher care zicea:

— Haide, Connie. Spune „La mulți ani de 4 iulie“.

Jeremiah și cu mine ne-am uitat unul la altul și am izbucnit în râs. Conrad ne-a aruncat o privire tăioasă. A încercat să pună mâna pe telecomandă, dar Jeremiah a ajuns primul la ea. A ridicat-o deasupra capului, gata să se sufoce

de atâta râs. S-au luat amândoi la trântă, dar au încetat brusc.

Aparatul se oprise asupra lui Susannah, în prim-plan. Avea pălăria ei mare, de plajă, și o cămașă lungă, albă peste costumul de baie.

— Suze, scumpo, cum te simți azi, de ziua noastră națională?

— Las-o baltă, Adam, răspunsese Susannah, dând ochii peste cap. Du-te și filmează-i pe copii.

Apoi îi zâmbise de sub pălărie, cu surâsul acela al ei — lung, din adâncul inimii. Era zâmbetul unei femei care-l iubea sincer și adevărat pe cel care ținea aparatul.

Conrad a încetat să se mai lupte pentru telecomandă, s-a uitat o clipă la ecran.

— Închide-l, a zis apoi.

— Haide, frate. Stai să ne uităm.

Nu i-a mai răspuns lui Jeremiah, dar nici nu și-a întors privirea, a continuat să se uite. Pe urmă aparatul s-a oprit la mine și Jeremiah a râs iar. La fel și Conrad. Asta așteptasem. Știam că eu o să îl fac să râdă.

Eu, cu ochelari imenși și un tankini în dungi, culorile curcubeului, cu burta ieșindu-mi din chiloți ca la un țânc de patru ani. Răcneam din răsputeri și fugeam de Steven și de Jeremiah. Mă alergau cu ceva ce ziceau că e meduză, dar după aceea aflasem că nu era decât un ghem de alge marine.

Jeremiah avea părul blond, aproape alb în lumina soarelui și arăta exact așa cum mi-l aminteam.

— Bells, semeni cu o minge de plajă, a zis, râzând în hohote.

Am râs și eu, puțin.

— Uită-te, i-am spus. Aia a fost o vară într-adevăr nemaipomenită. Toate verile noastre aici au fost cu adevărat… nemaipomenite.

„Nemaipomenit“ nu reușea nici pe jumătate să le descrie așa cum fuseseră.

Conrad s-a ridicat fără un cuvânt și când a revenit avea sticla de tequila. Ne-a turnat la fiecare și de data asta nici a mea nu a mai fost îndoită cu apă.

Am dat-o de dușcă toți trei odată și când i-am dat drumul pe gât m-a ars așa de tare, că mi-au curs lacrimi pe obraz. Conrad și Jeremiah au început iar să râdă.

— Suge din limetă, mi-a spus Conrad, și așa am făcut.

După aceea, m-a copleșit repede o senzație minunată, m-au luat căldurile și lenea. M-am întins pe podea, cu părul răsfirat în evantai, cu ochii ațintiți în tavan, urmărind cum ventilatorul se învârtea și se tot învârtea.

Când Conrad s-a ridicat și s-a dus la baie, Jeremiah s-a răsucit pe o parte.

— Hei, Belly, a zis. Adevăr sau provocare.

— Nu fi tâmpit!

— Ei, haide! Joacă-te cu mine, Bells. Te rog!

Am rostogolit ochii peste cap și m-am ridicat în capul oaselor.

— Provocare.

În ochi i-a apărut o sclipire pe care i-o cunoșteam, de hoțoman. Nu îi mai văzusem acea expresie în privire de dinainte ca Susannah să se îmbolnăvească din nou.

— Te provoc să mă săruți, ca pe vremuri. Am învățat multe de ultima dată.

Am râs. Orice m-aș fi așteptat să spună, nu era asta.

Jeremiah și-a ridicat fața spre mine și am râs din nou. M-am aplecat, i-am tras bărbia spre mine și l-am sărutat zgomotos pe obraz.

— Haide, frate! a protestat. Ăsta nu-i un sărut pe bune.

— N-ai specificat, am zis, şi am simţit că îmi ard obrajii.

— Zău, Bells. Nu aşa ne-am sărutat data trecută.

Atunci a intrat Conrad înapoi în cameră, ştergându-şi mâinile pe blugi.

— Ce tot spui acolo, Jere? N-ai şi tu iubită?

M-am uitat la Jeremiah, avea faţa roşie ca focul.

— Ai o iubită?

Mi-am auzit tonul acuzator şi nu mi-a plăcut deloc. Jeremiah nu îmi era obligat în vreun fel. Nu se punea problema că mi-ar fi aparţinut. Mă lăsase totuşi mereu să cred că aşa e.

Petrecuserăm atât timp împreună şi nu pomenise nici măcar o dată că avea o iubită. Nu îmi venea să cred. Probabil că eu nu eram singura cu secrete şi gândul ăsta m-a întristat.

— Ne-am despărţit. Ea pleacă la şcoală în Tulane, iar eu rămân pe aici. Am decis că nu are rost să rămânem împreună.

Jeremiah s-a uitat urât la Conrad şi apoi din nou la mine.

— Şi mereu am fost ba împreună, ba despărţiţi. E nebună.

Nu îmi plăcea ideea că era împreună cu o nebună, una pe care o plăcea destul de mult ca să se tot întoarcă la ea.

— Păi, cum o cheamă? am întrebat.

A ezitat, dar până la urmă a spus:

— Mara.

Alcoolul din mine mi-a dat curajul să întreb:

— O iubeşti?

— Nu, a răspuns, de data asta fără să ezite.

Am ciugulit o coajă de pizza şi am zis:

— Bun, e rândul meu. Conrad, adevăr sau provocare?

Stătea întins pe canapea, cu faţa în jos.

— Eu n-am zis că joc.

— Laşule, am zis şi eu şi Jeremiah, în acelaşi timp.

— A crăpat un drac, am spus din nou amândoi odată.

— Voi doi nu aveţi mai mult de doi ani, a bombănit Conrad.

Jeremiah s-a ridicat în capul oaselor şi a început să facă dansul găinii. „Cot cot cot codac.“

— Adevăr sau provocare, am repetat.

— Adevăr, a oftat Conrad.

Eram aşa de mulţumită că se hotărâse să se joace cu noi, încât nu am putut să mă gândesc la nimic bun de întrebat. Adică erau un milion de lucruri de care aş fi vrut să întreb. Voiam să îl întreb ce se întâmplase cu noi, dacă mă plăcuse vreodată, dacă fusese ceva din toate acestea adevărat. Dar nu puteam să întreb acele lucruri. Chiar şi prin aburii de tequila, tot îmi dădeam seama de asta.

Aşa că, în schimb, am întrebat:

— Îţi aminteşti vara când ţi-a plăcut de fata aia, care lucra pe promenadă? Angie?

— Nu, a zis, dar ştiam că mintea. Care-i treaba?

— Te-ai combinat cu ea?

— Nu, a zis și și-a ridicat în sfârșit capul de pe canapea.

— Nu te cred.

— Am încercat, o dată. Dar mi-a tras una peste cap și a zis că ea nu e genul ăla de fată. Cred că era din Martorii lui Iehova sau ceva.

Jeremiah și cu mine am început să râdem. El râdea așa de tare, că s-a îndoit de mijloc și a căzut în genunchi, cu răsuflarea tăiată.

— Vai, frate! E genial.

Chiar așa era. Știam că e doar din cauză că băuse aproape un bax de bere, dar se relaxase, ne spunea chestii — și asta era formidabil. Era ca un miracol.

— Bine, acum e rândul meu, a început Conrad, sprijinit într-un cot.

Se uita la mine de parcă eram singuri în cameră și brusc m-a apucat frica. Eram însă în culmea fericirii. Pe urmă m-am uitat la Jeremiah, care ne privea pe amândoi, și la fel de brusc mi-au trecut amândouă.

— Ne-ne. Nu poți să mă întrebi pe mine, pen’că tocmai te-am întrebat eu pe tine. Asta e regula.

— Regula? a repetat Conrad.

— Da, am zis, lăsându-mi capul pe spătarul canapelei.

— Nu ești măcar curioasă ce aveam de gând să te întreb?

— Nț. Absolut deloc.

Era o minciună. Sigur că eram curioasă. Muream de curiozitate. Am întins mâna și mi-am mai turnat niște tequila în pahar, pe urmă m-am ridicat în picioare, cu genunchii tremurând. Eram amețită.

— Pentru ultima noastră noapte!

— Am închinat deja pentru asta, ai uitat? a zis Jeremiah.

Am scos limba la el.

— Bine, atunci.

Tequila îmi dădea din nou curaj. De astă dată m-a determinat să spun exact ceea ce voiam cu adevărat. Lucrul la care mă gândisem toată noaptea.

— Pentru… pentru toți cei care nu sunt aici în seara asta. Pentru mama, pentru Steven și mai ales pentru Susannah. Bine?

Conrad a ridicat ochii la mine. O clipă, mi-a fost frică de ce ar fi putut să spună. Pe urmă și-a ridicat și el paharul, la fel și Jeremiah. Am tras toți trei câte o duşcă și pe mine m-a ars ca un foc lichid. Am tușit puțin.

— Deci cine vine la petrecerea asta? l-am întrebat pe Jeremiah după ce m-am așezat iar.

— Niște puști pe care îi știu de vara trecută, de la piscina locală. Și ei o să le spună și altora. A, și Mike și Pete și băieții ăia.

M-am întrebat cine erau „Mike și Pete și băieții ăia“. M-am întrebat și dacă n-ar fi trebuit să fac puțină curățenie înainte să vină lumea.

— La ce oră vine lumea? l-am întrebat pe Jeremiah.

— Zece? Unsprezece? a zis, ridicând din umeri.

Am sărit în picioare.

— E aproape nouă! Trebuie să mă îmbrac.

— Nu ești îmbrăcată deja? a întrebat Conrad.

Nici nu m-am obosit să îi răspund. Am fugit sus.

Capitolul treizeci

Tocmai îmi golisem pe jos conținutul genții de voiaj când m-a sunat Taylor. Atunci mi-am amintit că era sâmbătă. Mi se păruse că am lipsit mult mai mult. Pe urmă mi-am adus aminte că era 4 iulie. Și că ar fi trebuit să fiu cu Taylor, cu Davis și toți ceilalți, pe iaht. Pfuai!

— Bună, Taylor.

— Hei, unde ești?

Nu părea furioasă, ceea ce era oarecum ciudat.

— Ăă… tot la Cousins. Iartă-mă că n-am reușit să ajung înapoi la timp pentru petrecerea de pe iaht.

Am ales din grămada de haine o bluză de șifon, cu un umăr gol și am probat-o. De câte ori o purta Taylor, își aranja părul adunat pe o parte.

— A plouat toată ziua, așa că am anulat petrecerea pe iaht. În schimb, dă Cory o petrecere astă-seară, în apartamentul lui frate-său. Tu ce faci?

— Cred că și noi dăm o petrecere. Jeremiah tocmai a cumpărat tone de bere și tequila și chestii.

În timp ce vorbeam, mi-am aranjat bluza. Nu știam sigur cât de mult trebuia să mi se vadă din umăr.

— O petrecere? a chiuit Taylor. Vreau să vin și eu!

Am încercat să-mi îndes piciorul într-una dintre sandalele cu platformă ale lui Taylor. Mi-a părut rău că pomenisem de petrecere — sau de tequila. N-ar fi trebuit. În ultima vreme Taylor făcuse o pasiune pentru body shoturi de

tequila.

— Și cum rămâne cu petrecerea lui Cory? Am auzit că apartamentul lui frate-său are și jacuzzi. Îți place la jacuzzi.

— Of, da! Fir-ar! Dar vreau să petrec și împreună cu voi! Petrecerile pe plajă sunt supertari. Oricum, am auzit de la Rachel Spiro că acum o să vină și o gașcă de ușuratice dintr-a noua. S-ar putea nici să nu mai merite să merg. OMG, poate că ar trebui să mă urc pur și simplu în mașină și să vin la Cousins!

— Până ajungi tu aici, toată lumea o să fie plecată deja. Cred că poate ar trebui să te duci totuși la Cory.

Am auzit o mașină intrând pe alee. Deja sosea lumea. Așa că nu o mințeam, practic.

Tocmai mă pregăteam să-i spun lui Taylor că trebuie să plec, când am auzit-o întrebându-mă firav:

— Tu nu vrei să vin acolo, gen?

— N-am spus asta.

— Ba cam așa ai spus, practic.

— Taylor… am dat să zic, dar n-am mai știut cum să continui.

Pentru că avea dreptate. Nu voiam să vină. Dacă apărea, ar fi fost centrul atenției, ca întotdeauna. Seara aceasta era ultima pentru mine la Cousins, în această casă. Niciodată, în veci, nu voi mai veni aici. Voiam ca seara asta să fie a mea, a lui Conrad și Jeremiah.

Taylor a așteptat să mai spun ceva, să neg cel puțin. Nu am făcut-o și atunci a izbucnit:

— Belly, nu-mi vine să cred cât ești de egoistă.

— Eu?

— Da, tu. Ții numai pentru tine casa de vară și pe băieții tăi estivali și nu vrei să împarți cu mine nimic. În sfârșit avem și noi o vară întreagă pe care să o petrecem împreună și ție nici nu-ți pasă! Tot ce vrei este să fii la Cousins, cu ei!

Suna așa de răutăcios ce spunea. În loc să mă simt însă vinovată, așa cum aș fi făcut în mod normal, eram doar enervată.

— Taylor, am spus.

— Încetează să îmi mai rostești așa numele.

— Așa cum?

— Așa, de parcă aș fi un copil.

— Păi, atunci poate că ar trebui să nu te mai porți ca un copil când nu ești invitată undeva.

Mi-am regretat vorbele imediat ce le-am rostit.

— Du-te dracului, Belly! Am înghițit o grămadă din partea ta. Să știi că la capitolul cea mai bună prietenă ești cea mai nașpa, da?

Am pufnit zgomotos.

— Taylor… încetează.

— Să nu-mi spui tu mie să încetez! a zis, cu răsuflarea tăiată. Belly, întotdeauna nu am făcut altceva decât să te susțin. Îți ascult toate tâmpeniile despre Conrad și nici măcar nu mă plâng. Când voi doi v-ați despărțit, cine ți-a dat înghețată cu lingura și te-a smuls din pat? Eu! Și tu nici n-ai apreciat asta. Aproape că nici nu mai este amuzant, gen, să fie omul cu tine.

— Ca să vezi, băi Taylor! i-am răspuns sarcastic. Scuză-mă că nu mai sunt amuzantă. Așa se întâmplă, probabil, când îți moare cineva drag.

— Termină cu asta. Nu da vina pe chestia asta. Tu te ții de fundul lui Conrad de când te știu. Devine penibil. Revino-ți! Conrad nu te place. Poate că nici

nu te-a plăcut vreodată.

Era, probabil, cel mai mârşav lucru pe care Taylor mi-l spusese vreodată. Poate că şi-ar fi cerut scuze, cred, dacă nu m-aş fi repezit la ea.

— Cel puţin eu nu mi-am pierdut virginitatea cu un tip care se rade pe picioare!

Taylor a icnit cu zgomot. Îmi mărturisise odată, în mare secret, că Davis se rădea pe picioare, pentru că era în echipa de înot.

După o clipă de tăcere, a spus:

— Ai face bine să nu te încalţi cu sandalele mele.

— Prea târziu, le am deja în picioare!

Apoi am închis.

Incredibil. Taylor era o prietenă de tot rahatul, nu eu. Ea era egoistă. Mă înfuriasem aşa de tare, că mi-a tremurat mâna când m-am dat cu tuş de ochi, aşa că am fost nevoită să mi-l şterg şi să o iau de la capăt. Purtam bluza lui Taylor şi sandalele ei şi mi-am dat şi eu părul pe o parte. Am făcut-o pentru că ştiam că asta ar fi enervat-o dacă ar fi ştiut.

La sfârşit mi-am pus la gât pandantivul de la Conrad. Mi l-am băgat pe sub bluză şi am coborât.

Capitolul treizeci și unu

— Bine ai venit, i-am urat eu unui băiat îmbrăcat într-un tricou cu Led Zeppelin.

Am dat ocol încăperii, împărţind băuturi şi aruncând cutiile goale. Cu braţele încrucişate, Conrad mă urmărea din priviri.

— Ce faci? m-a întrebat.

— Încerc — i-am explicat, aranjându-mi mai bine bluza lui Taylor — să fac aşa ca toată lumea să se simtă bine.

Susannah era o gazdă excelentă. Avea talentul de a-i face pe toţi să se simtă bine-veniţi, să se simtă doriţi. În cap îmi mai răsunau încă vorbele lui Taylor. Nu eram egoistă. Eram o prietenă bună, o gazdă bună. O să îi arăt eu.

— Fii atent şi ia-ţi picioarele de pe mobilă, am răcnit eu la Travis, de la Video World, când şi-a pus picioarele pe măsuţa de cafea, gata, gata să dea jos o vază de sticlă, apoi am adăugat: Te rog.

Eram pe cale să mă întorc în bucătărie ca să mai aduc de băut şi atunci am zărit-o. Fata de vara trecută. Nicole, tipa pe care o plăcuse Conrad, era în bucătărie şi vorbea cu Jeremiah. Nu mai avea şapca de la Red Sox, dar i-aş fi recunoscut parfumul oriunde. Mirosea a esenţă de vanilie şi trandafiri putreziţi.

Conrad o zărise probabil odată cu mine, pentru că a icnit şi a şoptit:

— Rahat!

— I-ai frânt inima? l-am întrebat, încercând să par degajată şi glumeaţă.

Probabil că am reuşit, pentru că m-a luat de mână, a înşfăcat o sticlă de tequila şi a zis:

— Hai să plecăm de aici!

L-am urmat ca în transă, somnambulică. Pentru că era ca un vis, mâna mea într-a lui. Eram gata să ieşim din casă, când Jeremiah ne-a văzut. Mi-a stat inima. Ne-a făcut semn cu mâna să ne ducem la el şi a strigat:

— Băi! Veniţi încoace să o salutaţi.

Conrad a dat drumul mâinii mele, dar nu şi sticlei de tequila.

— Bună, Nicole, a zis, păşind spre ea.

Am luat şi eu câteva beri şi l-am urmat.

— Hei, bună, Conrad, i-a răspuns Nicole, chipurile surprinsă, ca şi cum nu ne-ar fi urmărit tot timpul cât fuseserăm în bucătărie.

S-a ridicat pe vârfuri şi l-a îmbrăţişat.

Jeremiah şi-a intersectat privirea cu a mea şi a ridicat amuzant din sprâncene.

— Belly, a zis, zâmbindu-mi, ţi-o aminteşti pe Nicole, nu?

— Sigur, am răspuns, zâmbindu-i fetei.

Gazda perfectă, mi-am repetat. Altruistă.

Mi-a zâmbit şi ea, reţinut. I-am întins una dintre berile pe care le adusesem.

— Noroc, am zis şi mi-am deschis doza de bere.

— Noroc, a repetat şi ea.

Ne-am ciocnit dozele şi am băut. Eu am dat-o pe a mea peste cap. Când am terminat, am mai luat una şi am băut-o repede şi pe aceea.

Brusc, mi s-a părut că în casă e prea multă liniște, așa că am dat muzica tare și mi-am aruncat sandalele din picioare. Susannah spunea mereu că nu e petrecere dacă nu se dansează. L-am prins pe Jeremiah, mi-am aruncat un braț pe după gâtul lui și am început să dansez.

— Belly… a protestat el.

— Jere, dansează și taci! i-am strigat.

Așa că a dansat. Jeremiah, ăsta, era un dansator bun. Au început și alții să danseze, chiar și Nicole. Nu și Conrad totuși, dar nu mi-a păsat. Abia dacă am observat.

Am dansat de parcă eram în 1999. În general, nu am făcut decât să îmi legăn părul încolo și încoace.

Transpirasem cam tare, așa că am zis:

— Putem să înotăm în piscină? O ultimă dată?

— La dracu’! a zis Jeremiah. Hai să înotăm în mare!

— Daaa!

Mi se părea o idee grozavă. Ideea perfectă.

— Nu, a spus Conrad, apărut de nicăieri. Belly e beată. N-ar trebui să înoate.

— Da’ vreau să înot, am zis și m-am uitat încruntată la el.

— Și ce dacă? a spus, râzând.

— Uite ce-i, chiar știu să înot bine. Și nici măcar nu sunt beată.

Ca să demonstrez, am făcut mai mulți pași în linie aproape dreaptă.

— Regret, a zis Conrad. Dar chiar ești.

Prostul și plicticosul de Conrad. S-a făcut așa de serios, în cele mai proaste

momente.

— Nu eşti deloc amuzant.

M-am întors spre Jeremiah, care acum stătea pe jos.

— Nu e deloc amuzant. Şi nu e el şeful nostru. Toată lumea, am dreptate?

Înainte ca Jeremiah sau altcineva să îmi răspundă, am luat-o la fugă spre uşa glisantă şi am coborât treptele, împleticindu-mă. Apoi am ţâşnit spre plajă. Mă simţeam ca o cometă în zbor, o dâră pe cer, de parcă nu îmi folosisem muşchii de multă vreme şi acum era minunat să îmi dezmorţesc picioarele şi să alerg.

Casa, luminată toată şi plină de oameni, mi se părea la kilometri depărtare. Ştiam că o să vină după mine. Nu aveam nevoie să mă întorc, ca să ştiu că el era. Dar am făcut-o, totuşi.

— Vino înapoi în casă, mi-a zis Conrad.

Ţinea în mână sticla de tequila. I-am smuls-o şi am luat o înghiţitură, ca şi cum mai făcusem asta de un milion de ori înainte, ca şi cum eram genul de fată care putea să bea direct din sticlă. Am fost mândră de mine că nu am scuipat afară alcoolul. Am făcut un pas spre apă şi i-am zâmbit larg lui Conrad. Îl testam.

— Belly, m-a avertizat el. Îţi spun de pe acum că nu am de gând să-ţi scot cadavrul din mare, dacă te îneci.

L-am privit cruciş şi mi-am afundat vârful piciorului în apă. Era mai rece decât îmi imaginasem. Brusc înotul nu mi s-a mai părut o idee chiar aşa de grozavă. Dar nu suportam să cedez în faţa lui Conrad. Uram să pierd în favoarea lui.

— Ai de gând să mă opreşti?

A oftat şi s-a uitat înapoi, spre casă.

Am continuat şi am mai luat un gât de tequila. Orice, doar să îl fac să îmi dea

atenţie.

— Adică, pen’ că înot mai bine ca tine. Sunt mult, mult mai rapidă. Probabil că nu m-ai prinde, nici să vrei.

M-a privit iar.

— Nu am de gând să vin după tine.

— Pe bune? Chiar nu vii?

Am făcut un pas, apoi încă unul. Apa îmi ajungea până la genunchi. Marea era la reflux şi eu tremuram. Era o tâmpenie, sincer. Nici măcar nu mai voiam să înot. Nu ştiam ce fac. Departe, în capătul celălalt al plajei, cineva aprinsese un artificiu. S-a auzit ca o rachetă. Semăna cu o salcie plângătoare argintie. Am privit cum cade în mare.

Şi exact când începeam să simt dezamăgirea, fix când mă resemnasem în faţa faptului că lui nu îi păsa, Conrad a venit la mine. M-a luat pe sus şi m-a pus pe umărul lui. Am scăpat sticla în apă.

— Lasă-mă jos! am răcnit, lovindu-l cu pumnii în spate.

— Belly, eşti beată.

— Lasă-mă jos în clipa asta!

O dată în viaţă, mi-a dat ascultare. M-a lăsat să cad, drept pe nisip, exact în fund.

— Au! Să ştii că m-a durut!

Nu fusese chiar aşa de dureros, dar eram furioasă şi, mai mult decât atât, îmi era ruşine. I-am azvârlit cu piciorul nisip în spate şi vântul l-a stârnit înapoi, la mine.

— Nesimţitule! am strigat, bombănind şi scuipând nisip.

Conrad a clătinat din cap şi mi-a întors spatele. Avea blugii uzi. Era gata să

plece. Chiar pleca. Stricasem, din nou, totul.

Când să mă ridic în picioare m-am simţit aşa de ameţită, că am fost cât pe ce să cad la loc.

— Stai puţin, am zis, cu genunchii nesiguri.

Mi-am dat la o parte de pe faţă părul plin de nisip şi am inspirat adânc. Trebuia să i-o spun. Era ultima ocazie pe care o aveam.

Conrad s-a întors din nou la mine. Chipul îi era ca o uşă închisă.

— Aşteaptă o clipă, te rog. Trebuie să îţi spun ceva. Îmi pare foarte rău pentru cum m-am purtat atunci.

Aveam vocea piţigăiată şi disperată şi plângeam şi uram faptul că plâng, dar nu mă puteam abţine. Trebuia să continui să vorbesc, pentru că ăsta era momentul. Ultima şansă.

— La… la înmormântare, m-am purtat îngrozitor cu tine. Am fost groaznică şi îmi e foarte ruşine de cum m-am purtat. Nu am vrut să se întâmple aşa, absolut deloc. Chiar am vrut foarte tare să îţi fiu alături. De aceea venisem să te caut.

— Nu-i nimic, a spus Conrad, clipind o dată, apoi iar.

Mi-am şters obrajii şi nasul, care îmi curgea.

— Vorbeşti serios? am zis. Chiar mă ierţi?

— Da. Te iert. Acum termină cu plânsul, bine?

Am făcut un pas spre el, mai aproape şi tot mai aproape, iar el nu s-a dat înapoi. Eram destul de aproape ca să ne sărutăm. Îmi ţineam respiraţia, dorindu-mi aşa de tare ca lucrurile să fie ca mai înainte.

Am mai făcut încă un pas şi atunci Conrad a zis:

— Hai să ne întoarcem, bine?

Nu a mai aşteptat să îi răspund. A pornit-o înapoi şi eu l-am urmat. Am simţit că o să mi se facă greaţă.

Momentul special se terminase, pur şi simplu. Fusese aproape un moment special, în care s-ar fi putut întâmpla aproape orice. Dar el hotărâse să îi pună capăt.

*

Când am ajuns înapoi la casă, lumea înota în piscină, cu haine cu tot. Câteva fete agitau artificii. Clay Bertolet, vecin cu noi, plutea pe lângă marginea piscinei, îmbrăcat cu un maiou de rocker. M-a apucat de gleznă.

— Haide, Belly, vino să înoţi cu mine, mi-a zis.

Mi-am eliberat piciorul scuturându-l şi l-am împroşcat pe Clay cu apă.

Înghesuindu-mă, mi-am făcut drum printre toţi acei oameni şi am ajuns înapoi în casă. Din greşeală am călcat o fată pe picior şi ea a ţipat.

— Scuze, am spus şi mi s-a părut că glasul meu venea de departe.

Eram aşa de ameţită. Nu voiam decât să ajung la mine în pat.

M-am târât sus pe scări, în patru labe, ca un crab, aşa cum făceam când eram mică. Am căzut pe pat şi, exact cum se spune în filme, camera se învârtea cu mine. Patul se învârtea şi el şi atunci mi-am amintit toate tâmpeniile pe care le spusesem. Am început să plâng.

Mă purtasem atât de prosteşte acolo, pe plajă. Totul era îngrozitor — dispariţia lui Susannah, gândul că această casă nu mai era a noastră, eu oferindu-i lui Conrad şansa de a mă respinge încă o dată. Taylor avea dreptate: eram o masochistă.

Întinsă pe o parte, mi-am adunat genunchii la piept şi am plâns. Toate erau aiurea, mai ales eu. Brusc am simţit nevoia să vină mama.

M-am întins pe partea cealaltă a patului, după telefonul de pe noptieră. Cifrele s-au luminat în întuneric. Mama mi-a răspuns după al patrulea apel.

Avea vocea adormită şi familiară, într-un fel care m-a făcut să plâng şi mai tare. Mai mult decât orice altceva pe lume, îmi doream să bag mâna în telefon şi să o aduc lângă mine.

— Mami, am zis şi glasul mi-a sunat dogit.

— Belly? Ce s-a întâmplat? Unde eşti?

— Sunt la Susannah. La casa de vacanţă.

— Poftim? Ce cauţi la casa de vacanţă?

— Domnul Fisher o vinde. O s-o vândă şi Conrad e aşa de trist, iar domnului Fisher nici nu-i pasă. Doar vrea să scape de casă. Vrea să scape de ea.

— Belly, mai domol. Nici nu aud ce spui.

— Doar vino aici, bine? Te rog, doar vino şi rezolvă asta.

Am închis, pentru că deodată mi se păruse că telefonul atârna greu în mâna mea. Mă simţeam ca într-un carusel, şi nu în sensul bun. Afară cineva aprindea artificii şi capul parcă îmi bubuia odată cu ele. Am închis ochii, dar era şi mai rău. Pleoapele îmi erau şi ele grele şi nu peste mult timp am adormit.

Capitolul treizeci și doi

Jeremiah

Destul de curând după ce Belly s-a dus la culcare, i-am dat pe toţi afară şi am rămas doar eu cu Conrad. El stătea întins pe canapea, cu faţa în jos. Acolo zăcea de când se întorseseră de pe plajă, el şi Belly. Amândoi erau uzi şi plini de nisip. Belly era criţă şi plânsese, îmi dădeam seama. Avea ochii roşii. Din vina lui Conrad — nu încăpea îndoială.

Lumea adusese nisip în casă şi acum era împrăştiat peste tot. Erau sticle şi cutii peste tot şi cineva se aşezase pe canapea cu un prosop ud, iar acum perna avea o pată uriaşă, de culoare portocalie. Am întors-o pe partea cealaltă.

— Casa e un dezastru, am zis, prăbuşindu-mă în fotoliu. Tata o să-şi iasă din fire dacă vede asta mâine.

— Mă rog, a zis Conrad, fără să deschidă ochii. O să facem curat mâine-dimineaţă.

M-am uitat la el, pur şi simplu, enervat. Eram sătul să tot curăţ mizeria în urma lui.

— O să ne ia ore în şir.

Abia atunci a deschis ochii.

— Tu eşti ăla care i-a invitat aici pe toţi.

Avea dreptate. Petrecerea fusese ideea mea. Dar pe mine nu mizeria mă deranja. Belly era motivul. El şi ea, împreună. Mă lua greaţa.

— Ai blugii uzi, i-am zis. Împrăştii nisip peste tot pe canapea.

— Care-i problema ta? a zis Conrad şi s-a ridicat, frecându-se la ochi.

Nu am mai suportat. Am dat să mă ridic, dar apoi m-am aşezat la loc.

— Ce dracu’ s-a întâmplat afară cu voi doi?

— Nimic.

— Ce înseamnă asta? Cum adică nimic?

— Nimic înseamnă nimic. Las-o baltă, Jere.

Nu puteam să sufăr când era aşa, stoic şi detaşat, mai ales când eu eram furios. Mereu fusese aşa, dar în zilele din urmă devenise şi mai acut. După moartea mamei, Conrad se schimbase. Nu mai dădea doi bani pe nimic şi pe nimeni. Mă întrebam dacă Belly era şi ea inclusă. Voiam să ştiu. Care era treaba cu ei doi, care erau adevăratele lui sentimente şi ce avea de gând să facă. Ce nu ştie, asta e ce îl omoară pe om.

Aşa că l-am întrebat de-a dreptul.

— Încă o mai placi?

M-a fixat cu privirea. Îl şocasem al dracului de tare, îmi dădeam seama de asta. Până atunci nu mai vorbiserăm despre ea, nu în felul acesta. Era probabil un lucru bun că îl luasem prin surprindere. Poate că avea să îmi spună adevărul. Dacă spunea da, totul se termina. Dacă spunea da, eu aveam să renunţ la ea. Puteam să trec peste ce simţeam pentru ea. Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva în afară de Conrad, mi-aş fi încercat norocul oricum. Aş mai fi încercat o ultimă oară.

— Dar tu? a zis Conrad, în loc să răspundă la întrebare.

Am simţit cum mă înroşesc.

— Nu eu am dus-o la nenorocitul de bal.

Conrad s-a gândit şi apoi a zis:

— Am dus-o doar pentru că ea mi-a cerut.

— Con, omule, o placi sau nu?

Am ezitat alte două secunde, apoi i-am dat drumul.

— Pentru că eu da. Eu o plac. O plac foarte mult. Tu?

— Nu.

Nu a clipit, nici nu a ezitat, nici măcar puţin. Chiar că m-a scos din sărite. Mânca rahat. Şi el o plăcea. Chiar mai mult de atât. Dar nu voia, nu avea curajul să recunoască. Conrad nu avea să fie niciodată ce trebuia, tipul de bărbat de care avea nevoie Belly. Cineva care să îi fie aproape, cineva pe care să se bizuie. Eu puteam. Dacă m-ar fi lăsat, eu puteam să fiu acela.

Conrad mă enervase, dar trebuia să recunosc că eram şi uşurat. Indiferent de câte ori o rănea, ştiam că dacă el ar fi vrut-o înapoi, ea ar fi fost a lui. Aşa a fost mereu.

Poate că totuşi acum, când Conrad nu îmi mai stătea în cale, Belly avea să se uite şi la mine.

Capitolul treizeci și trei

5 iulie

— Belly.

Am încercat să mă rostogolesc pe o parte, dar apoi am auzit-o din nou, mai tare.

— Belly!

Cineva mă scutura să mă trezesc. Am deschis ochii. Era mama. Avea cearcăne negre şi gura aproape că îi dispăruse, în locul ei rămăsese doar o linie subţire. Era îmbrăcată în treningul ei de casă, cel cu care nu ieşea niciodată pe stradă, nici măcar ca să se ducă la sală. Ce Dumnezeu căuta la casa de vacanţă?

Se auzeau nişte bipuri despre care iniţial am crezut că vin de la alarma ceasului, dar apoi mi-am dat seama că răsturnasem telefonul şi ce auzeam era semnalul de ocupat. Apoi mi-am amintit. Beată, o sunasem pe mama. Eu o adusesem aici. M-am ridicat şi capul îmi zvâcnea aşa de tare, de parcă inima bubuia chiar înăuntrul lui. Deci asta însemna să fii mahmur. Nu îmi scosesem lentilele de contact şi ochii îmi ardeau. Tot patul era plin de nisip şi o parte era lipit pe tălpile mele.

Mama s-a ridicat în picioare; o vedeam ca prin ceaţă.

— Ai cinci minute să-ţi strângi lucrurile.

— Stai… ce?

— Plecăm.

— Dar încă nu pot să plec. Mai am să…

Parcă nici nu mă auzise, parcă aș fi fost mută. A început să îmi adune hainele de pe jos și a aruncat sandalele și șortul lui Taylor în geanta mea de voiaj.

— Mamă, încetează! Oprește-te un minut.

— Plecăm în cinci minute, a repetat ea, uitându-se de jur împrejur prin cameră.

— Ascultă-mă doar o secundă. Trebuia să vin. Jeremiah și Conrad aveau nevoie de mine.

Expresia de pe fața ei m-a făcut să tac brusc. Nu o mai văzusem niciodată așa de furioasă.

— Și n-ai simțit nevoia să îmi comunici asta și mie? Beck m-a rugat să am grijă de băieții ei. Cum pot s-o fac dacă nici măcar nu știu când au nevoie de ajutorul meu? Dacă aveau probleme, trebuia să-mi fi spus mie. În schimb ai ales să mă minți. Ai mințit.

— N-am vrut să te mint… am dat să spun, dar mama a continuat.

— Ai venit aici să faci Dumnezeu mai știe ce…

Am privit-o încremenită. Nu îmi venea să cred ce spusese.

— Ce înseamnă asta, „Dumnezeu știe ce“?

Mama s-a răsucit pe călcâie, cu o privire turbată.

— Ce-ar trebui să cred? Ai mai venit aici pe furiș, cu Conrad și ați petrecut noaptea! Așa că tu să-mi spui. Ce cauți aici cu el? Pentru că mie mi se pare că m-ai mințit ca să poți veni aici, să te îmbeți și să-ți faci de cap cu iubitul tău.

O uram. O uram de nu mai puteam.

— Nu e iubitul meu! Nu știi nimic!

Mamei îi zvâcnea o venă pe frunte.

— Mă suni la patru dimineața, beată. Te apelez din nou pe mobil și intră direct căsuța vocală. Sun pe numărul de fix și intră ton de ocupat. Conduc toată noaptea, înnebunită de grijă, și când ajung aici casa e un dezastru. Cutii de bere peste tot, gunoi pretutindeni. Ce dracu' ați crezut că faceți aici, Isabel? V-ați gândit măcar?

Pereții casei erau foarte subțiri. Probabil că toată lumea auzea tot.

— Urma să facem curat. A fost ultima noastră noapte aici. Nu pricepi? Domnul Fisher vinde casa. Nu-ți pasă?

Mama și-a încleștat maxilarul și a scuturat din cap.

— Și tu chiar crezi că ai ajutat în vreun fel, dacă ți-ai băgat nasul? Nu e treaba noastră. De câte ori trebuie să-ți explic asta?

— Ba este treaba noastră. Susannah și-ar fi dorit ca noi să salvăm casa asta!

— Să nu-mi spui tu mie ce și-ar fi dorit Susannah, a răbufnit mama. Acum, îmbracă-te și strânge-ți lucrurile. Plecăm.

— Nu, am zis și mi-am tras cuvertura până la gât.

— Poftim?

— Am zis nu. Eu nu vin!

M-am uitat la mama cât am putut eu mai sfidător, dar îmi simțeam bărbia tremurând.

A venit valvârtej lângă pat și a smuls cuvertura de pe mine. M-a apucat de braț și m-a tras jos din pat, târându-mă spre ușă. Mi-am răsucit brusc brațul și m-am eliberat.

— Nu mă poți sili să vin, am zis, suspinând. Nu poți să-mi spui nimic. Nu ai

dreptul.

Lacrimile mele nu au mişcat-o pe mama. Au făcut-o doar şi mai furioasă.

— Te porţi ca un ţânc răsfăţat. Nu poţi să vezi dincolo de propria ta durere, să te gândeşti şi la altcineva? Nu e vorba doar despre tine. Noi toţi am pierdut-o pe Beck. Nu ajută la nimic să îţi plângi de milă.

Vorbele ei m-au rănit într-atât, că am vrut să îi întorc durerea de o mie de ori. Aşa că am spus:

— Mai bine era Susannah mama mea, şi nu tu.

De câte ori nu gândisem aşa, nu mi-o dorisem pe ascuns? Când eram mică, la Susannah alergam, nu la ea. Obişnuiam să mă întreb cum ar fi fost să am o mamă ca Susannah, care mă iubea aşa cum sunt şi care să nu fie dezamăgită în toate privinţele, pentru că nu mă ridicam la nivelul aşteptărilor ei.

Gâfâiam şi mă aşteptam ca mama să reacţioneze. Să plângă, să răcnească la mine. Nu a făcut nimic din toate astea. A spus în schimb:

— Ce ghinion pe tine.

Nici măcar când încercam din răsputeri, tot nu reuşeam să scot de la ea reacţia pe care mi-o doream. Mama era impenetrabilă.

— Susannah n-o să ţi-o ierte niciodată, să ştii. Că nu i-ai păstrat casa. Că i-ai lăsat baltă pe băieţii ei.

A întins mâna şi m-a plesnit pe obraz aşa de tare, că m-am dat pe spate. Nu mă aşteptasem. Mi-am prins obrazul în palmă şi imediat am izbucnit în plâns, însă o parte din mine era mulţumită. Obţinusem în sfârşit ce voisem. Dovada că are şi ea sentimente.

Era albă la faţă. Nu mă mai lovise niciodată până atunci. Niciodată, niciodată în viaţa mea. Am aşteptat să spună că îi pare rău. Că nu voise să mă lovească. Să spună că nu vorbise sincer, că nu voise să îmi spună acele lucruri. Dacă ea ar fi făcut asta, atunci la fel aş fi făcut şi eu. Pentru că îmi părea rău. Nu vorbisem serios.

Nu a zis însă nimic şi atunci m-am dat un pas în spate din faţa ei şi am ocolit-o, cu mâna la falcă. Am ieşit în fugă din cameră, tulburată.

Jeremiah era pe coridor şi se uita la mine cu gura căscată. Mă privea de parcă nu m-ar fi recunoscut, de parcă nu ştia cine era persoana asta, fata asta care ţipase la maică-sa şi îi spusese grozăvii.

— Stai! a zis, întinzând mâna să mă oprească.

L-am împins, am trecut pe lângă el şi am coborât scările. În living, Conrad aduna sticlele de bere şi le arunca într-un sac albastru pentru reciclare. Nu s-a uitat la mine. Ştiam că şi el auzise tot.

Am fugit afară pe uşa din spate, gata să mă împiedic atunci când am coborât treptele spre plajă. M-am prăbuşit pe nisip şi am rămas acolo, ţinându-mi palma peste obrazul fierbinte. Pe urmă am vomitat.

L-am auzit pe Jeremiah apropiindu-se în spatele meu. Am ştiut imediat că el este, pentru că lui Conrad nu i-ar fi trecut prin cap să vină după mine.

— Vreau doar să fiu singură, am zis, ştergându-mă la gură.

Am rămas cu spatele la el. Nu voiam să îmi vadă faţa. S-a aşezat lângă mine şi a aruncat nisip peste voma mea.

— Belly…

M-am întors să-l privesc, pentru că nu mai zicea nimic.

— Ce?

Şi-a muşcat buza de sus, apoi a întins mâna şi m-a atins pe obraz. Avea degetele calde. Părea aşa de trist.

— Ar trebui să pleci cu maică-ta.

M-aş fi aşteptat să spună orice, dar nu asta. Bătusem atâta drum şi mă băgasem în ditamai beleaua, doar ca să îi ajut, pe el şi pe Conrad, iar acum

voia să plec? Ochii au început să îmi înoate în lacrimi, dar mi le-am şters cu dosul mâinii.

— De ce?

— Pentru că Laurel e foarte supărată. S-a ales praful de toate şi e numai vina mea. N-ar fi trebuit niciodată să-ţi cer să vii. Iartă-mă.

— Nu plec.

— Foarte curând cu toţii o să fim obligaţi să plecăm.

— Şi gata?

— Da, a zis, ridicând din umeri. Cam aşa cred.

Am rămas un timp aşezaţi pe nisip. Niciodată până acum nu mă simţisem aşa de pierdută. Am mai plâns puţin, dar Jeremiah nu a mai zis nimic, lucru pentru care i-am fost recunoscătoare. Nimic nu e mai rău decât să te vadă un prieten cum plângi, după ce te-ai certat cu maică-ta. Când am isprăvit, s-a ridicat în picioare şi mi-a întins mâna.

— Vino, a spus şi m-a tras în picioare.

Am intrat înapoi în casă. Conrad lipsea şi în living era curăţenie. Mama dădea cu mopul pe jos în bucătărie. Când m-a văzut, s-a oprit. A pus mopul înapoi în găleată şi l-a rezemat de perete. Chiar cu Jeremiah de faţă, a zis:

— Îmi pare rău.

M-am uitat la el, Jeremiah a ieşit din bucătărie cu spatele şi s-a dus la etaj. Am fost cât pe ce să îl opresc. Nu voiam să rămân singură cu mama. Îmi era frică.

— Ai dreptate, a continuat mama. Am fost absentă. Am fost aşa de măcinată de propria-mi durere, că nu m-am mai gândit la ce simţi tu. Îmi pare rău.

— Mamă… am început.

Aveam de gând să îi spun că şi mie îmi pare rău pentru ce spusesem mai devreme, chestia aia îngrozitoare pe care aş fi vrut să nu o fi rostit. Mama a ridicat însă mâna şi m-a oprit.

— Sunt doar… nu-mi găsesc echilibrul. De la moartea lui Beck mi se pare că nu-mi mai pot găsi echilibrul.

Şi-a rezemat capul de perete.

— Am venit aici cu Beck de când eram chiar mai tânără decât eşti tu acum. Iubesc această casă. Ştii şi tu.

— Ştiu. N-am vrut să spun… tot ce am zis mai devreme.

Mama a clătinat din cap.

— Hai să stăm jos un minut, bine? a spus.

S-a pus la masa din bucătărie şi eu am luat un scaun şi m-am aşezat vizavi de ea.

— N-ar fi trebuit să te lovesc, a spus, cu vocea frântă. Iartă-mă.

— N-ai mai făcut-o niciodată.

— Ştiu.

S-a întins peste masă, mi-a luat mâna într-a ei şi mi-a strâns-o ca într-un cocon. La început am împietrit, însă pe urmă am lăsat-o să mă mângâie. Mi-am dat seama că şi pe ea o consola asta. Am rămas aşa un timp care mi s-a părut o veşnicie, gen.

Când mi-a dat drumul, a zis:

— Belly, m-ai minţit. Tu nu mă minţi niciodată pe mine.

— N-am vrut. Dar Conrad şi Jeremiah sunt importanţi pentru mine. Aveau nevoie de mine, aşa că am venit.

— Aș fi vrut să îmi spui și mie. Și pentru mine sunt importanți băieții lui Beck. Dacă se întâmplă ceva, vreau să o știu și eu. Bine?

Am dat din cap că da. Apoi a continuat:

— Gata cu bagajul? Vreau să nu prindem traficul de duminică la întoarcere.

M-am uitat fix la ea.

— Mamă, nu putem să plecăm pur și simplu. Cu tot ce se întâmplă. Nu se poate să-l lași pe domnul Fisher să vândă casa. Pur și simplu nu se poate.

— Belly, a zis și a oftat. Nu cred că există ceva care să-l facă să se răzgândească. Nu știu ce aș putea să-i spun. Adam și cu mine suntem în dezacord pe o mulțime de teme. Nu-l pot opri să vândă casa, dacă și-a pus în cap să o facă.

— Ba poți, știu că poți. Pe tine o să te asculte. Conrad și Jeremiah au nevoie de casa asta. Pur și simplu au nevoie.

Mi-am așezat capul pe masă și am simțit lemnul rece și neted lipit de obrazul meu. Mama m-a mângâiat pe creștet și și-a trecut degetele prin părul meu încâlcit.

— O să-i dau un telefon, a spus, într-un final. Acum du-te sus și fă un duș.

Cu speranța în suflet, m-am uitat la ea și i-am văzut expresia tenace, grimasa din jurul gurii și ochii mijiți. Am înțeles că încă nu era totul pierdut.

Dacă era cineva care putea să îndrepte lucrurile, aceea era mama.

Capitolul treizeci și patru

Jeremiah

S-a întâmplat o dată, cred că eu aveam treisprezece ani şi Belly, unsprezece, aproape să împlinească doisprezece. Deşi era vară, făcuse o viroză şi se simţea groaznic. Stătea parcată pe canapea, cu batiste de hârtie ghemotocite presărate peste tot în jurul ei, şi de zile întregi purta aceeaşi pijama mizerabilă. Pentru că era bolnavă, avea voie să aleagă ce program dorea la televizor. Singurul lucru pe care putea să îl mănânce erau acadelele cu struguri şi, când am vrut să iau şi eu una, mama mi-a zis că ar trebui să i-o las lui Belly. Deşi mâncase deja trei. M-am ales cu una galbenă.

Era după-amiază, Conrad şi Steven erau plecaţi cu autostopul, la sala de jocuri, ceea ce n-ar fi trebuit să ştiu. Mamele noastre credeau că sunt cu bicicletele la magazinul cu scule de pescuit, să mai cumpere râme de cauciuc. Eu mă duceam cu Clay să ne dăm cu placa şi îmi pusesem pe mine costumul de înot şi un prosop în jurul gâtului, când am dat peste mama în bucătărie.

— Ce faci, Jere? mă întrebase.

I-am făcut semnul shaka[12] şi am zis:

— Mă duc împreună cu Clay, să mă dau cu placa. Pa!

Eram gata să împing uşa glisantă, când am auzit-o:

— Hmm. Ştii ce?

— Ce? am întrebat, bănuitor.

— Ar fi frumos dacă ai rămâne în casă azi, să o înveseleşti pe Belly. Sărăcuţa de ea, i-ar prinde bine să fie mai veselă.

— Of, mamă…

— Te rog, Jeremiah?

Am oftat. Nu voiam să rămân acasă şi să o binedispun pe Belly. Voiam să mă duc la surf cu Clay. Pentru că nu ziceam nimic, mama a adăugat:

— Putem să facem un grătar afară, diseară. O să te las pe tine să te ocupi de hamburgeri.

Am oftat iar, de astă dată mai tare. Mama încă mai credea că era mare chestie pentru mine dacă mă lăsa să aprind focul şi să întorc hamburgerii. Ce-i drept, era amuzant, dar… Am deschis gura să spun „Mersi, nu“, însă pe urmă i-am văzut expresia fericită şi tandră, ca şi cum ştia că o să accept. Şi asta am făcut. „Bine“, am spus.

Am urcat şi mi-am scos costumul de înot. Pe urmă m-am dus la Belly, în living. M-am aşezat cât am putut mai departe de ea. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să iau şi eu viroza de la ea şi să fiu pus pe tuşă pentru o săptămână.

— De ce mai eşti aici? m-a întrebat, suflându-şi nasul.

— E prea cald afară. Vrei să ne uităm la un film?

— Nu e chiar aşa de cald.

— De unde să ştii tu, dacă n-ai ieşit din casă?

— Te-a pus maică-ta să rămâi în casă cu mine? m-a întrebat, cu ochii mijiţi.

— Nu.

— Ha! a zis şi a înşfăcat telecomanda, să schimbe canalul. Ştiu că minţi.

— Nu-i adevărat!

Și-a suflat zgomotos nasul.

— Telepatie, îți amintești? a adăugat.

— Nu există așa ceva. Îmi dai telecomanda?

A clătinat din cap și a strâns telecomanda la piept, protector.

— Nu, e plină de microbi. Scuze. Mai e pâine toast?

Pâinea toast era numele pe care i-l dăduserăm noi pâinii pe care mama o cumpăra de la piață. Se vindea feliată, era albă și densă și puțin dulce. În dimineața aceea eu mâncasem ultimele trei felii de pâine toast. Întinsesem pe ele un strat gros de unt și gem de afine și le mâncasem foarte repede, înainte să se trezească toți ceilalți. Cu patru copii și doi adulți, pâinea se termina foarte repede. Era o luptă pentru supraviețuire.

— Nu mai e pâine toast.

— Conrad și Steven sunt niște porci, a zis, trăgându-și nasul.

— Credeam că nu vrei să mănânci decât acadele cu struguri, am spus și eu, vinovat.

Belly a ridicat din umeri.

— Când m-am trezit azi-dimineață, mi s-a făcut poftă de pâine toast. Cred că începe să-mi fie mai bine, poate.

Mie nu mi se părea că îi era mai bine. Avea ochii umflați și pielea părea cenușie și cred că nu se spălase pe cap de multe zile, pentru că părul îi semăna cu niște funii și era încâlcit.

— Poate că ar trebui să faci un duș, am zis. Mama zice că întotdeauna te simți mai bine după ce faci un duș.

— Vrei să spui că put?

— Ăă… nu.

Am privit pe fereastră. Era o zi senină, fără nori. Clay se distra beton, puteam să pun pariu. Și tot așa, Conrad cu Steven. Conrad își golise vechea lui pușculiță din clasa întâi și găsise o tonă de monede de 25 de cenți. Pariez că o să rămână toată după-amiaza la sala de jocuri. Mă întrebam cât o să stea Clay afară. Poate că aș putea să îl mai prind peste câteva ore; o să mai fie încă lumină. Belly m-a surprins probabil zgâindu-mă pe fereastră, pentru că a zis, cu o voce de-a dreptul fonfăită:

— Dacă vrei, pleacă.

M-am răstit la ea:

— Ți-am zis că nu vreau.

Apoi am tras aer în piept. Mamei nu i-ar fi plăcut dacă o supăram pe Belly când era așa de bolnavă. Și chiar părea tare singură. Mi-a fost cumva milă de ea, că trebuia să stea toată ziua în casă. Virozele de vară erau cele mai nasoale.

Așa că i-am spus:

— Vrei să te învăț să joci poker?

— De parcă tu știi, m-a luat ea în râs. Conrad te bate de fiecare dată.

— Foarte bine, am zis și m-am ridicat.

Nu îmi era chiar atât de milă de ea.

— Nu contează, a acceptat. Poți să mă înveți.

M-am așezat la loc și i-am cerut morocănos:

— Dă-mi cărțile.

— N-ar trebui să stai prea aproape. O să te îmbolnăvești și tu.

Mi-am dat seama că îi era rău.

— Nu-i nimic, am răspuns. Eu nu mă îmbolnăvesc niciodată.

— Nici Conrad, a mai adăugat şi eu mi-am dat ochii peste cap.

Belly îl venera pe Conrad, ca şi Steven.

— Ba Conrad se îmbolnăveşte, iarna se îmbolnăveşte mereu. Are un sistem imunitar slab, i-am explicat, deşi nu ştiam dacă era adevărat sau nu.

A ridicat din umeri, dar îmi dădeam seama că nu mă crezuse. Mi-a întins cărţile.

— Împarte, a zis.

Am jucat poker toată după-amiaza şi a fost destul de amuzant, de fapt. Două zile după aceea m-am îmbolnăvit şi eu, însă nu m-a deranjat prea tare. Belly a rămas cu mine în casă şi am jucat poker şi ne-am uitat o grămadă la Familia Simpson.

Un semn cunoscut anglofonilor, cu sensul de „Fii relaxat!“; un gest prietenos, de salut, asociat adeseori cu Hawaii şi cultura surferilor. Semnul se face cu pumnul strâns, în timp ce degetul mare și cel mic stau drept.

Capitolul treizeci și cinci

Jeremiah

Imediat după ce am auzit-o pe Belly urcând, m-am întâlnit cu ea pe coridor.

— Deci? Ce se întâmplă?

— Mama îl sună pe tatăl tău, a explicat, pe un ton grav.

— Serios? Uau!

— Mda, deci, gen, să nu disperați, deocamdată. Încă nu e totul pierdut.

Pe urmă s-a strâmbat la mine, strâmbându-și nasul după obiceiul ei.

Am bătut-o pe spate și am coborât, practic, în goană. Am găsit-o pe Laurel ștergând blatul.

— Tatăl tău vine încoace, a zis, când m-a văzut. La micul dejun.

— Aici?

Laurel a dat din cap.

— Vrei să te duci la magazin să cumperi câteva lucruri care îi plac? Ouă și șuncă. Amestec pentru brioșe. Și grepuri din alea mari.

Lui Laurel nu îi plăcea să gătească. Era clar că nu îi pregătise niciodată tatei un mic dejun ca pentru tăietorii de lemne.

— De ce gătești pentru el? am întrebat-o.

Mi-a răspuns, în stilul ei, sec:

— Pentru că e un copil și copiii sunt morocănoși când n-au fost hrăniți.

— Uneori îl urăsc, am zis, din senin.

Laurel a ezitat și apoi a spus:

— Și eu, uneori.

Am așteptat să continue.

— Dar e tatăl tău.

Exact așa spunea și mama. Dar nu și Laurel. Laurel nu vorbea aiurea. Nu spunea lucruri pe care nu le gândea.

— Acum, dă-i drumul, a mai spus doar.

M-am dus la ea și am îmbrățișat-o cu putere și ea a rămas țeapănă în brațele mele. Am ridicat-o ușor în aer, așa cum făceam cu mama.

— Mersi, Laure, i-am zis. Mulțumesc mult.

— Aș face orice pentru voi, băieți. Știi asta.

— De unde ai știut să vii?

— M-a sunat Belly, a zis, mijind ochii la mine. Beată.

Au, frate!

— Laure…

— Nu mă lua tu pe mine cu „Laure“. Cum ați putut s-o lăsați să bea? Mă bizuiam pe tine, Jeremiah. Știi bine.

Acum mă simțeam și eu naşpa. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca Belly să aibă necazuri și uram sincer gândul că Laurel avea o părere proastă despre mine. Încercasem întotdeauna din răsputeri să am grijă de Belly, spre deosebire de Conrad. Dacă pe Belly o corupsese cineva, acela era Conrad, nu eu. Chiar dacă eu am fost cel care a adus tequila, nu el.

— Îmi pare foarte rău. Doar că ne-a luat valul, cu toată chestia asta, tata care vinde casa, și a fost ultima noastră noapte. Pe cuvânt, Laure, n-o să se mai întâmple.

A dat ochii pe spate.

— N-o să se mai întâmple? Să nu faci promisiuni pe care nu le poți respecta, scumpule.

— N-o să se mai întâmple, cât e cu mine, i-am zis.

— Om vedea, a răspuns, ţuguindu-și buzele.

Am fost uşurat când s-a strâmbat iar la mine.

— Dă-i bătaie și du-te la magazin, te rog.

— Să trăiți, domnule!

Voim să o fac să zâmbească pe bune. Știam că până la urmă o s-o facă, dacă o să tot încerc, o să continui să fac glume. Era uşor de dus.

De data asta chiar mi-a zâmbit.

Capitolul treizeci și șase

Mama avea dreptate. Dușul m-a ajutat. Mi-am ridicat fața spre pălăria dușului, am lăsat apa caldă să curgă peste mine și m-am simțit mult, mult mai bine.

După duș, am coborât. Eram alt om. Mama era rujată și discuta cu Conrad, în șoaptă.

Când m-au văzut în prag s-au oprit din vorbit.

— Mult mai bine, a zis mama.

— Unde e Jeremiah?

— Jeremiah s-a dus înapoi la magazin. Uitase de grep.

A pornit alarma și mama a scos brioșele din cuptor cu ajutorul unui șervet. Din greșeală a atins tava cu mâna goală. A țipat și a scăpat tava pe jos, cu brioșele răsturnate.

— La naiba!

Conrad a întrebat-o dacă e bine, înainte să apuc eu.

— N-am nimic, a zis și și-a băgat mâna sub jetul de apă rece.

Pe urmă a adunat tava de jos și a pus-o pe blat, pe șervet. Eu m-am așezat pe unul dintre taburetele de bucătărie și m-am uitat cum mama a golit tava de brioșe într-un coș.

— Secretul nostru, a zis.

Brioşele trebuiau lăsate să se răcească puţin înainte de a fi scoase din forme, dar nu i-am spus asta. Câteva se storciseră, dar în general arătau bine.

— Ia o brioșă, mi-a spus.

Am luat una, era fierbinte rău şi se fărâmiţa, dar era bună. Am mâncat-o repede.

— Tu şi Conrad, duceţi afară gunoiul pentru reciclat, a zis când am terminat.

Fără nicio vorbă, Conrad a luat doi dintre sacii mai grei şi mie mi-a lăsat unul pe jumătate gol. L-am urmat afară, la pubelele de gunoi de la capătul aleii pentru maşini.

— Tu ai chemat-o? m-a întrebat.

— Cred că da.

Mă aşteptam să-mi spună că sunt copil, pentru că am chemat-o pe mama imediat ce lucrurile au devenit mai nasoale. Nu a făcut-o.

— Mulţumesc, a zis, în schimb.

— Mă surprinzi uneori, i-am spus, privindu-l.

Mi-a răspuns fără să se uite la mine:

— Tu nu mă surprinzi aproape niciodată. Eşti mereu aceeaşi.

— Mulţumesc frumos.

Eram furioasă şi l-am săgetat cu privirea.

Am aruncat sacul în tomberon şi am închis capacul puţin cam tare.

— Nu, adică vreau să spun…

Am aşteptat să continue şi aparent avea de gând să o facă, dar exact atunci a apărut pe stradă maşina lui Jeremiah. Ne-am uitat amândoi cum parchează şi

apoi cum iese din mașină cu o pungă de plastic de la băcănie. A venit spre noi, cu ochii strălucind.

— Bună, mi-a zis, legănându-și punga.

— Bună, am răspuns.

Nici măcar n-am putut să mă uit în ochii lui. Cât fusesem sub duș îmi reveniseră toate în minte. Cum îl făcusem pe Jeremiah să danseze cu mine, cum fugisem de Conrad și cum el mă luase pe sus și mă trântise în nisip. Ce umilitor. Ce groaznic era că mă văzuseră comportându-mă astfel. Pe urmă Jeremiah m-a strâns ușor de mână și, când am ridicat ochii la el, mi-a zis „Mulțumesc“ așa de dulce, că a durut.

Ne-am întors toți trei în casă. Trupa Police cânta Message in a Bottle și aparatul stereo era dat foarte tare. Capul a început imediat să îmi bubuie și tot ce voiam era să mă întorc înapoi în pat.

— Putem să dăm muzica mai încet? am întrebat, masându-mi tâmplele.

— Nț, a răspuns mama și a luat punga din mâna lui Jeremiah.

A scos un grep uriaș și i l-a aruncat lui Conrad.

— Stoarce-l, i-a spus, arătând spre storcătorul de fructe.

Era al domnului Fisher, un aparat mare și complicat, unul dintre acele aparate marca Jack LaLanne, de la emisiunile de publicitate.

— Pentru el? a pufnit Conrad. Nu-i storc eu grepul.

— Ba o s-o faci.

Apoi a zis către mine:

— Domnul Fisher vine la micul dejun.

Am țipat. Am alergat și mi-am încolăcit brațele în jurul taliei ei.

— E doar un mic dejun, m-a prevenit mama. Nu-ţi face speranţe prea mari.

Era prea târziu însă. Ştiam că ea avea să-l facă să se răzgândească. Conrad şi Jeremiah o ştiau şi ei. Aveau încredere în mama, ca şi mine — tot mai mult, din moment ce Conrad a început să taie grepul pe jumătate. Mama i-a făcut semn din cap, ca un sergent de instrucţie. Apoi a zis:

— Jere, tu pune masa, iar tu, Belly, să faci ouăle.

Am început să sparg ouăle într-un castron şi mama a prăjit şunca în tigaia de fontă a lui Susannah. A lăsat în ea grăsimea topită de la şuncă, să prăjesc eu ouăle. Le-am amestecat şi mirosul de ouă şi de grăsime mi-a provocat greaţă. Mi-am ţinut respiraţia cât am amestecat şi în timp ce mă privea mama a încercat să îşi ascundă un zâmbet.

— Belly, ţi-e bine?

Am dat din cap, cu dinţii încleştaţi.

— Mai ai de gând să bei vreodată? m-a mai întrebat, degajată.

Am clătinat din cap cât am putut de tare.

— Niciodată în viaţa mea.

Când a sosit domnul Fisher, o jumătate de oră mai târziu, eram pregătiţi să îl primim. A intrat şi s-a uitat la masă, uluit.

— Uau! a făcut. Arată super, Laure. Mulţumesc.

I-a aruncat o privire cu subînţeles, genul acela de privire conspirativă, de-a adulţilor.

Mama a surâs, un zâmbet de Mona Lisa. Domnul Fisher nici n-o să ştie ce l-a lovit.

— Hai să ne aşezăm, a spus.

Am stat cu toţii. Mama s-a aşezat lângă domnul Fisher şi Jeremiah în faţa lui.

Eu m-am așezat lângă Conrad.

— Poftă bună, ne-a urat mama.

M-am uitat la domnul Fisher, care și-a pus pe farfurie un munte de ouă și apoi patru fâșii de șuncă. Îi plăcea șunca și adora felul cum o pregătea mama — prăjită bine, aproape arsă și crocantă. Am refuzat ouăle și șunca și am luat doar o brioșă.

Mama i-a turnat domnului Fisher un pahar mare cu suc de grep.

— Proaspăt stors, prin bunăvoința fiului cel mai mare.

Domnul Fisher a luat paharul, puțin bănuitor. Nu puteam să îl condamn. Singura persoană care storsese vreodată suc pentru domnul Fisher fusese Susannah. Domnul Fisher și-a revenit rapid. A îndesat în gură o furculiță plină cu ou și a spus:

— Uite ce-i, Laurel. Îți mulțumesc încă o dată că ai venit să ne ajuți. Apreciez sincer.

Apoi s-a uitat la noi, copiii, și a zâmbit.

— Ăștia nu au fost prea dornici să audă ce aveam eu de spus. Mă bucur să am puțină susținere.

Mama i-a zâmbit și ea, la fel de amabil.

— Vai, Adam, nu sunt aici să te susțin pe tine. Sunt aici să îi susțin pe băieții lui Beck.

Zâmbetul domnului Fisher a pălit. Și-a lăsat jos furculița.

— Laure…

— Nu poți vinde casa asta, Adam. O știi și tu. Înseamnă prea mult pentru copii. Ar fi o greșeală.

Vorbea calm, fără emoție.

Domnul Fisher s-a uitat la Conrad și la Jeremiah, apoi din nou la mama.

— Hotărârea mea e luată, Laurel. Nu mă pune pe mine în rolul tipului rău.

Mama a inspirat profund și a spus:

— Nu te pun niciunde. Pur și simplu încerc să te ajut.

Noi, copiii, rămăseserăm complet nemișcați și așteptam să vorbească domnul Fisher. Acesta încerca să rămână calm, dar se înroșise la față.

— Apreciez asta. Dar eu am decis deja. Casa e de vânzare. Și, sincer, Laurel, tu n-ai de ce să te amesteci aici. Scuze. Știu că Suze te-a făcut mereu să crezi că această casă e în parte și a ta, dar nu este.

Aproape că nu mai respiram. Privirile mi-au fugit înapoi la mama și am văzut că și ea se făcuse roșie.

— A, știu asta. Casa asta o reprezintă absolut pe Beck. Întotdeauna a fost despre Beck. Era locul ei preferat. De aceea ar trebui să rămână a băieților.

Domnul Fisher s-a ridicat și și-a împins scaunul la o parte.

— Nu am de gând să mă cert cu tine, Laurel.

— Stai jos, Adam.

— Nu, nu cred că o s-o fac.

Ochii mamei aproape scoteau scântei.

— Am zis să stai jos, Adam.

A privit-o cu gura căscată — la fel și noi.

— Copii, a ordonat mama, plecați de aici.

Conrad a deschis gura să protesteze, dar s-a gândit mai bine, mai ales când a văzut expresia de pe chipul mamei și pe taică-său așezându-se. Eu, una, abia

aşteptam să o tai, cu viteză maximă. Ne-am îngrămădit afară din bucătărie şi ne-am aşezat sus, în capătul scărilor, chinuindu-ne să auzim.

Nu a trebuit să aşteptăm prea mult.

— Ce dracu', Laurel, a început domnul Fisher. Chiar credeai că o să-mi poţi impune cu forţa să mă răzgândesc?

— Scuză-mă, dar du-te dracului!

Eu mi-am astupat gura cu palma, lui Conrad îi străluceau ochii şi clătina din cap admirativ. Jeremiah totuşi era pe punctul de a plânge. Am întins braţul, l-am luat de mână şi i-am strâns-o uşor. A încercat să şi-o retragă, dar eu i-am strâns-o şi mai tare.

— Casa asta era totul pentru Beck. Nu poţi să treci peste propria ta durere, ca să vezi ce înseamnă ea pentru băieţi? Au nevoie de casa asta. Au nevoie de ea. Nu vreau să cred, Adam, că eşti atât de crud.

Domnul Fisher nu i-a răspuns.

— Casa asta e a ei. Nu-i a ta. Adam, nu mă sili să te opresc eu. Pentru că am s-o fac. O să fac tot ce-mi stă în putere ca să păstrez casa asta pentru băieţii lui Beck.

— Ce-o să faci, Laure? a întrebat-o, pe un ton care părea foarte obosit.

— Voi face tot ce e nevoie.

— E prezentă pretutindeni aici. E peste tot.

Vocea domnului Fisher sunase înfundat. Poate că plângea. Mi-a fost milă de el. Cred că şi mamei îi era, pentru că a folosit un ton mai blând când a spus:

— Ştiu, Adam. Dar cu toate astea… ai fost un soţ de toată jena. Susannah te-a iubit însă. Te-a primit înapoi. Am încercat să o conving să n-o facă, Dumnezeu ştie că am făcut-o. Dar n-a vrut să mă asculte, pentru că, atunci când se fixa pe cineva, nu mai conta. Şi ea s-a fixat pe tine, Adam. Dovedeşte-te demn de asta. Arată-mi că am greşit.

Domnul Fisher a zis ceva ce n-am auzit prea bine. Apoi mama a spus:

— Fă acest ultim lucru pentru ea. Bine?

M-am uitat la Conrad şi el a zis în şoaptă, fără să se adreseze cuiva anume:

— Laurel e uluitoare.

Nu auzisem niciodată pe cineva care să o descrie astfel pe mama, mai ales nu pe Conrad. Eu nu mă gândisem niciodată că era „uluitoare“. Dar în clipa aceea aşa era. Chiar aşa era.

— Da, este, am zis. La fel ca Susannah.

Conrad s-a uitat o clipă la mine, apoi s-a ridicat şi s-a dus în camera lui, fără să mai aştepte să audă ce răspunde domnul Fisher. Nu mai avea nevoie. Mama câştigase. Reuşise.

Puţin mai târziu, când ni s-a părut sigur, Jeremiah şi cu mine am coborât din nou. Mama şi domnul Fisher beau cafea, cum fac adulţii. El avea pleoapele roşii, dar ochii mamei erau limpezi, ochi de învingător. Când ne-a văzut, domnul Fisher a întrebat:

— Unde e Conrad?

De câte ori nu-l auzisem pe domnul Fisher spunând „Unde e Conrad?“. De sute de ori. De milioane de ori.

— E sus, i-a răspuns Jeremiah.

— Du-te să-l aduci, Jere, te rog.

Jeremiah a ezitat, apoi s-a uitat la mama, care a confirmat din cap. A urcat scările în salturi şi câteva minute mai târziu revenea împreună cu Conrad. Expresia acestuia era reţinută, precaută.

— Vă propun o înţelegere, a zis domnul Fisher.

Vorbea acum vechiul domn Fisher, mediatorul politic, negociatorul. Îi plăcea

să facă înţelegeri. Obişnuia să ne facă oferte nouă, copiilor. Gen, ne ducea la pista de carting dacă măturam nisipul din garaj. Sau îi lua pe băieţi la pescuit, cu condiţia să cureţe toate cutiile cu accesorii de pescuit.

— Ce vrei? l-a întrebat Conrad sceptic. Banii din contul meu de economii?

Domnul Fisher şi-a încleştat maxilarul.

— Nu. Vreau ca mâine să te întorci la şcoală. Vreau să-ţi termini examenele. Dacă faci asta, casa e a ta. A ta şi a lui Jeremiah.

— Da! a exclamat Jeremiah tare.

S-a întins şi l-a învăluit pe domnul Fisher într-o îmbrăţişare bărbătească, iar acesta l-a bătut pe spate.

— Care e şmecheria? a vrut să ştie Conrad.

— Nicio şmecherie. Dar trebuie să iei cel puţin opt. Fără note de şapte sau restanţe.

Domnul Fisher se mândrise întotdeauna că ştia să se târguiască.

— Ne-am înţeles?

Conrad ezita. Am ştiut imediat ce nu era în ordine. Nu voia să îi datoreze nimic tatălui său. Chiar dacă asta era ce îşi dorea, chiar dacă acesta era motivul pentru care venise aici. Nu voia să primească nimic de la tatăl lui.

— Nu am învăţat, a spus. S-ar putea să nu trec.

Îl punea la încercare pe domnul Fisher. Lui Conrad nu i se întâmplase niciodată să „nu treacă“. Nu luase niciodată o notă mai mică de opt şi chiar şi acestea erau rare.

— Atunci, nu facem târgul. Astea sunt condiţiile.

Jeremiah a intervenit rapid:

— Con, spune da, omule. Te ajutăm noi să înveţi. Nu-i aşa, Belly?

Conrad s-a uitat la mine, iar eu m-am uitat la mama, care a încuviinţat din cap.

— Poţi să rămâi, dar mâine trebuie să fii acasă.

— Acceptă înțelegerea, i-am zis lui Conrad.

— Bine, a zis și el, în sfârșit.

— Atunci bate palma, ca un bărbat, a mai spus domnul Fisher, întinzându-i mâna.

Mai mult silit, Conrad a întins mâna și au dat noroc. Mama mi-a surprins privirea și a mimat din buze: Bate palma ca un bărbat și am înțeles că se gândea ce sexist era domnul Fisher. Dar nu mai conta. Câștigaserăm.

— Mulţumesc, tată, a spus Jeremiah. Îți mulţumesc sincer.

Și-a îmbrățișat din nou tatăl și domnul Fisher l-a strâns și el la piept.

— Trebuie să mă întorc în oraș, a zis.

Apoi, cu un semn din cap spre mine:

— Belly, mulţumesc pentru că îl ajuți pe Conrad.

— Cu plăcere.

Nu știam de ce i-am spus „cu plăcere“, pentru că eu nu făcusem nimic, de fapt. Într-o jumătate de oră, mama îl ajutase pe Conrad mai mult decât o făcusem eu de când îl știam, aproape.

După plecarea domnului Fisher, mama s-a ridicat de la masă și a început să clătească vasele. Am ajutat-o și eu și apoi le-am pus în maşina de spălat. Mi-am sprijinit fruntea pe umărul ei o clipă.

— Mulţumesc, am zis.

— Cu plăcere.

— Mamă, chiar eşti dată dracului.

— Nu înjura, m-a prevenit şi colţurile gurii s-au arcuit în sus.

— Tu vorbeşti?

Am spălat apoi vasele în tăcere. Mama avea pe faţă expresia aceea tristă. Ştiam că se gândeşte la Susannah. Şi mi-aş fi dorit să existe ceva ce aş fi putut să spun ca să i-o alung, dar uneori nu există cuvinte.

*

Am condus-o toţi trei la maşină.

— Băieţi, o aduceţi mâine acasă? a întrebat, în timp ce îşi arunca geanta pe scaunul din dreapta.

— Absolut, a răspuns Jeremiah.

— Laurel, a zis atunci Conrad, ezitant, o să te întorci aici, nu?

Surprinsă, mama s-a răsucit spre el. Era emoţionată.

— Vrei tu o bătrânică aşa ca mine în preajmă? Sigur, o să revin de câte ori o să mă primeşti.

— Când?

Avea un aer aşa de tânăr, de vulnerabil, că mi s-a frânt inima puţin. Cred că şi mama simţea la fel, pentru că a întins mâna şi l-a mângâiat pe obraz. Mama

nu era genul de persoană care să te mângâie pe obraz. Susannah, în schimb, da.

— Până să se termine vara, o să mă întorc și chiar o să închid casa.

Apoi mama s-a urcat în mașină. Ne-a făcut semn cu mâna în timp ce dădea în marșarier pe alee, cu ochelarii la ochi, cu geamul lăsat.

— Pe curând, ne-a strigat.

Jeremiah a făcut cu mâna și Conrad i-a răspuns:

— Pe curând.

Mama îmi spusese odată că atunci când Conrad era foarte mic îi spunea „Laura lui“. „Unde e Laura mea?“ obișnuia să spună, umblând peste tot să o caute. Mama zicea că o urmărea pretutindeni; chiar și la baie se ținea după ea. Îi spunea că e iubita lui și îi aducea crabi de nisip și scoici din mare și i le punea la picioare. Când îmi povestise despre asta mă gândisem: Ce n-aș da să mă numească Conrad Fisher iubita lui și să îmi aducă scoici.

— Sunt sigură că nu-și mai amintește, spusese mama zâmbind stins.

— De ce nu-l întrebi dacă își mai aduce aminte?

Îmi plăcea să ascult istorii despre Conrad când era mic. Îmi plăcea să îl tachinez, pentru că ocazia de a-l necăji pe Conrad era ceva așa de rar.

— Nu, asta l-ar stânjeni, îmi explicase mama.

Iar eu spusesem:

— Și ce? Nu ăsta e scopul?

— Conrad e sensibil, continuase mama. Este foarte mândru. Să-i lăsăm mândria intactă.

Înțelesesem din felul cum a spus-o că mama îl citise bine. Îl înțelegea într-un fel care mie îmi era străin. Pentru asta eram geloasă, pe amândoi.

— Și eu cum eram? o întrebasem.

— Tu? Tu erai copiluța mea.

— Dar cum eram? insistasem.

— Alergai după băieți. Era așa de drăgălaș, cum te țineai după ei și încercai să îi impresionezi, spusese mama, râzând. Și ei te puneau să dansezi și să faci giumbușlucuri.

— Ca un cățeluș?

Gândul mă făcuse să mă încrunt.

— Ei, nu te deranja, spusese mama, alungându-mi supărarea cu o fluturare de mână. Îți plăcea doar să fii băgată în seamă.

Capitolul treizeci și șapte

Jeremiah

În ziua când a venit Laurel, casa era un dezastru şi eu îmi călcam cămaşa albă, îmbrăcat doar în boxeri. Întârziasem deja la banchetul de absolvire şi eram prost dispus. Mama abia dacă scosese două vorbe toată ziua şi nici măcar bunica nu reuşise să o facă să vorbească.

Eu ar fi trebuit să o iau pe Mara de acasă şi ei nu îi plăcea deloc când întârziam. Devenea nervoasă şi stătea bosumflată cam tot atât timp cât o făcusem eu să mă aştepte.

Pusesem fierul jos doar o clipă, ca să întorc pe partea cealaltă cămaşa, şi mă arsesem pe braţ.

— Rahat! am exclamat.

Mă ustura ca dracu’.

Exact atunci apăruse Laurel. A intrat pe uşa din faţă şi m-a văzut stând în living, în boxeri, ţinându-mă de braţ.

— Pune-l sub apă rece, îmi spusese.

M-am dus repede în bucătărie şi mi-am băgat braţul sub robinet câteva minute, iar când am revenit ea terminase de călcat cămaşa şi se apucase de pantaloni.

— Îi porţi cu dungă în faţă?

— Ăăă, da. Ce faci aici, Laurel? E marţi.

De obicei Laurel venea în weekenduri şi stătea în camera pentru musafiri.

— Am venit să văd cum mai stau treburile, spusese, plimbând fierul pe partea din faţă a pantalonilor mei. Eram liberă azi după-amiază.

— Mama a adormit deja, i-am spus. Cu medicamentul ăsta nou pe care îl ia, doarme tot timpul.

— Asta e bine, spusese Laurel. Şi tu? De ce te pui aşa la ţol festiv?

M-am aşezat pe canapea şi mi-am pus şosetele.

— Am banchetul de a douăsprezecea astă-seară, i-am zis.

Laurel mi-a întins cămaşa şi pantalonii.

— La ce oră începe?

M-am uitat la pendula din hol.

— Acum zece minute, am spus, trăgându-mi pantalonii pe mine.

— Atunci dă-i drumul.

— Mersi că mi-ai călcat hainele.

Tocmai îmi luam cheile când am auzit-o pe mama strigându-mă din dormitor. M-am întors spre uşa ei, dar Laurel mi-a zis:

— Jere, tu du-te la banchet. Am eu grijă.

Am ezitat.

— Eşti sigură?

— Sută-n mie. Şterge-o!

Tot drumul până la casa Marei am călcat accelerația. Ea a ieșit imediat ce am tras mașina pe alee. Purta rochia aceea roșie care îmi plăcea. Arăta drăguț și mă pregăteam să îi spun asta, dar Mara nu a zis decât:

— Ai întârziat.

Mi-am ținut gura. Nu mi-a vorbit tot restul serii, nici măcar când am câștigat concursul pentru cel mai drăguț cuplu. Nu a avut chef să meargă la petrecerea lui Patan, de după bal, și nici eu. Tot timpul nu mă gândisem decât la mama și mă simțisem vinovat că lipseam așa de mult timp. Când am ajuns la Mara acasă, ea nu a coborât imediat, semn că voia să vorbim. Am oprit motorul.

— Deci cum e? Tot mai ești supărată pe mine că am întârziat, Mar?

Părea că suferă.

— Vreau doar să știu dacă mai rămânem împreună. Numai să-mi spui ce vrei să faci și așa o să facem.

— Sincer, nu prea pot să mă gândesc la chestii de genul ăsta în clipa de față.

— Știu. Îmi pare rău.

— Dar, dacă aș fi în situația de a spune ce cred, dacă o să mai fim sau nu împreună la toamnă, când începem școala, la distanță unul de altul…

Am ezitat, apoi am spus-o pur și simplu:

— Probabil aș spune că nu.

Mara a început să plângă și eu m-am simțit ca un mare rahat. Trebuia să o fi mințit.

— Așa mă gândisem și eu, a spus.

Apoi m-a sărutat pe obraz, a coborât din mașină și a luat-o la fugă spre casă.

Aşa ne-am despărţit. Dacă e să fiu absolut cinstit, trebuie să recunosc: m-am simţit uşurat că nu mai trebuia să mă gândesc la Mara. Singura persoană pentru care era loc în mintea mea era mama.

Când am ajuns acasă, mama şi Laurel erau încă treze, jucau cărţi şi ascultau muzică. Pentru prima dată după zile întregi am auzit-o pe mama râzând.

Laurel nu a plecat a doua zi. A rămas toată săptămâna. Pe atunci nu mi-am pus întrebări despre serviciul ei sau despre toate celelalte lucruri care se întâmplau la ea acasă. Eram doar recunoscător că există un adult în preajmă.

Capitolul treizeci și opt

Ne-am întors toți trei în casă. Soarele mă ardea în spate și m-am gândit ce frumos ar fi fost să stau o vreme întinsă pe plajă, să dorm până trece după-amiaza și să mă trezesc bronzată. Nu era însă timp de asta, când până a doua zi trebuia să îl pregătim pe Conrad pentru examenele parțiale.

Când am ajuns în casă, Conrad s-a prăbușit pe canapea și Jeremiah s-a întins pe jos, cu brațele și picioarele rășchirate.

— Sunt frânt, a gemut.

Ce făcuse mama pentru noi, pentru mine, era un dar. Acum era rândul meu să îi ofer unul la schimb.

— Scularea, am zis.

Niciunul nu s-a mișcat. Conrad avea ochii închiși. Așa că am aruncat cu o pernă în el, iar lui Jeremiah i-am apăsat un picior în burtă.

— Trebuie să începem să învățăm, puturoșilor. Hai, sus!

— Sunt prea obosit ca să învăț, a zis Conrad. Întâi trebuie să trag un somn.

— Și eu, a spus și Jeremiah.

Cu brațele încrucișate, le-am aruncat o privire furioasă și am zis:

— Și eu sunt obosită, să știți. Dar ia uitați-vă la ceas; e aproape ora unu. Va trebui să lucrăm toată noaptea și să plecăm mâine-dimineață foarte devreme.

— Eu funcționez cel mai bine sub presiune, a replicat Conrad, ridicând din umeri.

— Dar…

— Belly, pe bune. Nu pot să învăţ aşa. Lasă-mă să dorm o oră.

Jeremiah aproape că adormise deja. Am oftat. Nu mă puteam lupta cu amândoi.

— Bine. O oră. Dar asta e tot.

Am mers apăsat până în bucătărie şi mi-am turnat o Cola. Eram şi eu tentată să trag un pui de somn, dar ar fi fost un prost exemplu.

Cât au dormit ei, am pus pe roate planul. Am scos cărţile lui Conrad din maşină, i-am adus laptopul de sus şi am aranjat bucătăria ca o sală de studiu. Am băgat lămpi în priză, am stivuit cărţile şi bibliorafturile pe materii, am scos hârtie şi pixuri. La sfârşit am făcut o carafă plină cu cafea şi am ştiut că e bună, chiar dacă eu nu beau cafea, pentru că în fiecare dimineaţă pregătesc o cană pentru mama. Pe urmă am scos maşina lui Jeremiah şi m-am dus la McDonald’s să iau cheeseburgeri. Amândoi erau nebuni după cheeseburgerii de la McDonald’s. Obişnuiau să facă întreceri de mâncat cheeseburgeri, pe care îi stivuiau ca pe clătite. Uneori mă lăsau şi pe mine să mă joc. O dată am şi câştigat. Mâncasem nouă cheeseburgeri.

I-am mai lăsat să doarmă încă o jumătate de oră — dar numai pentru că atât mi-a luat ca să aranjez totul. Apoi am umplut sticla de stropit a lui Susannah, cea pe care o folosea să îşi ude plantele mai delicate. Primul l-am stropit pe Conrad, drept pe ochi.

— Hei, a zis şi s-a trezit imediat.

Şi-a şters faţa cu poala tricoului şi atunci l-am mai stropit o dată, doar aşa, de sanchi.

— Bună dimineaţa, soare, i-am îngânat.

Apoi m-am dus şi la Jeremiah şi l-am stropit şi pe el. Dar nu s-a trezit. Întotdeauna era imposibil de trezit. Putea să doarmă şi într-un tsunami. L-am stropit şi l-am tot stropit şi, cum nu a făcut decât să se întoarcă pe o parte, am

deșurubat capacul sticlei și i-am turnat apa drept pe spate.

S-a trezit în sfârșit și și-a întins brațele, fără să se ridice de pe jos. Mi-a zâmbit leneș, ca și cum era obișnuit să fie trezit astfel.

— Neața, a zis.

Poate că era greu să îl trezești pe Jeremiah, dar, când în sfârșit se trezea, nu era niciodată morocănos.

— Nu e dimineață. E aproape ora trei după-amiază. V-am mai lăsat să dormiți o jumătate de oră în plus, așa că ar trebui să fiți recunoscători, am răbufnit eu.

— Eu sunt, a răspuns Jeremiah, întinzându-mi brațul, să-l trag de jos.

I-am dat mâna, mai mult de nevoie, și l-am ajutat să se ridice.

— Haide, i-am zis.

Au venit după mine în bucătărie.

— Ce mama dra… a exclamat Conrad, uitându-se împrejur în cameră, la toate lucrurile lui.

Jeremiah a bătut din palme, apoi a ridicat mâna să batem palma și i-am răspuns.

— Ești formidabilă, a spus.

Pe urmă a amușinat și a zărit punga albă și unsuroasă de la McDonald’s. S-a luminat la față.

— Aha! Cheeseburgeri de la Mickey D! Aș recunoaște mirosul ăsta oriunde.

I-am plesnit una peste mână să i-o dau la o parte.

— Mâna jos, deocamdată. Avem un sistem de recompense stabilit aici. Conrad învață și pe urmă primește de mâncare.

— Şi eu? a întrebat Jeremiah, încruntându-se.

— Conrad învaţă şi tu primeşti de mâncare.

— Sistem de recompense, zici? a intervenit Conrad, ridicând din sprâncene la mine. Şi eu ce mai primesc?

M-am îmbujorat.

— Doar cheeseburgeri.

Ochii i-au sclipit în timp ce mă cântărea, ca şi cum ar fi încercat să decidă dacă vrea sau nu să cumpere un sacou. Îmi simţeam obrajii înfierbântându-se în timp ce el se uita la mine. Într-un târziu a zis:

— Oricât de mult îmi place cum sună ideea unui sistem de recompense, o să zic pas.

— Ce tot spui acolo? l-a întrebat Jeremiah.

Conrad a strâns din umeri.

— Învăţ mai bine de unul singur. Mă descurc. Voi puteţi să plecaţi.

Jeremiah a clătinat din cap, scârbit.

— Fix ca întotdeauna. Nu suporţi să-i ceri cuiva ajutorul. Păi, nasol de tine, pentru că noi nu plecăm.

— Ce ştiţi voi despre psiho de anul întâi? a zis Conrad, punându-şi braţele cruciş peste piept.

— O să ne prindem noi, a sărit Jeremiah şi mi-a făcut cu ochiul. Bells, nu putem să mâncăm întâi? Am nevoie de lipide.

Mă simţeam ca şi când aş fi câştigat un premiu. Parcă eram invincibilă. Am băgat mâna în pungă şi am zis:

— Câte unul de fiecare. Atât.

Conrad s-a întors cu spatele, să cotrobăie prin dulap după sosul Tabasco şi Jeremiah a ridicat iar mâna să batem palma. L-am plesnit fără zgomot şi ne-am zâmbit. Jeremiah şi cu mine făceam o echipă reuşită, aşa fuseserăm întotdeauna.

Ne-am mâncat cheeseburgerul în tăcere. Imediat ce am terminat, am zis:

— Conrad, cum vrei să facem?

— Având în vedere că eu nu vreau să fac deloc, te las pe tine să decizi.

Îi rămăsese muştar pe buza de jos.

— Foarte bine, atunci, am spus, pentru că eram pregătită pentru asta. Tu citeşti. Eu o să mă ocup de fişele pentru psiho. Jeremiah o să sublinieze cu markerul.

— Nu ştie să sublinieze, l-a ridiculizat Conrad.

— Alo! a făcut Jeremiah.

Apoi s-a întors spre mine şi a recunoscut:

— Are dreptate. Nu mă pricep deloc să subliniez. Ajung să subliniez toată pagina. Bell, fac eu fişele şi ocupă-te tu de subliniat.

Am desfăcut un pachet de cartoane pentru indexul telefonic şi i le-am întins lui Jeremiah. Incredibil aproape, dar Conrad s-a supus. Şi-a scos din teancul de cărţi manualul de psiho şi a început să citească.

Citind aşezat la masă, cu fruntea încreţită, părea Conrad cel de dinainte. Cel căruia îi păsa de lucruri ca examenele, care îşi călca întotdeauna cămăşile şi care nu întârzia niciodată. Ironia e că Jeremiah nu fusese niciodată prea silitor. Ura să înveţe, ura notele. Conrad era cel căruia îi plăcea să înveţe şi aşa a fost mereu. De la bun început, el avusese trusă de chimie, născocise experimente, pe care noi, asistenţii savantului, le executam. Mi-am amintit de momentul când a descoperit cuvântul „absurd“ şi a început să îl folosească încontinuu. „E absurd“, obişnuia să spună. Sau „bătut în cap“, insulta lui preferată — şi pe aia o folosea des. În vara când a împlinit zece ani încercase

să parcurgă Enciclopedia Britanică. Când am revenit la Cousins, după un an, ajunsese la litera Q.

Brusc mi-am dat seama. Îmi fusese dor de el… în tot acest timp. Când ajungeam să răzbat mai adânc, era acolo. Mereu fusese acolo. Chiar şi dacă stătea la doar câţiva centimetri distanţă, îmi era mai dor de el ca niciodată.

L-am privit pe sub gene şi am zis: Vino înapoi. Fii tu acela pe care îl iubesc şi mi-l amintesc.

Capitolul treizeci și nouă

Terminaserăm cu psihologia și Conrad lucra la eseul pentru examenul la engleză, cu căștile pe urechi. Atunci mi-a sunat telefonul. Era Taylor. Nu eram sigură dacă mă sună ca să își ceară scuze sau să îmi ceară să îi aduc imediat înapoi lucrurile. Poate o combinație din amândouă. Mi l-am închis.

Cu toată agitația domestică, nu apucasem să mă gândesc nici măcar o singură dată la cearta noastră. Mă întorsesem iar la casa de vacanță numai de câteva zile și, ca întotdeauna, deja uitasem de Taylor și de tot restul lucrurilor care se petreceau acasă. Ce conta pentru mine se afla aici. Așa fusese mereu.

Ceea ce îmi spusese Taylor mă durea totuși. Poate că era adevărat. Dar nu eram sigură dacă puteam să o iert că o spusese.

Începuse să se întunece când Jeremiah s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

— Știi, dacă vrei, poți să pleci în seara asta. Poți să iei mașina mea. O recuperez eu mâine, după ce Conrad termină cu examenele. Am putea să ieșim undeva împreună sau ceva de genul ăsta.

— A, nu plec încă. Vreau să plec mâine, cu voi.

— Ești sigură?

— Evident că sunt sigură. Nu vrei să vin cu voi?

Mă simțeam oarecum rănită din pricina felului în care se purta. De parcă ei mă deranjau, ca și cum nu eram o familie.

— Ba sigur că vreau.

A făcut o pauză și am avut impresia că ar fi vrut să mai spună ceva.

L-am împuns cu markerul.

— Ți-e teamă că o să ai probleme cu Mara?

Îl tachinam, dar numai pe jumătate. Încă nu îmi venea să cred că nu-mi spusese despre faptul că avea o iubită. Nu eram prea sigură care era motivul pentru care asta conta, dar așa era. Se presupunea că suntem apropiați. Sau că fuseserăm odată. Ar fi trebuit să știu dacă are sau nu o iubită. Și, în plus, de când erau despărțiți? Ea nu venise la înmormântare sau așa cred, cel puțin. E drept că Jeremiah nu făcuse turul tuturor celor aflați acolo, ca să o prezinte lumii. Ce fel de iubită e aia care nu participă la înmormântarea mamei iubitului ei? Venise până și fosta iubită a lui Conrad.

— Ți-am zis doar, a răspuns Jeremiah.

S-a uitat la Conrad și a coborât vocea.

— Mara și cu mine ne-am despărțit.

N-am zis nimic și Jeremiah a continuat:

— Haide, Belly. Nu te supăra.

— Nu pot să cred că nu mi-ai zis de ea, i-am spus și am subliniat un paragraf întreg, fără să mă uit la el. Nu pot să cred că ai ținut secret.

— Nu era nimic de spus, pe cuvânt.

— Ha! am exclamat, dar mă simțeam mai bine.

Am aruncat pe furiș o privire spre Jeremiah și s-a uitat și el la mine. I se citea neliniștea în ochi.

— OK?

— Bine. Mie nu-mi pasă, oricum. Doar că mi-am închipuit că mi-ai fi spus asta.

S-a lăsat relaxat înapoi pe spate.

— N-am fost chiar așa de pe bune, crede-mă. O fată, acolo. N-a fost așa cum erau Conrad și…

Am tresărit și Jeremiah s-a oprit, stânjenit.

Nu a fost așa cum erau Conrad și Aubrey. Conrad o iubise. Fusese nebun după ea, odată. Cu mine nu a fost niciodată astfel. Niciodată. Dar eu îl iubisem. Iubirea mea pentru el durase mai mult și fusese mai adevărată decât tot ce simțisem vreodată pentru cineva în toată viața mea și probabil că niciodată nu voi mai iubi așa pe nimeni. Ceea ce, ca să fiu sinceră, era o ușurare.

Capitolul patruzeci

6 iulie

A doua zi dimineaţă, când m-am trezit, primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă duc la fereastra din camera mea. Cine ştie de câte ori mai aveam ocazia să văd priveliştea? Ne maturizam cu toţii. Curând urma să merg la facultate. Un lucru bun, liniştitor, era să ştiu că va fi tot acolo. Casa nu pleca de acolo.

Când te uitai pe geam era imposibil să îţi dai seama unde se termina cerul şi unde începea oceanul. Uitasem cât de ceţoase puteau să fie dimineţile aici. Am rămas în dreptul ferestrei, încercând să îmi umplu mintea, încercând să îmi întipăresc amintirea.

Apoi am alergat la camerele lui Conrad şi Jeremiah, bătând cu pumnii în uşi:

— Scularea! am strigat, traversând holul. Haideţi să dăm drumul distracţiei!

Am coborât în bucătărie să-mi iau un pahar de juice. Conrad stătea la masă, acolo unde era şi când mă dusesem eu la culcare, pe la ora patru dimineaţă.

Am dat să mă retrag din bucătărie cu spatele, dar a ridicat privirea.

— Frumoasă pijama.

Am roşit. Eram îmbrăcată tot cu pijamaua aia tâmpită a lui Taylor.

— În douăzeci de minute plecăm, am zis încruntată, aşa că să vă pregătiţi.

Urcam deja scările, când l-am auzit spunând:

— Sunt gata deja.

Dacă el spunea că e pregătit, însemna că e pregătit. O să treacă examenele. Probabil că o să le ia cu zece. Conrad nu rata nimic din ce își punea în minte să facă.

O oră mai târziu eram aproape gata de plecare. Tocmai încuiam ușa glisantă spre verandă, când l-am auzit pe Conrad zicând:

— S-o facem?

— Să facem ce? am întrebat și m-am întors spre ei.

Jeremiah a apărut de nicăieri.

— Daaa! De dragul vremurilor trecute, a spus și el.

Hopa!

— Nici vorbă, le-am zis. Nici nu încape discuție.

Până să mă dezmeticesc, Jeremiah m-a apucat de picioare și Conrad de brațe și amândoi m-au legănat înainte și înapoi. Jeremiah a strigat „Belly Pleosc!“ și m-au aruncat în aer. În timp ce aterizam în piscină, mă gândeam: Ei, poftim, în sfârșit s-au unit să facă împreună ceva.

Când am ieșit la suprafață le-am strigat:

— Nesimțiți!

Asta i-a făcut doar să râdă și mai tare.

A trebuit să mă duc înapoi în casă și să îmi schimb hainele leoarcă. Hainele pe care le purtasem în prima zi. Mi-am pus rochia de vară a lui Taylor și sandalele ei cu platformă. Mi-am răsucit părul într-un prosop, dar îmi era greu să fiu furioasă. Chiar am zâmbit puțin. Era posibil să fi fost ultimul Belly Pleosc din viața mea și Steven nu fusese aici să ia parte.

A fost ideea lui Jeremiah să luăm o singură maşină, aşa încât Conrad să poată învăţa tot drumul. El nici nu încercase măcar să urce pe locul din faţă, s-a dus direct în spate şi a început să-şi răsfoiască fişele.

Aşa cum era de aşteptat, când ne-am îndepărtat de casă am plâns. Eram bucuroasă că stăteam în faţă şi purtam ochelarii de soare, ca să nu mă ia băieţii peste picior. Iubeam însă casa aceea şi uram că trebuia să mă despart de ea. Pentru că era mai mult decât o casă. Era fiecare vară, fiecare plimbare cu barca, fiecare apus. Era Susannah.

Am mers aproape în tăcere o bucată de drum, iar pe urmă la radio a apărut Britney Spears şi am dat volumul tare. Conrad o urăşte pe Britney Spears, e de la sine înţeles, dar mie nu-mi păsa. Am început să cânt cu ea şi Jeremiah s-a luat după mine.

— Oh baby baby, I shouldn't have let you go[13], cântam şi îmi legănam umerii spre bord.

— Show me how you want it to be[14], mi-a răspuns ridicând din umeri Jeremiah.

Când s-a schimbat melodia, a urmat Justin Timberlake. Era aşa de dezinvolt şi de degajat cu sine şi cu cine îl acompania. Mă făcea să vreau să fiu şi eu la fel.

Mi-a cântat Şi să-mi spui cum au pus aşa o feţişoară drăgălaşă pe un trup aşa de mic şi drăgălaş. Mi-am dus mâna la inimă şi m-am prefăcut că leşin de dragul lui, ca o fană. Repede repede lent, oricum vrei să fie, fato. Am cântat cu el refrenul. Asta nu-i chip să fie dragoste de-o vară…

De pe bancheta din spate, Conrad gemea:

— Frate, nu vreţi să daţi muzica mai încet, vă rog? Încerc şi eu să învăţ, dacă vă amintiţi.

— Vai, scuze. Te deranjează? am întrebat, răsucindu-mă spre el.

A mijit ochii la mine. Jeremiah a oprit muzica, fără să spună o vorbă. Am mai mers cam o oră, apoi a întrebat:

— Aveți nevoie să mergeți la baie sau ceva? O să opresc la următoarea benzinărie.

— N-am nevoie, am zis, scuturând din cap, dar mi-e sete.

Am oprit în parcarea benzinăriei și, cât Jeremiah a făcut plinul și Conrad a tras un somn, eu am dat fuga la magazinul stației. Am luat pentru Jeremiah și pentru mine câte un Slurpee, jumătate cola, jumătate cireșe, combinația la care ajunsesem după ani de încercări.

Întoarsă la mașină, am urcat și i-am întins băutura lui Jeremiah. Fața i s-a luminat toată.

— Vai, mersi, Bells. Cu ce arome mi-ai luat?

— Bea și o să vezi.

A sorbit lung și a dat din cap, apreciativ.

— Jumate cola, jumate cireșe, specialitatea ta. Bun.

— Auzi, am început să zic, îți aduci aminte când…

— Da. Tata nici acum nu lasă pe nimeni să pună mâna pe blenderul lui.

Mi-am pus picioarele pe bordul mașinii și m-am lăsat pe spate, sorbind din Slurpee. Mi-am zis: Fericirea înseamnă un Slurpee și un pai roz-ciclamen.

— A mea unde e? a întrebat Conrad iritat, din spate.

— Credeam că încă dormi. Și Slurpee trebuie să-l bei imediat, altfel se topește, așa că… nu mi s-a părut că avea rost să-ți iau.

M-a privit furios.

— Păi, atunci dă-mi măcar o gură de la tine.

— Da’ tu urăşti Slurpee.

Era adevărat. Lui Conrad nu îi plăceau băuturile dulci, niciodată nu-i plăcuseră.

— Nu-mi pasă. Mi-e sete.

I-am întins paharul meu şi m-am întors la el să îl văd cum bea. Mă aşteptam să se strâmbe sau ceva, dar el a luat o gură şi mi l-a dat înapoi.

— Credeam că specialitatea ta e cacaua, a zis.

M-am uitat la el. Chiar spusese asta? Chiar îşi amintea? Din felul cum m-a privit şi el, săltând dintr-o sprânceană, am înţeles că da. Şi de astă dată a fost rândul meu să îmi feresc privirea. Pentru că mi-am adus aminte. Mi-am amintit totul.

Hei, baby baby, n-ar fi trebuit să te las să pleci (eng.).

Arată-mi cum vrei să fie (eng.).

Capitolul patruzeci și unu

După ce Conrad a plecat să susțină examenul, eu și Jeremiah ne-am cumpărat sandviciuri cu avocado și curcan și pâine integrală și le-am mâncat pe pajiște. Eu l-am terminat prima pe al meu; îmi fusese foarte foame.

Când a terminat și Jeremiah, a mototolit ambalajul în mână și l-a aruncat la coșul de gunoi. S-a așezat înapoi pe iarbă, lângă mine și m-a întrebat, din senin:

— De ce n-ai venit să mă vezi după ce a murit mama?

— Am v-v-venit, m-am bâlbâit eu. Am venit la înmormântare.

— Nu asta am vrut să spun, a replicat el, privindu-mă fix, fără să clipească.

— N-am… Nu m-am gândit că m-ai vrea lângă tine, deocamdată.

— Nu, motivul a fost că n-ai vrut tu să fii acolo. Eu te-am vrut.

Avea dreptate. Eu nu voisem să fiu acolo. Nu am vrut nici măcar să mă apropii de casa ei. Mă durea inima când mă gândeam la ea; era prea mult. Dar gândul că Jeremiah se așteptase ca eu să merg să-l văd, că avusese nevoie de cineva cu care să vorbească, mă îndurera peste măsură.

— Ai dreptate, i-am zis. Trebuia să fi venit.

Jeremiah le fusese alături lui Conrad, lui Susannah. Îmi fusese alături mie. Și lui? Lui cine îi stătuse alături? Nimeni. Voiam să știe că acum eu îi eram aproape.

— E greu, știi? a zis, ridicând ochii la cer. Pentru că eu vreau să vorbesc despre ea. Conrad nu vrea însă și cu tata nu pot să vorbesc și nici tu nu erai

lângă mine. Noi o iubim toți și nimeni nu poate să vorbească despre ea.

— Ce vrei să spui?

Și-a lăsat capul pe spate, gânditor.

— Că mi-e dor de ea. Mi-e foarte dor de ea. Nu a plecat decât de două luni, dar mie mi se pare mai mult. Și mi se pare că abia s-a întâmplat, ca ieri, gen.

Am dat din cap. Era exact ce simțeam și eu.

— Crezi că ar fi bucuroasă?

Voia să spună, bucuroasă pentru Conrad, pentru cum l-am ajutat noi.

— Da.

— Și eu cred.

Apoi, ezitant:

— Și acum?

— Cum adică?

— Adică o să mai vii în vara asta?

— Da, sigur. Când vine mama o să vin și eu.

— Bun, a spus, dând din cap. Pentru că tata nu avea dreptate, să știi. E și casa ta. Și a lui Laure și a lui Steve. Este a noastră, a tuturor.

M-a lovit deodată cea mai ciudată dintre senzații, o dorință, o nevoie să întind mâna și să îi ating obrazul cu dosul mâinii. Ca să știe, ca să simtă exact cât de mult însemnau pentru mine acele vorbe. Pentru că, uneori, cuvintele sunt atât de jalnic de inadecvate. Știam asta, dar trebuia oricum să încerc.

— Mulțumesc, i-am spus. Înseamnă… mult pentru mine.

A ridicat din umeri.

— E doar adevărul.

L-am văzut amândoi cum vine, de la distanţă, cu pasul grăbit. Ne-am ridicat în picioare şi l-am aşteptat.

— Ţie ţi se pare că sunt veşti bune? a zis Jeremiah. Mie mi se pare că sunt veşti bune.

— Şi mie tot la fel.

Conrad a păşit spre noi, cu ochii strălucind.

— I-am spart, a zis, triumfător.

De când murise Susannah era prima dată când îl vedeam zâmbind, zâmbind într-adevăr — vesel, fără griji. El şi Jeremiah au bătut palma aşa de tare, că plesnitura a răsunat în aer. Apoi Conrad mi-a zâmbit şi m-a învârtit aşa de repede că am fost gata să mă împiedic.

— Vezi? Vezi? am spus râzând. Ţi-am zis eu!

Conrad m-a luat pe sus şi m-a pus în cârcă, pe un umăr, de parcă eram un fulg, exact cum făcuse cu două seri în urmă. Am râs, în timp ce el fugea şerpuit, când la dreapta, când la stânga, de parcă era pe terenul de fotbal.

— Lasă-mă jos! am chirăit, trăgându-mă de poala rochiei.

M-a lăsat. M-a pus jos pe pământ, cu grijă.

— Mulţumesc, a zis, ţinându-mă încă de talie. Că ai venit.

Înainte să apuc şi eu să spun ceva, s-a apropiat Jeremiah.

— Con, mai ai unul, a spus.

Avea un ton încordat. Mi-am aranjat rochia.

Conrad s-a uitat la ceas.

— Ai dreptate. Mă duc la departamentul de psihologie. Ăsta o să fie rapid. Ne vedem cam într-o oră.

M-am uitat la el cum pleacă și în minte mi se perindau un milion de întrebări. Eram amețită și nu doar pentru că mă învârtise în aer.

— Mă duc să caut o toaletă, a spus Jeremiah. Ne vedem la mașină.

Și-a scos din buzunar cheile și mi le-a aruncat.

— Vrei să te aștept? l-am întrebat, dar el se depărtase deja.

— Nu, du-te înainte, a spus, fără să se întoarcă spre mine.

În loc să mă duc direct la mașină, m-am oprit la magazinul studențesc. Am cumpărat o apă minerală și un hanorac pe care scria BROWN cu majuscule. Deși nu era frig, mi l-am pus.

Jeremiah și cu mine am stat în mașină și am ascultat muzică. Începea să se întunece. Geamurile erau lăsate și auzeam o pasăre care cânta undeva, afară. Conrad avea să își încheie în curând ultimul examen.

— Frumos hanorac, apropo, a spus Jeremiah.

— Mersi. Întotdeauna mi-am dorit unul de la Brown.

— Îmi aduc aminte, a zis și a dat din cap.

M-am jucat cu lănțișorul, răsucindu-l în jurul degetului mic.

— Mă întreb…

Am lăsat fraza să treneze, așteptând ca Jeremiah să mă îmboldească, să mă întrebe ce anume. Dar nu a făcut-o. Nu m-a întrebat nimic.

Era tăcut.

Am oftat, m-am uitat pe geam şi am întrebat eu:

— Vorbeşte vreodată despre mine? Adică a spus vreodată ceva?

— Să n-o faci, s-a răstit el.

— Ce să nu fac? am zis, întorcându-mă spre el, confuză.

— Să nu mă întrebi asta. Să nu mă întrebi despre el.

Jeremiah vorbea cu o voce aspră, şoptită, pe un ton pe care nu-l folosise niciodată cu mine şi unul pe care nu-mi aminteam să îl fi folosit vreodată cu cineva. Un muşchi îi zvâcnea furios în maxilar.

Am dat înapoi cu teamă şi m-am afundat în scaun. Mă simţeam de parcă îmi dăduse o palmă.

— Ce-ai păţit?

A dat să spună ceva, poate să-şi ceară scuze, poate nu, apoi s-a oprit, s-a aplecat şi m-a tras spre el — ca o forţă gravitaţională. M-a sărutat apăsat şi i-am simţit barba ţepoasă şi aspră pe obrazul meu. Primul meu gând a fost Presupun că nu a avut timp să se bărbierească azi-dimineaţă, apoi l-am sărutat şi eu pe el, cu degetele încârligate în părul lui blond şi moale şi cu ochii închişi. Săruta de parcă se îneca şi eu eram aerul. Era pătimaş şi disperat şi nu semăna cu nimic din ce trăisem până atunci.

Asta voia lumea să spună când zicea că a stat pământul în loc. Aveam senzaţia că lumea din afara maşinii nu mai exista în clipa aceea. Nu eram decât noi.

Când a revenit la locul lui avea pupilele mărite şi privirea neclară. A clipit şi apoi şi-a dres glasul.

— Belly.

Vocea îi era vătuită şi nu a mai spus nimic, doar numele meu.

— Tot mai… am început eu.

— Te mai gândești la mine. Mă dorești. Îți sunt dragă.

Mi-a răspuns îndârjit:

— Da. Da, tot.

Apoi ne-am sărutat iar.

*

Probabil că a scos un sunet, ceva, pentru că amândoi am ridicat ochii în același timp.

Am sărit să ne desfacem din îmbrățișare. Conrad se uita fix la noi. Se oprise lângă mașină, alb la față.

— Nu, nu vă opriți, a zis. Eu sunt cel care vă deranjează.

S-a întors cu o smucitură și s-a îndepărtat. Jeremiah și cu mine ne-am privit cu oroare mută. Cu mâna pe mânerul portierei, am sărit în picioare. Nu m-am uitat înapoi.

Am luat-o la fugă după el și l-am strigat pe nume, dar Conrad nu s-a întors. L-am prins de braț și atunci s-a uitat în sfârșit la mine și era atâta ură în ochii lui, că am tresărit. Deși, la un anumit nivel, nu asta era ce voiam? Să îi frâng inima așa cum îmi făcuse și el mie? Sau poate să îl fac să simtă pentru mine și altceva decât milă ori indiferență. Să îl fac să simtă ceva, orice.

— Deci acum îl placi pe Jeremiah?

Voise să pară sarcastic, nemilos și chiar așa sunase, dar durerea se simțea. Se simțea că răspunsul îl interesa. Asta m-a bucurat. Și m-a întristat.

— Nu știu, am zis. Și, dacă îl plac, îți pasă ție?

M-a privit fix și apoi s-a aplecat și mi-a atins lănțișorul de la gât. Cel pe care mi-l ascunsesem toată ziua pe sub tricou.

— Dacă îl placi pe Jeremiah, de ce îmi porți lănțișorul?

Mi-am umezit buzele.

— L-am găsit când îți strângeam lucrurile din camera de cămin. Nu înseamnă nimic.

— Știi tu ce înseamnă.

— Nu știu, am zis, scuturând din cap.

Bineînțeles că știam. Îmi aminteam când îmi explicase conceptul de infinit. Incomensurabil, în care fiecare clipă se întinde până la cealaltă. Îmi cumpărase colierul. Știa ce semnificație are.

— Atunci dă-mi-l înapoi.

A întins mâna și am văzut că îi tremura.

— Nu.

— Nu e al tău. Eu nu ți l-am dat niciodată. L-ai luat tu pur și simplu.

Atunci am înțeles, în sfârșit. Mi-am dat în sfârșit seama. Nu conta gândul. Ce conta era gestul în sine, să îi fii cuiva alături. Intenția din spate nu era destul. Nu pentru mine. Nu, de acum încolo. Nu era destul să știu că, în adâncul sufletului său, Conrad mă iubea. Trebuie să i-o și spui celuilalt, să articulezi, să îi arăți că îți pasă. Iar el pur și simplu nu o făcea. Nu suficient.

Simțeam că așteaptă să îl contrazic, să protestez, să mă rog. Nu am făcut însă nimic din toate astea. M-am chinuit preț de o eternitate, gen, să deschid închizătoarea lanțului și să mi-l scot de la gât. Deloc de mirare, având în vedere că și mie îmi tremurau mâinile. Am reușit într-un final să scot lanțul și să i-l dau înapoi. O fracțiune de secundă pe chip i s-a citit surpriza, dar apoi,

ca întotdeauna, s-a închis la loc în sine. Poate că îmi imaginasem doar. Că i-ar fi păsat.

Și-a îndesat colierul în buzunar.

— Atunci pleacă.

Pentru că nu mă mișcam, a repetat, tăios:

— Pleacă!

Parcă eram un arbore, cu rădăcinile înfipte acolo. Picioarele îmi încremeniseră.

— Du-te la Jeremiah. El e cel care te vrea. Eu, nu. Niciodată nu te-am vrut.

Atunci am luat-o la fugă, împleticindu-mă.

Capitolul patruzeci și doi

Nu m-am întors imediat la mașină. Nu aveam dinaintea mea decât alegeri imposibile. Cum puteam să mai dau ochii cu Jeremiah după cele ce tocmai se întâmplaseră? După ce ne-am sărutat, după ce alergasem după Conrad? Mintea mi se învârtea într-o mie de direcții diferite. Îmi tot atingeam buzele. Pe urmă mi-am pipăit clavicula, acolo unde fusese colierul. M-am plimbat prin campus, dar după o vreme am luat-o înapoi spre mașină. Ce puteam să fac? Nu puteam să plec pur și simplu, fără să spun nimănui. Și nici nu aveam alt mijloc de a ajunge acasă.

Presupun că și Conrad gândise la fel, pentru că, atunci când am ajuns la mașină, el era deja acolo, așezat pe bancheta din spate, cu geamul deschis. Jeremiah stătea pe capotă.

— Salut, a zis.

— Bună.

Am ezitat, nesigură ce să fac mai departe. Era prima dată când legătura noastră telepatică nu funcționa, pentru că habar nu aveam ce gândește. Fața îi era indescifrabilă.

S-a lăsat să alunece jos de pe mașină.

— Gata să pornim spre casă?

Am dat din cap și Jeremiah mi-a aruncat cheile.

— Tu conduci, a zis.

În maşină, Conrad m-a ignorat complet. Nu mai existam pentru el şi, în ciuda a tot ceea ce spusesem, atitudinea lui mă făcea să vreau să mor. Nu trebuia să fi venit. Niciunul dintre noi nu vorbea cu ceilalţi. Îi pierdusem pe amândoi.

Ce ar fi spus Susannah dacă ar fi văzut în ce hal eram? Ar fi fost foarte dezamăgită de mine. Nu fusesem de niciun ajutor. Nu făcusem decât să înrăutăţesc lucrurile. Exact când credeam că totul avea să fie bine, ne pierduserăm cu totul.

Conduceam parcă de o veşnicie când a început să plouă. Iniţial doar câţiva stropi grei, plici, apoi s-a pornit cu găleata, ca o perdea de apă.

— Vezi bine? m-a întrebat Jeremiah.

— Da, am minţit.

Abia dacă vedeam la jumătate de metru în faţa mea. Ştergătoarele de parbriz se agitau, foşnind cu furie.

Traficul se mişca lent, apoi aproape că s-a oprit de tot. Undeva, departe în faţă, se vedeau luminile unei maşini de poliţie.

— Probabil că e un accident, a spus Jeremiah.

Eram deja opriţi în trafic de mai bine de o oră şi a început să cadă grindină.

M-am uitat la Conrad în oglinda retrovizoare, dar faţa acestuia era impasibilă. La fel de bine putea să fie oriunde în altă parte.

— Să tragem pe dreapta?

— Da. Fă dreapta la următoarea ieşire şi vezi dacă nu găsim o benzinărie, a mai spus Jeremiah, cu ochii la ceas. Era zece şi jumătate.

Ploaia nu slăbea. Am rămas în parcarea benzinăriei parcă o veşnicie. Ploaia era zgomotoasă, dar noi eram aşa de tăcuţi, că atunci când mi-a ghiorăit stomacul sunt aproape sigură că amândoi au auzit. Am tuşit, să acopăr

zgomotul.

Jeremiah a ieşit din maşină şi a fugit în magazinul benzinăriei. Când a ieşit, tot în fugă, părul îi şiroia de apă şi era încâlcit. Mi-a aruncat un pachet de biscuiţi cu unt de arahide şi brânză, fără să se uite la mine.

— La câţiva kilometri mai încolo e un motel, a spus, ştergându-şi fruntea cu braţul.

— Hai mai bine să aşteptăm aici, a răspuns Conrad.

Era prima dată când vorbea, de când plecaserăm.

— Frate, autostrada e aproape închisă. N-are rost. Eu zic să dormim câteva ore şi să plecăm dimineaţă mai departe.

Conrad nu a mai spus nimic.

Nici eu nu am spus o vorbă, pentru că eram prea ocupată să mănânc biscuiţii. Erau portocaliu-deschis, săraţi şi sfărâmicioşi şi mi-i îndesam în gură unul după altul. Nici măcar nu le-am oferit şi lor unul, niciunuia dintre ei.

— Belly, tu ce vrei să faci? m-a întrebat Jeremiah, foarte politicos, de parcă eram verişoara de departe. Ca şi cum buzele lui nu stătuseră lipite de ale mele în urmă cu câteva ore doar.

Am înghiţit şi ultimul biscuit.

— Nu-mi pasă. Faceţi cum vreţi.

Era miezul nopţii când am ajuns în sfârşit la motel. M-am dus la baie, să o sun pe mama. I-am spus ce se întâmplase şi imediat a zis:

— Vin să te iau.

Fiecare părticică din mine ar fi vrut să spun, Da, te rog, vino în clipa asta, dar mama părea aşa de obosită şi făcuse deja aşa de multe. De aceea am spus, în schimb:

— Nu, mama, nu-i nevoie.

— E în ordine, Belly. Nu e chiar aşa de departe.

— Nu trebuie, pe bune. Plecăm mâine-dimineaţă, devreme.

— Motelul e într-o zonă sigură? a întrebat şi a căscat.

— Da, am răspuns, chiar dacă nu ştiam exact unde eram sau dacă zona era sigură; totuşi părea destul de sigură.

— Du-te şi te culcă şi scoală-te la prima oră. Sună-mă când aţi pornit.

După ce am terminat cu telefonul m-am rezemat puţin de perete. Cum ajunsesem aici?

M-am schimbat în pijamaua lui Taylor şi mi-am pus peste ea hanoracul cel nou. Nu m-am grăbit, m-am spălat pe dinţi şi mi-am scos lentilele de contact. Nu-mi păsa că băieţii aşteptau poate să folosească şi ei baia. Voiam să fiu puţin singură, departe de ei. Când am ieşit, Jeremiah şi Conrad erau aşezaţi pe jos, de fiecare parte a patului. Fiecare avea câte o pernă şi o pătură.

— Băieţi, ar trebui să dormiţi voi în pat, am zis, chiar dacă nu eram convinsă decât pe jumătate. Sunteţi doi. O să dorm eu pe jos.

Conrad era foarte ocupat să mă ignore, dar Jeremiah a zis:

— Nee, tu dormi în pat. Tu eşti fata!

În condiţii normale, m-aş fi certat cu el din principiu — ce avea de-a face faptul că sunt fată cu dormitul pe jos? Eram fată, nu eram invalidă. Nu l-am contrazis totuşi. Eram prea obosită. Şi chiar îmi doream patul. M-am cocoţat în el şi m-am băgat sub cuverturi. Jeremiah a pus alarma de la telefon şi a stins luminile. Nimeni nu a spus noapte bună şi nici nu a propus să vedem dacă nu e ceva interesant la televizor.

Am încercat să adorm, dar nu am reuşit. Am încercat să îmi aduc aminte când fusese ultima dată când dormiserăm toţi trei în aceeaşi cameră. La început nu am reuşit, apoi, da.

Ridicaseră un cort pe plajă și eu mă milogisem iar și iar să mă ia și pe mine. Mama îi convinsese într-un final să mă lase să vin și eu. Eu și Steven și Jeremiah și Conrad. Am jucat ore în șir Uno și Steven a bătut palma cu mine când am câștigat de două ori la rând. Mi s-a făcut deodată foarte dor de fratele meu, așa de mult, că mi-a venit să plâng. Mă gândeam cumva că dacă Steven ar fi fost aici, lucrurile nu ar fi ajuns așa de groaznice, pentru că eu puteam să alerg în continuare după băieți în loc să fiu la mijloc.

Acum însă totul se schimbase și nu ne mai puteam întoarce la cum fuseseră lucrurile înainte.

Stăteam întinsă în pat, gândindu-mă la toate astea, și l-am auzit pe Jeremiah sforăind. M-am enervat serios, pentru că mereu era în stare să adoarmă la comandă, imediat ce punea capul pe pernă. Mi-am zis că probabil nu îl păștea insomnia pentru cele întâmplate. Probabil că la fel ar fi trebuit să fie și pentru mine. M-am întors pe partea cealaltă, cu spatele la Jeremiah.

Pe urmă l-am auzit pe Conrad zicând în șoaptă:

— Mai devreme, când am zis că nu te-am vrut… N-am vorbit serios.

Mi s-a tăiat respirația. Nu știam ce să spun sau dacă ar fi trebuit măcar să spun ceva. Tot ce știam era că acesta era momentul pe care îl așteptasem. Exact momentul acesta. Exact acesta.

Am deschis gura să vorbesc și atunci Conrad a spus iar:

— N-am vorbit serios.

Mi-am ținut respirația și am așteptat să văd ce o să spună mai departe.

— Noapte bună, Belly, a fost tot ce a mai adăugat.

După asta evident că n-am mai putut să dorm. Capul îmi era prea plin de tot felul de chestii la care să mă gândesc. Ce voise să spună? Că voia să fim, gen, împreună? Eu și el, de-adevăratelea? Asta îmi dorisem toată viața mea, dar mai era și chipul lui Jeremiah în mașină, sincer și dornic, având nevoie de mine. În momentul acela și eu îl dorisem și avusesem nevoie de el, mai mult

decât îmi dădusem seama. Oare sentimentul fusese mereu acolo? După seara aceasta însă, habar nu aveam dacă mă mai voia. Poate că era prea târziu.

Pe urmă mai era şi Conrad. N-am vorbit serios. Am închis ochii şi l-am auzit spunându-mi iar şi iar cuvintele acelea. Vocea lui, străbătând din întuneric, mă bântuia şi mă înfiora.

Am rămas deci aşa, aproape fără să respir, analizând fiecare cuvânt. Băieţii dormeau, iar fiecare parte din mine era total trează şi alertă. Era ca un vis absolut uluitor şi îmi era frică să nu adorm, pentru că atunci când mă trezeam visul ar fi dispărut.

Capitolul patruzeci și trei

7 iulie

M-am trezit înainte să pornească alarma lui Jeremiah. Am făcut un duș, m-am spălat pe dinți și m-am îmbrăcat cu aceleași haine ca în ziua precedentă.

Când am ieșit din baie, Jeremiah vorbea la telefon și Conrad își strângea pătura. Am așteptat să se uite la mine. Dacă s-ar fi uitat o dată la mine, să îmi zâmbească, să spună ceva, aș fi știut ce să fac.

Conrad nu a ridicat însă ochii. A pus păturile înapoi în dulap și pe urmă s-a încălțat. Și-a desfăcut șireturile de la tenișii și le-a strâns mai tare. Eu am continuat să aștept, dar el nu voia să se uite la mine.

— Bună, am zis.

A ridicat în sfârșit capul și a răspuns:

— Bună. O să vină un prieten să mă ia.

— De ce? am întrebat.

— E mai ușor așa. Mă duce înapoi la Cousins, să îmi recuperez mașina, și J poate să te ducă pe tine acasă.

— Aha!

Eram așa de surprinsă, că mi-a luat o clipă până să se instaleze dezamăgirea, neîncrederea cruntă. Am rămas așa, uitându-ne unul la altul, fără să spunem

nimic. Era însă genul de nimic plin de toate înțelesurile. În ochii lui nu era niciun semn despre ce se întâmplase între noi mai devreme și am simțit cum se rupe ceva în mine.

Așadar asta era tot. În sfârșit, ne despărțeam, de tot.

L-am privit și m-am simțit atât de tristă, pentru că prin minte mi-a trecut gândul acesta: Nu te voi mai privi niciodată astfel, niciodată. Fata aceea care aleargă înapoi de fiecare dată când tu o dai deoparte, fata care te iubește orice ar fi.

Nici măcar nu puteam să fiu supărată pe el, pentru că așa era Conrad. Așa fusese mereu. Nu minţise niciodată în privința asta. Dădea și apoi lua înapoi. Am simțit în coșul pieptului durerea aceea familiară, senzația aceea pierdută, plină de regrete, pe care doar el mi-o provoca. Nu mai voiam să o simt niciodată. Niciodată. În veci.

Poate că de aceea venisem. Ca să știu cu adevărat. Ca să îmi pot lua rămas-bun. M-am uitat la el și m-am gândit: Dacă eram foarte curajoasă sau foarte cinstită, ar trebui să îi spun. I-aș fi spus, ca să știe și el, să știu și eu și nu aș fi putut să mai revin asupra spuselor mele. Dar nu eram atât de curajoasă sau de cinstită, așa că nu am făcut decât să mă uit la el. Cred că oricum o știa.

Te las liber. Te expulzez din inima mea. Pentru că, dacă nu o fac acum, nu o voi face niciodată.

Eu am fost cea care a întors prima privirea.

Jeremiah a închis telefonul și l-a întrebat pe Conrad:

— Dan e deja pe drum încoace, să te ia?

— Da. O să mai rămân aici, să-l aștept.

Apoi s-a uitat la mine.

— Ce vrei să faci?

— Vreau să vin cu tine, am zis, luându-mi geanta și sandalele lui Taylor.

S-a ridicat și mi-a luat geanta de pe umăr.

— Atunci, hai să mergem. Ne vedem acasă, i-a spus lui Conrad.

Mă întrebam despre care casă vorbea, casa de vacanță sau casa-casă. Dar de fapt probabil că nu conta.

— Pa, Conrad, am zis și eu.

Am ieșit pe ușă, cu sandalele lui Taylor în mână și nu m-am obosit să le încalț. Nu m-am uitat înapoi. Și fix acolo, am simțit-o — strălucirea, satisfacția de a fi prima care pleacă.

În timp ce mergeam spre parcare, Jeremiah a zis:

— Poate că ar trebui să te încalți. Să nu te tai la tălpi în ceva.

Am ridicat din umeri.

— Sunt sandalele lui Taylor, am zis, de parcă avea vreun sens. Îmi sunt prea mici.

— Vrei să conduci tu?

M-am gândit puțin și apoi am zis:

— Nu, e OK. Condu tu.

— Dar îți place să-mi conduci mașina, a continuat Jeremiah, ocolind mașina până la portiera din dreapta, pe care a deschis-o pentru mine.

— Știu. Dar azi am chef să stau în dreapta.

— Nu vrei să iei micul dejun mai întâi?

— Nu. Vreau doar să merg acasă.

Curând eram deja pe drum. Am coborât geamul până jos. Am scos capul afară și mi-am lăsat părul să îmi fluture în toate părțile, fără motiv. Steven îmi spusese odată că atunci când fetele merg cu capul afară din mașină, li se prind gâze și chestii în păr. Dar nu-mi păsa. Îmi plăcea senzația pe care mi-o lăsa. Senzația de libertate.

Jeremiah s-a uitat la mine și a zis:

— Îmi aduci aminte de câinele nostru, Boogie. Lui îi plăcea să meargă în mașină cu capul scos pe geam.

Mai folosea încă tonul politicos. Distant.

— N-ai zis nimic. Despre ieri.

I-am aruncat o privire. Îmi simțeam inima bubuind în urechi.

— Ce mai e de spus?

— Știu și eu? Multe.

— Belly… a început, apoi s-a oprit și a răsuflat, clătinând din cap.

— Ce-i? Ce voiai să spui?

— Nimic.

Atunci am întins mâna, i-am luat-o pe a lui și mi-am împletit degetele cu ale lui. Mi s-a părut cel mai nimerit lucru pe care l-am făcut, de multă vreme.

Mi-a fost teamă că o să și-o retragă, dar nu a făcut-o. Tot restul drumului până acasă ne-am ținut așa, de mână.

Câțiva ani mai târziu

Când încercam să îmi imaginez ce înseamnă să fii cu cineva „până la adânci bătrâneți“, era întotdeauna cu același băiat. În visurile mele, viitorul era deja scris. Era ceva sigur.

Nu mi-l imaginasem însă astfel. Eu, în rochie albă, pe o ploaie torențială, alergând la mașină. El, fugind în fața mea și deschizându-mi portiera din dreapta.

— Ești sigură? mă întreabă.

— Nu, îi spun și urc.

Viitorul este neclar. Dar este al meu.